

Giới thiệu Nhiếp Chính Vương Phi

Converter: Rich92

Editor: Caarmtus1510

Thể loại: trọng sinh, báo thù, cung đình hậu tước.

Công huân của phủ Vũ An Hầu ngày hôm nay chính là do một tay tổ phụ cùng phụ thân mang thịt máu của mình ra đúc thành, nàng mới thật sự là đích tôn đích nữ chân chính của phủ Vũ An Hầu. Nếu chẳng phải năm năm trước huynh trưởng ngoài ý muốn té ngựa bỏ mình thì còn lâu cái vị trí Vũ An Hầu kia mới tới phiên Nhị thúc phụ ngồi!!! Phụ thân bỏ mình, huynh trưởng chết thảm, mẫu thân không chịu nổi đả kích cũng nhanh chóng ra đi, ngay cả tiểu muội Minh Nhạc cũng...

Cũng chính vì vậy nàng bị giáng xuống làm người hầu, để rồi bị chính tỷ họ của mình hãm hại, vu khống nàng gia đữu với người khác, Dịch Minh Lan nghĩ mà bật cười, nhưng tiếng cười đi qua cổ họng lại vô có trở thành tiếng kêu rên khàn khàn mà thê lương...

"Bành Từ Sở, hôm nay ngươi đối đãi với ta như vậy, ta chết không nhắm mắt, ta rửa Bành thị ngươi một nhà đoạn tử tuyệt tôn, chết không được tử tế!"

Tôn thị bị vẻ mặt oán giận của nàng nhiếp tĩnh, sau đó hoàn hồn nghe nàng mắng nhi từ thân yêu nhà mình, không khỏi thẹn quá hóa giận, bỗng nhiên xông lên hai bước đoạt lấy gậy gỗ trong tay một bà tử hung hăng đánh xuống đầu Dịch Minh Lan.

Mọi chuyện sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Dưới mưa cơn

Editor: Caarmtus1510

Dịch Minh Lan bị hai ma ma cao lớn vạm vỡ khống chế, tóc tai y phục hỗn độn, chân trần đứng trên đường mòn rải đá cuội ở hậu viện.

Tiết xuân se lạnh, kiện trung y đơn bạc trên người nàng đã sớm bị gió lạnh thấm qua, khiến nó tựa như bị phủ lên một tầng băng, cổ áo mở rộng lộ ra da thịt trắng bóng mềm mịn, nhưng trên mặt lại là rất nhiều vết bầm xanh tím. Hai dây áo trước ngực bên rơi bên nguyên vẹn, làm lộ ra một góc yếm vàng nhạt bên trong, hình thù thủ công hoa hải đường đang nghiêng nghiêng vô cùng tinh xảo cũng do đó mà bị kéo lệch ra ngoài, đường chỉ vàng như đang tỏa sáng trên nền vải đỏ tươi điểm lệ như lửa đốt, vừa nhìn vào đã khiến người ta đau mắt.

Ở trong đình đối diện, thiếu phu nhân của phủ Bình Dương Hầu là Dịch Minh Chân, nàng ta tay cầm chén trà bằng gốm sứ men xanh đang ngồi ngay ngắn ở trên, phía sau lưng là hơn hai mươi nha hoàn bà tử, hiển nhiên là bộ dạng tam đường đang phân xử.

Dịch Minh Lan đần độn đứng ở nơi đó, khí lạnh từ lòng bàn chân xâm nhập thẳng lên trên, thế nhưng thân thể nàng ngay cả khí lực để run rẩy cũng không có.

Trước đó khoảng một lúc, nha hoàn Ngọc Bích bên người nàng như thường lệ mang nước ấm vào phòng gọi nàng dậy, khi xốc mền lên nàng ta tựa như thấy quỷ, ngay sau đó từ trong viện liên tiếp phát ra các tiếng hét sợ hãi. Nam tử đang ngủ yên bên cạnh nàng sợ hãi nhảy xuống giường, vội lồm lên y phục nằm đây dưới sàn rồi gấp gáp chạy ra ngoài. Dịch Minh Lan thậm chí còn chưa kịp phản ứng, lúc nhận thức được thì Dịch Minh Chân đã dẫn người đến tới cửa, bắt lại người nọ đang chạy.

Toàn bộ trong viện gà bay chó sủa, tất cả giống như là một giấc mơ vậy, xảy ra bất ngờ không kịp đỡ. Bành Nham tựa như dính chặt với cái sàn, trừ bỏ hai chữ "oan uổng" ra, ngay cả một câu nghiêm chỉnh cũng không nói được. Chỉ trong giây lát hần đã bị gia đình kéo đến hậu viện giao cho Bình Dương Hầu phu nhân xử trí, cả nàng cũng bị người ta thô bạo lôi xuống giường kéo dài tới hậu viện.

Bành Nham là đệ phu của nàng, không cần nói cũng biết đây là kết quả sau tiết mục bắt kẻ thông dâm trên giường.

Lưu ma ma bùng một chén cháo bột mới nấu lên, Dịch Minh Chân lơ đãng đung chiếc vòng tay được làm từ Ngọc Dương Chi cực phẩm của mình vào cái chén một cái làm phát ra tiếng vang thanh thúy, thanh âm kia vốn là cực kì mỏng manh, nhưng tại lúc không khí yên lặng đến mức một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy này nó lại chẳng khác nào một tiếng kinh lôi vang trời, toàn bộ người trong viện lâm vào im lặng.

"Muội muội, ngươi còn chưa chịu nhận tội sao?" Dịch Minh Chân thở dài một cái, đôi môi đóng mở phun ra âm thanh thanh thúy, mang theo một loại ma lực biết chán nhiếp người khác.

Lúc này người có quyền quản lý phủ Bình Dương Hầu vẫn còn là lão phu nhân Tôn thị, nhưng Thế tử phu nhân Dịch Minh Chân này cũng không phải

người có tiếng mà không có miếng, nàng ta đường đường là Tứ tiểu thư của đệ nhất thế gia -- phủ Vũ An Hầu chiến công hiển hách, vị trí chủ mẫu cũng từ đó mà hạ bút thành văn.

Dịch Minh Lan thông minh mạnh mẽ vội xốc lại tinh thần, hai bà tử nhìn mặt đoán ý, đá một cước lên chân nàng ép nàng quỳ xuống.

Cơ thể một tiểu thư hầu môn luôn sống trong an nhàn sung sướng như Dịch Minh Lan vốn đã mảnh mai, sau khi sinh xong vẫn chưa được hồi phục hoàn toàn, còn rất yếu. Nhưng hai bà tử vì muốn biểu hiện lòng trung thành của mình nên ra khi tay hoàn toàn không chút lưu tình. Dịch Minh Lan kinh hãi hét lên một tiếng, người khụy xuống mặt đất.

Đá cuối này là đá năm trước Bành Tu đã sai người đến vùng sông nước ở ngoại thành chuyển về đây để trang trí viện cho nàng, tuy mỗi viên được mài rất bóng loáng nhưng khi đập độ bằng phẳng lại không có, thế nên đầu gối vừa va chạm vào liền lập tức đau nhức tận tâm can.

Dịch Minh Lan bị khống chế thô bạo, nhưng lúc này nàng hoàn toàn mặc kệ, bất chấp mọi xiềng xích mà vội ngẩng đầu lớn tiếng cãi lại: "Tứ tỷ tỷ, muội không có, tỷ tin muội đi, muội thật sự không có làm ra chuyện gì có lỗi với phụ quân." Lúc này nàng mới phát hiện, bởi vì rét lạnh nên giọng nàng đã ảm ảm phát run.

"Ngày thường phụ quân vẫn luôn sủng ái ngươi, bây giờ hần chỉ mới rời nhà mấy ngày thôi mà ngươi lại dám làm ra chuyện dơ bẩn bậc này. Ngươi bảo ta nên làm thế nào cho phải?" Dịch Minh Chân như không nghe thấy nàng nói gì, chỉ thờ dãi buông bát trà trong tay xuống, từng bước từng bước dẫm lên đá cuối nhấp nhô đi về phía nàng.

Tươi cười trên mặt nàng ta mang theo vô tận trào phúng, Dịch Minh Lan mơ hồ còn thấy được một loại xúc cảm oán độc ngập tràn trong đôi mắt đối phương. Ánh mắt kia sao lại xa lạ đến vậy...

"Tứ tỷ tỷ.....là tỷ hại ta?" Trong đầu chợt lóe qua một ý nghĩ, Dịch Minh Lan lắc đầu khó tin, kinh ngạc nhìn Dịch Minh Chân cười tươi đến chóá mắt.

"Ta hại ngươi?" Dịch Minh Chân bật cười lớn, theo sau là đôi mắt đen lạnh lẽo đến rùng mình, nàng ta chậm rãi đưa tay xoa xoa đôi gò má lạnh ngắt đầy vết xanh tím của Dịch Minh Lan.

Vì vừa rồi cảm thấy trà nên đầu ngón tay nàng ta vẫn còn lưu lại hơi nóng, nhưng móng tay được phủ lớp son lại trắng mịn lạnh lẽo như tuyết, tựa như năm con rắn độc máu lạnh đang bò trên da mặt nàng, khiến cho Dịch Minh Lan không nhận được mà phát run.

Nàng ý thức được Dịch Minh Chân muốn làm gì, theo bản năng vội rụt cổ lại, nhưng ngay lúc đó đã cảm thấy da mặt đau rát tê rần.

"A!" Dịch Minh Lan bị đau hô to một tiếng, quay đầu sang chỗ khác né tránh, máu tươi tanh tươi liền lập tức nương theo đường cong của đôi gò má trắng thuần chảy xuống.

Lưu ma ma vội vàng lấy khăn tối cho Dịch Minh Chân lau tay. Dịch Minh Lan khó thở ngược mắt nhìn lên đôi mắt đầy phẫn hận của nàng ta, không thể tin hỏi: "Tại sao? Tại sao Tứ tỷ tỷ lại muốn hại ta như thế? Chúng ta đã cùng nhau lớn lên dưới một mái hiên, chúng ta là tỷ muội!"

"Dịch Minh Lan, xem ra ngươi vẫn chưa thông suốt lắm đâu!" Dịch Minh Chân chậm rãi lau lau vết máu dính trong kẽ ngón tay, vẻ mặt âm u mở miệng: "Chỉ có ta mới là đích tiểu thư của phủ Vũ An Hầu, là Thế tử phu nhân được phụ quân đến cưới hỏi đăng hoàng rước vào cửa, ngươi thì là cái gì? Bất quá chỉ là một tiện thiếp chơi nhạc cùng người thôi, ai thêm là tỷ muội với ngươi? Ta sao? Ngươi mà cũng xứng?"

Ngay lúc này mà Dịch Minh Chân còn muốn thảo luận vấn đề đích thứ tôn ti với nàng? Dịch Minh Lan chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, toàn bộ trái tim như bị người ta xé rách, máu chảy đầm đìa. Những chuyện vốn đã bị nàng đè nén dưới đáy lòng bấy lâu nay nhảy mất đều đã bị kéo trôi ra khỏi mặt nước, khiến nàng đau lòng gần như muốn chết đi sống lại.

Công huân của phủ Vũ An Hầu ngày hôm nay chính là do một tay tổ phụ cùng phụ thân mang thịt máu của mình ra đúc thành, nàng mới thật sự là đích tôn đích nữ chân chính của phủ Vũ An Hầu. Nếu chẳng phải năm năm trước huynh trưởng ngoài ý muốn té ngựa bỏ mình thì còn lâu cái vị trí Vũ An Hầu kia mới tới phiên Nhị thúc phụ ngồi!!! Phụ thân bỏ mình, huynh trưởng chết thảm, mẫu thân không chịu nổi đả kích cũng nhanh chóng ra đi, ngay cả tiểu muội Minh Nhạc cũng...

Dịch Minh Lan lòng chấn động kịch liệt, đôi mắt vốn đã xám như tro tàn đột nhiên dấy lên một tia sáng sáng ngời, nàng vội vàng nhìn qua mọi nơi trong viện một lần. Quả nhiên, ở một góc tối không bắt mắt nhất sau lưng đám ma ma già nha hoàn hung thần ác sát có một bóng dáng gầy yếu nhỏ nhỏ.

Minh Nhạc! Đó là tiểu muội cùng mẹ với nàng - Minh Nhạc!

Ngay ngày huynh trưởng Dịch Minh Phàm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tiểu muội Minh Nhạc năm ấy mới năm tuổi đột nhiên vô cớ mất tích. Sau một đêm tìm kiếm mới phát hiện đứa nhỏ này nằm trong một bụi cỏ cách bãi tha ma năm dặm. Không biết đứa nhỏ này bị đựng ở đâu mà đây người máu me, hôn mê bất tỉnh. Thái y phải chuẩn trị cho nàng ba ngày, người mới sống lại. Nhưng từ đó, nàng lại biến thành một đứa ngốc, chưa từng mở miệng nói một câu trong suốt năm năm qua.

Đứa nhỏ kia phòng chừng rất sợ hãi, thân mình gầy teo nhỏ nhỏ cuộn thành một đoàn, tựa như một con mèo con nhỏ đang cuộn mình dưới một góc bậc thang sau đình. Cả người phát run, ánh mắt co rúm lại. Nàng bây giờ cũng giống như nàng năm năm nay, vẻ mặt ngoài sợ hãi cũng chỉ có tràn ngập sợ hãi.

Các chuyện cũ thăm đậm kia, Dịch Minh Lan một chút cũng không muốn nhắc.

Dịch Minh Chân ơi Dịch Minh Chân, ngươi nguy trang nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chịu lộ mặt. Một chiêu sát muối lên miệng vết thương kia của

ngươi coi như đã thành công giúp ta được mở to mắt nhìn rõ!

Đúng rồi, tất cả chuyện này đều là do Dịch Minh Chân làm ra. Nàng chưa bao giờ biết rằng trước nay giữa các nàng lại có mối hận "khổ đại thâm cù" lớn đến như vậy.

Dịch Minh Lan đầu gối run run một cái, thân mình xụi lơ ngã xuống đất.

"Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ những năm qua chúng ta không phải là người một nhà sao? Ta vốn đã trắng tay, vì sao ngươi vẫn không chịu buông tha cho ta?" Nàng ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Dịch Minh Chân, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, lướt qua miệng vết thương bị móng tay cào rách, đau xót. Bộ mặt càng lúc càng chật vật dữ tợn thêm.

Trong quá khứ, khuôn mặt thanh lệ thoát tục này của nàng đã từng được Thái hậu tán thưởng qua. Bây giờ được thấy nàng chật vật không thôi, Dịch Minh Chân mới cảm thấy thoải mái một chút.

"Có trách thì trách ngươi không biết nhận mệnh, không biết vị trí mình ở đâu, cứ một hai phải ôm bằng được cây đại thụ Bình Dương Hầu này không buông!" Dịch Minh Chân tùy tay quăng lại chiếc khăn vào người Lưu ma ma, sau đó nhắc la quần váy lụa Bát Phúc lên, chậm rãi ngồi xổm xuống, cúi người lại sát Dịch Minh Lan, mỉm cười.

Dịch Minh Lan đỡ đầu gối đó, không cử động, chỉ rơi lệ.

Dịch Minh Chân ra sức ngửi mùi máu tươi tỏa ra từ khắp người nàng, biểu cảm như đang cực kì hưởng thụ, thỏa mãn. Cuối cùng môi đỏ hé mở, dùng âm lượng người khác không nghe được, thôi từng chữ từng chữ rõ ràng vào trong tai nàng: "Nam nhân Bành Từ Sở này, chỉ có thể là của một mình ta, ngươi hiểu không?"

Bành Từ Sở? Bành Tu!

Dịch Minh Lan ngạc nhiên, chỉ cảm thấy có năm tia sét đang không ngừng oanh tạc trong đầu mình, cả người nhất thời như bị hút máu sạch sẽ. Không cần mở miệng đòi giải thích, tất cả đều đã hoàn toàn mất ý nghĩa.

Mọi người đều biết, Bình Dương Hầu cùng Thế tử của mình phụng theo hoàng mệnh đi đẩy nhanh thủy lợi ở Bắc Giang đã hơn một tháng, hẳn không ở kinh thành, hẳn chưa từng hồi phủ. Trước mắt bao người, Dịch Minh Lan nàng là trần truồng cùng đệ đệ Bành Nham của hần ở trên giường!!

*Bối phu trộm hán, thúc tẩu loạn luân!

(*lén ngoại tình sau lưng chồng, chị dâu loạn luân với em chồng!)

Có tội danh như vậy áp chế, Bành Tu ơi Bành Tu, mưu kế một tên trùng hai con chim nhạn này của ngươi đúng là tuyệt diệu. Quan trọng là nhân chứng vật chứng đều đã lấy được, khiến cho ta căn bản hết đường chối cãi!

Hương vị mồ hôi dưới lớp y phục của hần tựa hồ vẫn còn vương trên da thịt khắp người nàng, trong bóng đêm hần bá đạo mà cuồng nhiệt ôm lấy nàng, lần lượt xâm chiếm, mỗi một lần va chạm đều mang theo ý chí phá hủy mãnh liệt.

"A Lan, A Lan, A Lan, nàng là của ta! Ta muốn nàng, nàng là của ta!" Giọng hần nhẹ nhàng lọt vào tai, dư âm triền miên tựa như vẫn còn vang vọng bên tai, khi mờ mắt ra đó cũng là lẽ vật cuối cùng mà hần tặng cho nàng, chính là....

Tự tay đưa nàng xuống địa ngục!

"Ha!" Tiếng cười khô thê lương tràn ra khỏi cổ họng, toàn thân Dịch Minh Lan mềm nhũn như một bãi bùn lầy mềm mại gục xuống.

Dịch Minh Chân thế này mới cảm thấy mỹ mãn một lần nữa, đứng dậy, đúng lúc này sau lưng phát ra một tiếng nói tục tĩu của ma ma: "Phu nhân đến!"

Dịch Minh Chân mắt đen khê động, bước nhanh đến hành lễ với Tôn thị: "Bái kiến mẫu thân!"

Tôn thị trong cơn giận dữ không thèm đếm xỉa tới nàng ta, chỉ bước nhanh đến trước mặt Dịch Minh Lan, vung tay áo lên lạnh lùng nói: "Ngươi ở đây làm cái gì? Còn không mau xử trí con tiểu tiện nhân không biết liêm sỉ này, tránh làm bẩn mắt của ta!"

Dịch Minh Lan hoàn toàn không có phản ứng với lời nói của bà ta, chỉ ngồi ngơ ngác như người chết, Dịch Minh Chân thấy thế không khỏi lộ ra vẻ mặt khó xử, giả bộ khuyên giải nói: "Là tức phụ vô dụng, nhưng Ngũ muội muội dù sao cũng là người từ phủ Vũ An Hầu của con bước vào đây, chuyện này vẫn nên để muội ấy giải thích một chút."

"Nhân chứng vật chứng đều đã lấy được, bắt quả tang ngay tại trên giường, nàng còn mặt mũi biện bạch cái gì nữa?" Tôn thị hiển nhiên đã tức giận đến đỉnh điểm, không một chút tình cảm nói: "Nếu ngươi đã vì tình cảm tỷ muội cùng nhà mà không ra tay được thì an vị ở một bên đi, chuyện chỗ này ta sẽ xử lý."

"Này....nhưng còn phu quân bên kia...." Dịch Minh Chân làm bộ thất kinh, còn muốn khuyên nữa nhưng Tôn thị rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, hung hăng quay đầu trừng mắt liếc nàng ta một cái. Dịch Minh Chân lập tức sợ hãi cúi đầu lui xuống, ngượng ngùng để Lưu ma ma kéo về trong đình.

Dịch Minh Lan vô cảm lạnh lẽo nhìn từng nhát cử động của nàng ta. Ánh mắt Dịch Minh Chân nhìn nàng mang theo một chút thương xót, nhưng tận

sâu bên trong đáy mắt thật ra lại là vô vàng ác độc cùng chế giễu.

Đúng lúc này, một phụ nhân từ cửa bên hông hoa viên đột nhiên vọt vào, tru lên một tiếng đầy thê lương, người tới là thiếp thất của Bình Dương Hầu Bành Nghiệp - Lục di nương. Lục di nương cơ hồ đang nổi cơn điên, mạnh mẽ xô ra đám nha hoàn bà tử sắp sửa cản nàng ta lại, không nói không rằng xông lên vừa đánh vừa xé bộ y phục đơn bạc trên người Dịch Minh Lan, miệng tuyệt vọng kêu lên giống như một con dã thú bị thương: "Ngươi trả con cho ta, ngươi là đồ tiểu tiện nhân, đều tại ngươi, tại ngươi, ngươi mau trả con cho ta!"

Lục di nương ba mươi cái xuân xanh, là người sinh ra con trai út cho Bành Nghiệp. Gần đây mẫu tử hai người họ rất được Bành Nghiệp sủng ái. Dịch Minh Lan thấy nàng ta như vậy, một bộ dạng người không người quý không ra quý liền đã hiểu...

Bành Nham chỉ sợ đã bị Tôn thị mượn cớ xử trí rồi!

Trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một dự cảm không lành, còn chưa kịp làm gì thì Tôn thị đã vung tay lên xác nhận dự cảm của nàng là đúng. Cùng lúc đó, Trịnh ma ma quản sự bên người Tôn thị ôm một đứa bé còn bọc vải từ ngoài viện đi vào, tiếng trẻ con khóc to vang vọng toàn bộ tiểu viện

Dịch Minh Lan càng thêm sợ hãi, tay chân luống cuống ôm chặt lấy chân Tôn thị, hoảng sợ lắc đầu, đau khổ cầu xin: "Mẫu thân, mẫu thân không cần mà, trẻ nhỏ vô tội, là vô tội, mẫu thân tin tưởng con, con không có làm ra chuyện gì có lỗi với phu quân hết, con thật sự không có, mẫu thân..."

Tôn thị lạnh lùng liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi vẫy vẫy tay nói: "Xử trí cả hai!"

"Vâng, phu nhân!" Trịnh ma ma lĩnh mệnh, mắt vội vàng đảo qua khắp nơi, sau đó liền ôm đứa bé đến một cái lu gần bên đình hóng gió.

"Không được....." Dịch Minh Lan thét lên chói tai, vùng vẫy khỏi trời buộc muốn chạy đến ngăn cản, Lưu ma ma thấy thế vội căng cổ họng kinh hô một tiếng: "Mau giữ Lan di nương lại!"

Phần lớn người viện này đều là người của Dịch Minh Chân mang đến, lập tức có bốn năm bà tử ba chân bốn cẳng ủa lên chế trụ Dịch Minh Lan lại đầy thô bạo.

Dịch Minh Lan như điên rồi, ra sức giãy dụa, lại chỉ có thể tro mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn của đứa bé bị ấn xuống mặt nước lạnh băng từng chút, từng chút một. Chỉ trong một cái chớp mắt, tiếng khóc to nhỏ rõ ràng của đứa bé liền lập tức vì bị nước xâm nhập mà im bặt. Tay chân nho nhỏ vô lực quơ quơ hai cái liền ngừng lại, bất động trên khuỷu tay Trịnh ma ma.

Trong viện lập tức là một mảnh tĩnh mịch, Lục di nương trợn mắt há hốc mồm siết chặt góc áo Dịch Minh Lan, sắc mặt vì sợ hãi mà trở nên xanh mét.

Dịch Minh Lan bất động khóc, đứng xa xa nhìn về phía bọc vải nho nhỏ, một lúc lâu sau bỗng nhiên lại ngửa mặt lên trời mà bật cười.

Đây là một hồi âm mưu, Bành Tu, Dịch Minh Chân còn có Tôn thị, bọn họ người người tham dự liên kết với nhau, hoàn hảo khiến cho nàng không kịp trở tay, không chừa vào đâu được.

Nàng quay đầu lại nhìn Lục di nương, toét hõm miệng ra lớn nhất có thể mà cười, làm miệng vết thương trên mặt càng thêm nổi bật, tạo ra loại cảm giác thâm thiết như tu la đến từ địa ngục.

"Xem kia, xem kia, con ta bây giờ cũng không còn nữa, di nương có thấy thống khoái hay chưa?" Giọng của nàng rất nhẹ, cảm xúc mềm mại như đang dụ con nít đi vào giấc ngủ vậy. Giọng điệu kết hợp với ngọn lửa cừu hận đang kịch liệt thiêu cháy trong đôi mắt kia cùng biểu tình lãnh khốc trên khuôn mặt, có vẻ không hợp nhau.

Lục di nương chỉ cảm thấy da đầu mình run lên, lao đảo lui về sau vài bước, không dám nhiều lời một chữ. Mặc dù nàng ta ngu xi, nhưng bây giờ xem cũng hiểu được, mức độ nông sâu của chuyện này không đơn giản như mặt ngoài người khác thấy.

Thấy chuyện đã xong, vài bà tử đang kiềm chặt tay chân nàng lại thô bạo buông ra, Dịch Minh Lan cả người mềm nhũn, phịch một tiếng quỵ gối trên đất. Sau đó nàng lại mạnh mẽ chống người đứng lên, mặt không chút thay đổi bước từng bước lên con đường mòn đá cuội, dần lại gần bọc vải mà mình luôn thương yêu nâng niu trong lòng. Thân người gầy yếu phảng phất tựa như một u hồn du đãng không ngừng.

Trịnh ma ma hoảng sợ, bất giác nắm chặt thi thể trẻ sơ sinh trong tay, lui lui về sau. Tôn thị hoãn hơi một chút rồi lại quát lớn lần nữa: "Còn chờ cái gì? Loạn côn đánh chết con tiểu tiện nhân không biết liêm sỉ này cho ta!"

Nhóm bà tử trong viện tuân lệnh, cầm theo gậy gỗ đồng loạt xông lên, dùng hết sức lực tiếp đón lên người Dịch Minh Lan. Dịch Minh Lan không khóc cũng không kêu đau, chỉ nhìn chăm chăm không dời mắt vào bọc vải bao bọc xác con nàng, từng bước kiên cường, ung dung đi qua. Thân thể nàng không ngừng bị đánh, vài lần bị đánh đến té ngã, thế nhưng nàng lại tựa như không cảm thấy đau, lại lần nữa đứng lên, chấp nhất đi về phía có đứa con mà nàng dứt ruột sinh ra. Mãi đến lúc nàng cứng ngắc quỵ ở một nơi nào đó, rốt cuộc đứng dậy không nổi nữa

Nhóm bà tử bị sát khí trên người nàng làm cho kinh sợ, bất tri bất giác dừng tay lại. Dịch Minh Lan thế này mới chậm rãi dời mắt nhìn về phía Dịch Minh Chân thân nhiên ngồi trong đình hóng gió. Lúc đó Dịch Minh Chân rũ mắt nhàn nhàn từ tốn nhìn vào lá trà trong tách, hơi nóng mờ mịt tràn ra, khiến cho khuôn mặt được trang điểm tinh tế của nàng ta phảng phất như đang đắm chìm ở bên trong mộng tưởng xa xôi.

Trái lại với chính mình, Dịch Minh Lan nghĩ mà bật cười, nhưng tiếng cười đi qua cổ họng lại vô cơ trở thành tiếng kêu rên khàn khàn mà thê lương....

"Bành Từ Sở, hôm nay ngươi đối đãi với ta như vậy, ta chết không nhắm mắt, ta rửa Bành thị ngươi một nhà đoạn tử tuyệt tôn, chết không được từ tế!"

Tôn thị bị vẻ mặt oán giận của nàng nhiếp tĩnh, sau đó hoàn hồn nghe nàng mắng nhi tử thân yêu nhà mình, không khỏi thẹn quá hóa giận, bỗng nhiên xông lên hai bước đoạt lấy gậy gỗ trong tay một bà tử hung hăng đánh xuống đầu Dịch Minh Lan.

Máu loãng ấm nóng dưới mưa gây tự động uốn lượn chảy xuống, Dịch Minh Lan nửa quỳ ở nơi nào đó cũng chỉ bật cười, cười một hồi, cuối cùng trên mặt lại toàn là nước mắt cùng máu loãng pha trộn với nhau, tầm mắt phía dưới chỉ còn là một mảnh tàn hồng...

Trong viện loạn thành một đoàn, không ai chú ý tới đôi đồng tử của Dịch Minh Nhạc đang cuộn mình trong góc tối cũng bị một màn huyết sắc đỏ nhuộm đỏ. Kinh sợ, thống khổ, không cam lòng, đủ loại cảm xúc biến ảo đan xen. Vào một khắc nào đó, đôi mắt vốn trong trẻo lạnh lẽo bỗng nhiên nổi lên điên cuồng thiêu đốt, hận thù quay cuồng che lấp trời đất, càn quét mà tới!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tìm tới cửa

Ở chính sảnh phủ Vũ An Hầu, lão phu nhân Vu thị tựa người ngồi lên ghế thái sư được làm bằng gỗ lim, trên người là một kiện áo gấm Vân Cẩm quý giá, tà áo dệt bằng chỉ vàng, vì kích cỡ y phục rộng rãi nên trông bà như mập hơn. Nhìn qua cả người ung dung cao quý, khuôn mặt xưa nay vốn từ ái hiền lành bây giờ bỗng bị che kín bởi một tầng sương lạnh, ẩn ẩn còn tràn ra một loại tàn nhẫn thấu tận trời xanh.

Ngoại trừ Tam lão gia Dịch Vĩnh Hạ bỏ ra ngoài kinh buôn bán, Thế tử Dịch Minh Phong phụng mệnh ban sai bên ngoài. Còn lại, dù là người nhị phòng hay tam phòng, dù là đích hay thứ, tất cả đều có mặt ở đây. Mọi người ai cũng vụng trộm đánh giá sắc mặt của lão phu nhân. Trong phòng xuất hiện một loại không khí yên lặng đến lạ thường, yên lặng đến khiến người ta kinh sợ.

Dịch Minh Nhạc không một tiếng động đứng phía sau Hoàng ma ma tâm phúc của lão phu nhân. Thân mình nho nhỏ có chút co rúm, tay túm lấy một góc tay áo Hoàng ma ma.

Hoàng ma ma cảm giác được thân thể nhỏ bé bên dưới đang run rẩy, đau lòng cúi đầu đưa tay vỗ vỗ lên lưng nàng, giúp nàng trấn an.

Dịch Minh Nhạc không nói một lời, biểu hiện giống hệt biểu hiện nàng tính đây vào ba ngày trước. Nàng càng thêm ra sức cúi đầu xuống, mái tóc dài che lấp mắt đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng sắc bén. Nàng thờ ơ lạnh nhạt lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của từng người, hơn nữa còn ghi nhớ kĩ trong lòng.

Bình Dương Hầu phu nhân Tôn thị đoan trang ngồi trên ghế gỗ lim đỏ dưới kia đã uống đến chén trà thứ hai.

"Khụ..." Dịch Nhị lão gia, đồng thời cũng là Vũ An Hầu Dịch Vĩnh Quân, rốt cuộc nhịn không được nữa, ho nhẹ một tiếng đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này. Xoay qua nói với Dịch lão phu nhân ngồi ở phía trên: "Mẫu thân, người xem chuyện này...."

Khi hắn nói chuyện, không ai phát hiện ra động tác lay lay chén trà của Tôn thị bỗng có chút cứng lại, bà ta theo bản năng giương mắt nhìn sang lão phu nhân cao cao tại thượng trên kia.

Lão phu nhân tay cầm một chuỗi Phật châu Bích Tỷ. Bà tựa như một lão tăng đang nhập định đã bất động không nói nửa canh giờ. Lúc này nghe vậy mới mặt không chút thay đổi liếc xéo Dịch Vĩnh Quân một cái, nói: "Vậy người thấy bây giờ nên làm sao?"

Tuy Dịch Vĩnh Quân chiếm được cái danh Vũ An Hầu cao cao, nhưng kì thật lại không thể tự đảm đương được mọi chuyện. Trước mặt là Vũ An Hầu, nhưng sau lưng lại không được quyền quản chuyện gì, thậm chí còn phải kính sợ lão phu nhân. Lần này là do nữ quyến trong nhà xảy ra chuyện không may, vì e ngại mặt mũi là người đứng đầu một gia tộc nên hắn mới phải xuất hiện ở đây, nhưng trên thực tế, cũng không được xen mồm vào.

Nhị phu nhân Tiêu thị xuất thân từ phủ Võ Uy Tướng Quân, cũng là một người tâm cơ thâm sâu, giỏi giang. Nghe vậy, vội mở miệng nói đỡ cho phu quân: "Mẫu thân, chuyện này ít nhiều cũng là chuyện trọng đại. Nếu đã xảy ra rồi, con thấy cũng không có cách nào cứu vãn được nữa. Nhưng cũng may bà thông gia đã can thiệp áp chế tin tức này lại hậu viện. Với lại dù làm gì cũng nên giữ mặt mũi cho hai nhà chúng ta mà, không bằng...."

Mấy năm nay lão phu nhân đã sớm không còn quan tới chuyện trong phủ, mọi chuyện lớn nhỏ đều do một tay Tiêu thị xử lí. Nếu chẳng phải chuyện lần này có liên quan đến đích nữ đích tôn Dịch Minh Lan, lão phu nhân phỏng chừng cũng sẽ không màng nhúng tay.

Nhưng nếu bà đã đến đây rồi, mọi người trong phòng nhất định ai cũng phải xem bà làm trọng, cho nên Tiêu thị khi đang nói chuyện vẫn không quên cẩn thận quan sát sắc mặt bà.

Trước kia lúc Dịch Minh Lan vẫn còn là khuê nữ, nàng chính là vị tiểu thư được lão phu nhân coi trọng nhất trong phủ. Tiêu thị biết điều đó nên chỉ dám nói thử để thăm dò.

Lão phu nhân lại dùng ngón cái kéo kéo hai hạt Phật châu, như biết được cái gì đó, nhìn cũng không thèm nhìn tới phu thê Dịch Vĩnh Quân một cái, sau một lúc lâu mới dời ánh mắt lên người Tôn thị, lãnh đạm nói: "Bà thông gia, người cũng có ý vậy sao?"

"Cái này..." Tôn thị cười gượng, vội buông chén trà xuống, đứng dậy, quan sát sắc mặt lão phu nhân mà mở miệng nói: "Lão phu nhân, để loại chuyện đó xảy ra trong phủ cũng là do ta quản giáo không nghiêm. Vốn dĩ ta cũng không còn mặt mũi nào bước vào chỗ này, nhưng Ngũ tiểu thư ra sao cũng là người mà Bành thị ta dùng kiểu tám người nâng từ quý phủ về. Dù thế nào ta cũng phải tới cửa cho lão phu nhân một lời giải thích, không phải sao?"

Tuy rằng cả hai người đều là Nhất Phẩm Cáo Mệnh Hầu phu nhân, nhưng khi Tôn thị đứng trước mặt lão phu nhân, bà ta cũng phải tự giác cúi thấp xuống một cái đầu. Bởi vì so với thế gia chiến công lẫy lừng, danh vọng cao cao như phủ Vũ An Hầu, một cái phủ Bình Dương Hầu sắp xuống dốc là sao có thể sánh bằng.

Tôn thị cố gắng nói chuyện cúi đầu khom lưng như vậy mà lão phu nhân liếc cũng không thèm liếc bà ta một cái. Chỉ nhìn chăm chăm vào chuỗi hạt châu trong tay, bí ẩn cười lạnh.

Tôn thị nóng lòng ghé mắt ra hiệu cho Dịch Minh Chân phía sau. Nói thật, Dịch Minh Chân cũng rất e ngại lão phu nhân, nhưng hôm nay tên bán ra khỏi đây cũng đã không thể quay đầu lại, chỉ có thể kiên trì căng thẳng đi theo.

"Tổ mẫu!" Cẩn rằng một cái, Dịch Minh Chân bước từng bước đi ra, đoạn trang quỳ xuống, hồ thẹn nói: "Ngũ muội muội là do tôn nữ tự mình nghênh đón vào cửa phủ, nay nàng xảy ra chuyện như vậy cũng là do tôn nữ quản thúc không chu toàn, làm mất mặt Hầu phủ chúng ta, xin tổ mẫu trách phạt."

Lúc này mà bước lên rõ ràng là thất sách, Vũ An Hầu phu nhân Tiêu thị vốn là một người khôn khéo, nên vừa liếc mắt một cái đã biết là chuyện xấu, nhưng vẫn chậm một bước, chột nghe lão phu nhân trào phúng cười lạnh một cái: "Người quản thúc nàng?"

Tuy Dịch Minh Lan bắt buộc đi phải làm thiệp cho phủ Bình Dương Hầu, nhưng rốt cuộc vẫn là đích tôn trưởng nữ của Dịch gia, dù thế nào vẫn không tới phiên một tiểu bối như Dịch Minh Chân quản thúc.

Tiêu thị nghe vậy vội đưa mắt lạnh sang cảnh cáo Dịch Minh Chân, mở miệng trách cứ: "Lúc giao muội muội cho con ta đã dặn dò như thế nào? Nàng là nữ tử vô tư lại yếu đuối, sao người lại không trông nom nàng cẩn thận, không duyên không cớ để người khác khi dễ nàng, làm nhục mặt mũi Hầu phủ chúng ta, người đây là muốn đánh vào mặt ta đúng không?"

Nhìn như là giải vây cho Vũ An Hầu nhà mình, nhưng lời này cũng chỉ rõ ràng chuyện Dịch Minh Lan là chuyện ván đã đóng thuyền, không thể thay đổi. Nhưng đầu sỏ là từ phủ Bình Dương Hầu kia mà ra, nói là cho Dịch gia một lời giải thích công bằng, kì thật cũng chỉ muốn chứng thực tội bất khiết của Dịch Minh Lan mà thôi.

Tôn thị nghe vậy, lập tức tỏ ra lòng đau xót, thở dài: "Nói ra cũng là do phủ Bình Dương Hầu chúng ta bất hạnh mới tạo ra một tiểu súc sinh không biết sống chết như vậy. Ta chỉ bí mật xử trí Bành Nham mà thôi, nói thế nào cũng là đứa nhỏ mà ta nhìn lớn lên, dù có vạn phần luyến tiếc..."

Dịch Minh Chân đến lúc này mới hoàn toàn hiểu được, nhanh tay nhéo lên đuôi mình một cái ép ra nước mắt, bỏ nhào vào trong lòng Tiêu thị che mặt khóc kè: "Mẫu thân, đều là tại nữ nhi không tốt, không chăm sóc tốt Ngũ muội muội!"

Lão phu nhân không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn. Về mặt như đã sắp mất kiên nhẫn, nhưng thủy chung vẫn không muốn mở miệng nói một lời.

Tuồng kịch mẹ chồng nàng dâu, mẫu nữ, các nàng kẻ gỗ trống người khua chiêng, diễn đến sống động hài hòa. Dịch Minh Nhạc đứng trên cao nhìn các nàng diễn trò, cười lạnh trong lòng.

Lão phu nhân vốn là người khôn khéo, nàng biết, mẫu nữ Tiêu thị biết, thì các nàng cũng phải biết nhất định không gạt được ánh mắt lão phu nhân. Thế nhưng vẫn tỏ ra liêm khiết can đảm tìm tới cửa, diễn một màn ác nhân cáo trạng trước. Bởi vì các nàng ta rõ hơn ai hết, lão phu nhân ắt hẳn là đang phân vân, giữa một Dịch Minh Lan đã chết với thể diện danh dự của Hầu phủ, lão phu nhân chọn cái nào? Có lẽ lão phu nhân sẽ cảm thấy không cam lòng, nhưng việc Tôn thị xử tử Bành Nham đã là một bậc thang vô hình cho lão phu nhân bước xuống, khiến cho bà không thể không thỏa hiệp, một điều nhìn chín điều lành.

Những người này âm mưu tính kế đến tận đây, ngay cả phản ứng của lão phu nhân cũng đã tính đến. Cái chết của nàng phải oan uổng bao nhiêu.

Bành Từ Sở phản bội, Hạo Tâm chết thảm, từng chuyện từng việc nàng đều khắc ở trong tâm khảm ở trong lòng, bao gồm cả một màn đã phát sinh trong đại sảnh phủ Vũ An Hầu hôm nay. Nhất định sẽ có một ngày, nàng sẽ thanh toán hết với bọn họ.

Lòng bàn tay dưới ống tay áo đã sớm bị móng tay ấn đến bật máu, nhưng nàng vẫn bất động, cũng không thể động được, hiện tại có thể làm chỉ có thể là nhẫn!

Dịch Minh Nhạc dùng sức cắn môi dưới để khắc chế cảm xúc, đúng lúc này ngoài viện đột nhiên truyền vào tiếng la hét thất kinh của một ma ma: "Tiểu thiếu gia, lão phu nhân đang nói chuyện với hầu gia ở đại sảnh, ngài không thể vào được, tiểu thiếu gia ngài không vào được mà!"

"Cút ngay, lão điều nô người không biết sống chết nữa rồi sao, ngay cả đường ta đi cũng dám nhảy ra cản?" Tiếp theo là một tiếng non nớt phẫn nộ của một nam hài, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết như heo mẹ bị cắt tiết.

Minh Nhạc hốc mắt nóng lên, tức thì có hai hàng nước mắt nóng hổi chảy xuống từ hốc mắt, sợ người nhìn thấy nên nàng cuống quýt đưa tay lau đi, đợi đến khi trước mắt không còn hơi sương nữa nàng mới nhìn ra ngoài viện. Một tiểu nam hài trong trí nhớ của nàng vốn nhỏ nhỏ đã sắp đầy ngã một ma ma có ý định ngăn cản hẳn lại, đừng đừng xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Châm ngòi thổi gió

Dịch Minh Tước một thân cảm bảo màu trắng sáng đùng đùng nổi giận từ ngoài viện xông thẳng vào trong. Hai bà tử tay chân luống cuống chạy theo sau muốn cản lại. Hắn quật cây xà tiên trong tay ngang một đường, ma ma kia liền lập tức che lấy mu bàn tay đang chảy máu tươi đầm đìa của mình lại, đau đến dậm chân.

Sau lưng còn có hai bà tử cao lớn theo vào, bọn họ chỉ dám đứng xa xa khuyên bảo, miệng không ngừng kêu khổ nhưng tuyệt nhiên không dám lại gần.

Trong phòng, Dịch Minh Chân vốn đang vát vả giả vờ khóc, bây giờ lại bị động tĩnh này làm phân tâm, không nhịn nổi một giọt nước mắt nữa, chỉ瑟瑟 trong lòng Tiêu thị.

Lại là tiểu tử không biết trời cao đất rộng này!

Trong mắt Dịch Vĩnh Quân lóe qua một tia chán ghét, theo bản năng định gọi người nhưng chỉ mới mấp máy môi lại đột nhiên ý thức được lão phu nhân đang ở đây, hắn chỉ có thể nắm chặt năm đầm kiềm chế chán ghét xuống.

Lão phu nhân bực bội nhíu mày, sau đó quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoàng ma ma: "Ra đưa tiểu tử kia vào đi!"

"Vâng, lão phu nhân!" Hoàng ma ma gật đầu, nhanh chân lướt qua mọi người đi ra ngoài viện, khom người ôm Dịch Minh Tước vào lòng, nhẹ giọng nói: "Tiểu tử tông của ta ơi, tổ mẫu ngươi đang ở bên trong, ngươi lại làm ầm ĩ cái gì ngoài này?"

Khi nói chuyện, nàng đã bất động thanh sắc đoạt lấy cây xà tiên của hắn, lặng lẽ giấu vào ống tay áo của mình.

Từ sau khi tỷ tỷ xuất giá, người đối xử tốt với hắn chỉ còn có Hoàng ma ma và tổ mẫu. Cho nên Dịch Minh Tước thật ra không có địch ý với Hoàng ma ma, vừa nghe nàng ta nói liền lập tức nhẹ giọng xuống: "Ta muốn gặp tổ mẫu!"

"Được rồi, được rồi!" Hoàng ma ma trộm quay đầu nhìn sang đôi mắt bên trong chính sảnh, sau đó bất đắc dĩ thờ dài một cái, đứng dậy nắm lấy đôi tay nhỏ bé của hắn dắt vào trong: "Lão phu nhân gọi ngươi đây, vào thôi!"

Dịch Minh Tước không hề tranh cãi ầm ĩ, ngoan ngoãn để Hoàng ma ma dắt tay vào đại sảnh. Vừa bước vào cửa đã thấy một gương mặt không đối trá thì lạnh lùng, hành động đầu tiên của hắn chính là hung dữ trừng mắt với hai mẫu nữ Dịch Minh Chân ở gần nhất một cái, sau đó mới quy củ hất tà áo bào ra sau lưng, nghiêm chỉnh quỳ xuống dập đầu trước lão phu nhân: "Tước Nhi thỉnh an tổ mẫu!"

Ngày xưa mỗi lần lão phu nhân trông thấy hắn đều sẽ tươi cười trấn an, hôm nay tâm tình bà thật sự không tốt. Tuy biểu cảm trên mặt đã dịu đi không ít nhưng chung quy vẫn không cười nổi, chỉ thờ dài rồi vẩy tay nói: "Ngonan, mau đến bên cạnh tổ mẫu để tổ mẫu nhìn rõ con!"

Bà không hề che dấu tình cảm trân trọng cùng sự thiên vị cho đứa nhỏ này, cũng muốn cho nó nhận được một chút che chở nhân lúc bà vẫn còn tại thế. Theo lẽ thường, điều này hẳn là sẽ khiến các vị di nương cùng thứ nữ thứ tử ở đây phải ganh tị, cấu giận.

Dịch Minh Tước tức giận mếu máo, không chạy đến gần thân thiết với lão phu nhân như thường ngày nữa. Thất lưng hắn thẳng tắp quỳ trên đất, nói rõ ràng từng chữ từng chữ: "Tôn nhi không đứng dậy, có người hại tỷ tỷ của con, nếu tổ mẫu thương con thì xin tổ mẫu hãy làm chủ cho tỷ tỷ của con đi!"

Trong mắt hắn tràn đầy nước mắt nhưng lại quật cường không cho nó rơi xuống.

Lão phu nhân thấy một màn này nhất thời đau lòng, còn chưa kịp nói gì thì Dịch Vĩnh Quân giống như bị người ta đập trúng đuôi, tức giận vỗ bàn đứng lên: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì đó? Đã không quy không củ xông vào còn dám la to nói vậy, ra thể thống gì nữa?"

Lão phu nhân nổi lên lòng bao che, biểu tình trong mắt đã không vui thấy rõ. Tiêu thị xem mặt đoán ý vội vàng bỏ Dịch Minh Chân qua một bên, bước nhanh đến tóm ống tay áo Dịch Vĩnh Quân lại, mắt không ngừng ra hiệu: "Đứa nhỏ này cũng chỉ vì nhất thời đau lòng mà thôi, hôm nay Hầu gia chàng bị làm sao vậy? Sao lại đi so đo với một tiểu hài tử như hắn chứ?"

Dịch Minh Tước chính tôn tử mà lão phu nhân yêu thương nhất, Dịch Vĩnh Quân như thể sợ nhớ lại, lập tức biết mình vừa lỡ lời nói vậy.

Thấy Dịch Vĩnh Quân thông suốt, Tiêu thị nhẹ nhõm thở ra một hơi, xoay lại vui vẻ đỡ Dịch Minh Tước đứng lên, giọng sùng nịnh, vờ như mừng yêu: "Cái đứa nhỏ này mau đứng lên đi, dưới đất lạnh như vậy lỡ như bị cảm thì sao, thẩm đau lòng con biết không?"

"Ta không cần ngươi lo!" Dịch Minh Tước không chút cảm kích, hung hăng hất tay nàng ta ra.

Trong mắt Tiêu thị nhanh chóng vụt qua một tia tàn khốc nhưng miệng vẫn cười, xấu hổ quay đầu nhìn lão phu nhân: "Mẫu thân, người xem đứa nhỏ này...."

Tiêu thị hiểu được cách giữ mình nên nàng ta đã sớm mặc kệ những tiểu tử do đại phòng lưu lại kia. Có chuyện thì trực tiếp đá sang cho lão phu nhân xử lý là được. Nhưng Dịch Minh Tước lại khác, hắn không khác gì mũi gai nhọn hoặc mọc ngược trong lòng nàng ta.

Tuy trên danh nghĩa Dịch Vĩnh Quân là người đứng đầu một gia tộc nhưng Dịch Minh Tước trước nay lại chưa bao giờ có một chút kính sợ hắn. Hơn nữa đứa nhỏ này vừa nghe được tin dữ tỷ tỷ chết thảm, hận ý bốc lên ngàn ngút trong lòng, liền lập tức ương ngạnh lớn tiếng với Dịch Vĩnh Quân: "Ta vốn là đứa nhỏ có phụ thân sinh nhưng lại không có phụ thân dạy dỗ, nên ta không có thể thống thì làm sao? Các người hại tỷ tỷ của ta, ta không cần các người phải giả mù sa mưa dối xử tốt với ta!"

Trong lòng lão phu nhân chấn động dữ dội, sắc mặt tức thì trở nên xám ngoét, nhịp tim lúc lên lúc xuống, hiển nhiên đang vô cùng tức giận.

Trong lòng Tiêu thị rơi lộp bộp một chút, thâm than không ổn.

"Phản, phản rồi!" Vì danh vọng cao cao của phủ Vũ An Hầu nên Dịch Vĩnh Quân làm quan trên triều được rất nhiều người nịnh nọt. Nay trước mặt người bên thông gia lại bị một tiểu hài tử chỉ thẳng vào mặt mắng, Dịch Vĩnh Quân nhìn không được liền từ trên ghế đứng thẳng lên.

Tiêu thị sợ hãi, muốn ngăn cản hắn nhưng đã chậm, trên trán Dịch Vĩnh Quân nổi lên đầy gân xanh, phần nộ gầm lên một tiếng với hạ nhân trong viện: "Tiền Tứ Nhi đâu, mau mang gia pháp đến đây cho ta, hôm nay ta phải dạy dỗ tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này một chút!!"

"Hầu gia, Hầu gia ngài bớt giận đi!" Tiêu thị phát hoảng, vội vàng nhào lên liều mạng nhảy mắt ra hiệu với hắn.

"Người tránh ra, ai cũng đừng hòng ngăn được ta!" Dịch Vĩnh Quân đang nổi nóng, lời ai cũng không nghe lọt tai, vung tay hất Tiêu thị ra khỏi người mình.

"Mẫu thân!" Dịch Minh Chân cả kinh, cuống quýt chạy qua đỡ lấy Tiêu thị nói: "Mẫu thân, người không sao chứ?"

"Ta không sao, còn không mau khuyên nhủ phụ thân người!" Tiêu thị cắn răng đẩy tay Dịch Minh Chân ra, tự mình đứng vững vàng.

Dịch Minh Chân trước nay vẫn luôn ghét hận tên đường đệ Dịch Minh Tước cuồng vọng làm cản này. Nay có cơ hội giải hận như vậy, nàng ta không hiểu vì sao mẫu thân lại ngăn cản không cho phụ thân dạy dỗ hắn. Nàng ta chỉ hồ nghi nhìn Tiêu thị, không hề động.

Trong lúc đang nói chuyện, Tiền Tứ Nhi đã mang gia pháp từ bên ngoài vào, quỳ xuống đưa hai tay dâng lên trước mặt Dịch Vĩnh Quân: "Hầu gia, gia pháp ở đây!"

Hôm nay nếu thật sự để cho Dịch Vĩnh Quân đánh Dịch Minh Tước trước mặt mọi người, lão phu nhân e là sẽ sinh ra hiểm khích với nhị phòng bọn họ.

Ngực Tiêu thị ứa một ngọn lửa lớn, trong lòng sớm đã âm thầm đốt ngực dậm chân, thâm nặc trượng phu mình đúng là một kẻ ngu xuẩn không biết suy nghĩ. Cứ nhiên lại dễ dàng trúng phải phép khích tướng của một tiểu hài tử như vậy.

Lúc Dịch Vĩnh Quân nóng lên, ai cũng đừng hòng áp chế được hắn. Nàng ta cũng bó tay. Dưới phần hận rốt cuộc cũng không che dấu nữa, hung tợn trừng mắt nhìn Dịch Minh Chân đang quỳ gối giữa đại sảnh một cái.

Thấy một phòng bọn họ loạn thành một đoàn, Dịch Minh Tước mới cảm thấy giải hận, đắc ý đá lông mày với Tiêu thị một cái, thành công khiến Tiêu thị tức giận đến sôi máu.

"Hầu gia, Hầu gia, chàng bớt giận đi, không được phá hư hòa khí mà Hầu gia!" Mắt thấy Dịch Vĩnh Hầu vừa cầm lên gia pháp đã muốn động thủ, Tiêu thị nóng lòng như lửa đốt nhào lên bắt lại cổ tay hắn, muốn khuyên ngăn.

Dịch Minh Tước liếc mắt một cái, càng không sợ hãi la lớn lên: "Người không phải phụ thân ta, người dựa vào cái gì đánh ta? Ta không phục! Ta không phục!"

Lần này không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa, đầu Tiêu thị nóng lên suýt chút nữa đã trực tiếp ra tay đánh người nhưng thỉnh linh lại bị Dịch Vĩnh Quân một tay hất văng ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồng

"Đúng là phản đồ!" Dịch Vĩnh Quân lòng trở nên độc ác, hung hăng quát roi mây xuống, tức giận đến thở hổn hển: "Cho dù ta không phải là phụ thân người nhưng tốt xấu cũng là trưởng bối của người. Hôm nay người lại dám làm càn vô lễ trước mặt thông gia, nếu ta không đánh người thì còn gì là thể thống Dịch gia? Hôm nay ta sẽ thay Đại ca giáo huấn một tiểu nghịch tử không biết trên không biết dưới là người!! Ta xem người rốt cuộc phục hay không phục!!"

Cái gọi là gia pháp của phủ Vũ An Hầu là thứ được kết thành từ mười sợi dây mây cứng cỏi rắn chắc, lại ngâm qua một loại chất lỏng đặc biệt, đánh lên người sẽ đau thấu triệt tâm can.

Dịch Vĩnh Quân quát xuống một roi mây. Tuy Dịch Minh Tước đã cắn răng chịu đựng nhưng vẫn không nhịn được phải hét lớn lên một tiếng. Thân thể nhỏ nhỏ cũng co rút lại một chút, nhẹ run rẩy.

"A, mẫu thân!" Tiểu thư Dịch Minh Phi của tam phòng vốn có tính tình nhu nhược, thấy một màn này vội vàng nhắm mắt lại, run sợ núp vào lòng Lý thị.

"Ta vẫn không phục!" Trên trán Dịch Minh Tước tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng hắn vẫn bất khuất quay đầu lại trừng Dịch Vĩnh Quân đầy oán hận: "Chẳng phải vì phụ thân ta mất rồi nên người mới dám đánh ta sao? Các người oan uổng cho tỷ tỷ ta cũng chẳng phải vì khi dễ chúng ta không có phụ thân che chở sao? Có bản lĩnh thì đánh chết ta đi, dù sao tỷ tỷ của ta cũng bị các người hại chết rồi, đánh chết ta cũng vừa vặn để một nhà chúng ta được đoàn tụ ở dưới đó!!!"

"Được được, nói hay, nói rất hay!" Dịch Vĩnh Quân mặt đỏ lên, tức giận đến run người. Hắn xoay tại chỗ hai vòng, vén vén lên tay áo: "Hôm nay ta sẽ đánh chết tiểu súc sinh ngươi!"

Thời điểm Tiêu thị nghe hắn rống ra ba chữ "tiểu súc sinh" là não đã muốn sung huyết, chỉ hận không thể trợn mắt ngất xỉu, nhắm mắt làm ngơ.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu xanh biếc vốn đang đứng sau lưng Hoàng ma ma bỗng nhiên nhảy ra ngoài. Tất cả mọi người bất ngờ không kịp phòng bị, Dịch Vĩnh Quân càng không biết đó là gì. Lúc hắn đánh xuống roi tiếp theo đã không còn nghe thấy tiếng kêu rên quật cường của Dịch Minh Tước như này nữa.

Dịch Vĩnh Quân đánh tới đỏ mắt, hơn nữa bóng dáng đột nhiên chen ngang kia quá mức xa lạ. Hắn chỉ cho rằng đó là nha đầu không biết sống chết nào đó trong viện chạy ra đỡ cho chủ mà thôi, thế nên lực đạo ra tay càng ác độc hơn.

Sau hai lần quát lên quát xuống, hắn mới hoảng hốt ngừng tay.

"A Cừu?" Đau đớn trong dự đoán không xuất hiện, Dịch Minh Tước trừng to mắt.

Tiểu oa trong lòng Dịch Minh Nhạc ngẩng đầu lên nhìn nàng, mặt đỏ lập tức rơi lệ.

"Đừng khóc! Có tỷ ở đây!" Giọng Dịch Minh Nhạc linh hoạt kì ảo, nhỏ đến khó phát hiện. Nàng cẩn thận nhìn vào khuôn mặt của Dịch Minh Tước. Trong mắt tựa như không nhìn thấy bất kì ai, nàng chợt như vừa thấy được bộ dạng ngây ngốc ngờ ngác của mình trong mấy năm qua.

Nhưng nàng tỉnh rồi, giờ khắc này tâm nàng trong như gương. Nàng nhận ra rõ ai là huynh đệ tỷ muội cùng ghi nhớ những năm phải chịu khuất nhục cùng cừu hận của trước đây.

Mãi đến lúc roi mây trong tay Dịch Vĩnh Quân quát xuống lần nữa Hoàng ma ma mới nhìn sang trái phải người mình, nhất thời kinh hoàng quát to một tiếng: "Là Cừu tiểu thư! Xin Nhị lão gia ra tay lưu tình, là Cừu tiểu thư!!!"

Tất cả mọi người ở đây đều sùng sốt, Dịch Vĩnh Quân đã sắp quát xuống một roi mây nữa.

Trong khoảnh khắc màn chuông treo sợi tóc đó, Dịch Minh Nhạc ra sức che chở đầu Dịch Minh Tước vào trong lòng ngực mình. Roi mây cứng cỏi quát lên vai lên lưng khiến tê ngứa đến tận trái tim, thế nhưng nàng không khóc cũng không nháo, chỉ toàn tâm dồn hết sức lực để bảo vệ đệ đệ trong lòng ngực của mình....

Lúc này đây, nàng sẽ không dễ dàng để bất luận kẻ nào động vào huynh đệ máu mủ ruột thịt của mình nữa, tuyệt không!

Đánh xong Dịch Vĩnh Quân mới sợ ngây người, chỉ đàn độn nhìn hai đứa trẻ ôm nhau thành một đoàn, hồi lâu không phản ứng gì.

Từ năm năm trước, Dịch Minh Nhạc đụng đầu vào đầu nên trở thành mơ hồ. Mọi người không một ai ngờ rằng nàng sẽ từ sau lao ra bảo vệ Dịch Minh Tước.

Dịch Minh Tước tựa vào lòng nàng, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp mà chỉ người thân mới mang đến được cho hắn, đứa nhỏ quật cường đã lâu rồi cuộc nhìn không được nữa mà gào khóc!

"A Cừu, A Cừu!" Hắn từ trong lòng nàng nhô đầu ra, vừa khóc vừa gọi to tên nàng, hai tay run run vuốt ve tấm lưng bạc nhược của nàng, đau lòng lo lắng hỏi lại lần nữa: "Tỷ có đau hay không? Có đau hay không hả?"

Gia pháp phủ Vũ An Hầu không cũng không phải là thứ có thể đùa giỡn, xúc cảm đau đớn kịch liệt xâm nhập đến da thịt xương tủy khiến cho toàn thân Dịch Minh Nhạc nhìn không được phải run run, thế nhưng nàng lại không rên một tiếng, chỉ lặng thinh ôm chặt đệ đệ sinh đôi của mình vào trong lòng ngực.

Đại sảnh yên lặng rất lâu, trừ tiếng khóc tiếng la như muốn đứt từng khúc ruột của Dịch Minh Tước ở chính giữa phòng ra, không còn một tiếng động nào khác.

Sau một hồi, lão phu nhân mới lấy lại được mình, kinh sợ đến làm roi chuối Bích Tỳ xuống đất. Bà hốt hoảng chỉ vào hai hài tử đáng thương đang che chở cho nhau ở dưới kia, giọng run run nói: "Mau, Hoàng ma ma, mau, mau đi xuống xem hai đứa bé kia thế nào rồi!"

"Vâng, lão phu nhân!" Hoàng ma ma vội vàng tuân lời, nâng ta nhặt xâu phật châu dưới đất lên đặt lại trong tay lão phu nhân xong mới bước xuống vịn thân người Dịch Minh Nhạc, lấy tay mình sờ sờ mặt nàng, không thể tin nói: "Cửu tiểu thư? Người...người có ổn không?"

Thân mình Dịch Minh Nhạc còn đang nhẹ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới bàn tay Hoàng ma ma đã bị che kín bởi một tầng mồ hôi tinh mịn, môi dưới bị nàng cắn đến bật máu, sắc mặt trắng bệch. Nhìn chung nàng thật sự không giống như một người đang sống.

Ánh mắt của nàng vẫn trong trẻo lạnh lùng không hề mang theo chút tình cảm cùng vui buồn, chỉ có tay là đang nắm thật chặt tay của Dịch Minh Tước....

Đây chính là sự âm áp duy nhất mà nàng còn, chỉ cần Tiểu Thập còn sống là nàng yên tâm rồi!

Hoàng ma ma lo lắng rút khăn tay ra lau lau mồ hôi cho nàng, quay đầu lại bấm báo với lão phu nhân: "Lão phu nhân, có lẽ Cửu tiểu thư lại bị kinh hách nữa rồi, chúng ta vẫn nên mời đại phu đến đây xem qua cho hai đứa nhỏ một cái đi!"

"Đi đi đi, chạy nhanh đi!" Lão phu nhân nóng lòng như lửa đốt vội vàng khoát tay, dừng một chút lại nói: "Mời đại phu ta vẫn thấy lo, gọi tổng quản đến Liễu phủ mời Liễu thái y đến đây đi!"

"Tuân lệnh!" Hoàng ma ma đáp, vừa đứng lên đã quay đầu bước về phía cửa.

Lão phu nhân thấy Hoàng ma ma đã đi, lại vội vàng vẫy tay với Dịch Minh Tước: "Tước Nhi qua đây, qua chỗ tổ mẫu, cả hai con đều qua đây!"

Dịch Minh Tước dùng sức lau nước mắt, kéo Dịch Minh Nhạc từ trên đất đứng lên, cẩn thận nắm tay nàng dắt đến trước mặt lão phu nhân. Dịch Minh Nhạc đỡ dẫn đi theo, chẳng những ánh mắt trống rỗng mà cả người cũng trông vô cùng đần độn, không khác trước kia chút nào.

"Đứa bé ngọc này!" Lúc lão phu nhân nhìn thấy bộ dạng này của nàng, hốc mắt liền đỏ lên. Bà vươn một tay kéo nàng vào ngực, sờ sờ khắp người nàng, tay kia cẩn thận vén tóc mái trên trán nàng ra.

Lần bị thương năm năm trước đã để lại một vết sẹo bất mất trên thái dương của Dịch Minh Nhạc, dù thái y dùng thuốc gì cũng không thể phục hồi được như trước. Cuối cùng Dịch Minh Lan chỉ có thể chia tóc mái ra thật dày để che cho Dịch Minh Nhạc.

Lão phu nhân nhìn gương mặt của nàng, bất giác nhớ lại chuyện cũ trường tồn Dịch Minh Phàm chết thảm năm xưa mà rơi lệ.

Dịch Minh Nhạc biết đây chính là thời cơ của nàng, vì thế nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Dịch Vĩnh Quân đang vô cùng khiếp sợ bên kia, tay hần vẫn đang nắm thứ "gia pháp" kia. Thân mình nhỏ nhỏ của nàng đột nhiên như không thể khống chế được mà run rẩy càng thêm mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trần Ai Lạc Định

(*Trần ai lạc định: bụi trần đã rơi xuống, ý muốn nói đã đến hồi kết)

Lão phu nhân cảm nhận được từng trận run rẩy từ cơ thể nàng, bà bất giác ngừng đầu nhìn theo hướng nàng đang sợ hãi nhìn, lúc tầm mắt bà chạm đến thứ gia pháp trong tay Dịch Vĩnh Quân, cảm thấy nó vô cùng chói mắt.

Thù mới chồng lên hận cũ, bà quát lên đầy tức giận, thê lương: "Đủ rồi, người còn cầm cái đó làm gì nữa? Chẳng lẽ tiếp theo còn muốn đánh cả ta?"

"Mẫu... mẫu thân!" Bởi vì biến cố đến quá bất ngờ, Dịch Vĩnh Quân nhất thời có chút phản ứng không kịp. Hần cũng thấy được lửa giận của lão phu nhân nhưng vừa rồi gây náo loạn lớn tiếng như vậy, với lại còn đang ở trước mặt thông gia Bình Dương Hầu phu nhân nữa. Nếu hần cứ như vậy mà đầu hàng, ngày sau lỡ bị Bình Dương Hầu nói ra ngoài, chẳng phải mặt mũi sẽ đi quét rác hết rồi sao?

Thâm căn nhắc như thế, hần liền thấy gan dạ hơn, giận dữ chỉ vào Dịch Minh Tước mà nói: "Mẫu thân, tên tiểu tử bất hiếu này thật sự đã làm càn quá đáng...."

Tiêu thị cảm thấy đầu đau kịch liệt nhưng lại chẳng thể buông tay mặc kệ, nàng ta bước lên tận lực trấn an lão phu nhân: "Xin mẫu thân bớt giận, Hầu gia hần cũng chỉ là nhất thời nóng giận mới nói thế thôi. Nếu người vì chuyện này mà liên lụy tới thân thể, vậy chẳng phải sẽ thiệt thòi cho Hầu phủ chúng ta sao?"

Nàng ta không rõ Dịch Minh Nhạc bị làm sao, chỉ thấy được Dịch Vĩnh Quân bị tiểu tử Dịch Minh Tước kia dắt mũi mà còn không tự biết thôi.

"Nếu ta tức chết rồi, chẳng phải các người sẽ càng sáng khoái hơn sao?" Lão phu nhân đang nổi nóng bỗng dưng cười lạnh một tiếng đầy quái dị.

Tiêu thị cứng người, nàng ta còn muốn nói thêm gì nữa thì Tam phu nhân Lý thị đã bước lên đẩy tay nàng ta ra, vuốt vuốt ngực lão phu nhân giúp bà

nhuận khí, vô cùng sợ hãi nói: "Mẫu thân, sao người nói vậy được, Hầu phu chúng ta còn phải trông cậy vào người, chúng ta ai cũng đều hi vọng người được sống lâu trăm tuổi mà!"

Tuy Lý thị xuất thân từ gia đình thương nhân nhưng lại không hề có chút tính khí con buôn đầu đường xó chợ, tính tình nhu nhược đoan trang, rất được lão phu nhân ưa thích.

Thường ngày ở Hầu phủ, mối quan hệ giữa Lý thị và các hạ nhân rất tốt. Còn bản thân Tiêu thị lại là một người có tính tình khéo léo. Vì cái gọi là một núi không thể dung hai hồ nên Tiêu thị sớm đã nhìn không vừa mắt Lý thị, hơn nữa chuyện đó cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Bây giờ Lý thị đột nhiên sấn đến, ngoài mặt là vì lo lắng cho cơ thể lão phu nhân nhưng kì thật chính là đang hủy đi bậc thang bước xuống của Tiêu thị.

Lão phu nhân bị lời Lý thị kích động, lại làm khó dễ, lớn tiếng trách mắng Dịch Vĩnh Quân lần nữa: "Hai hài tử này là huyết mạch duy nhất của đại ca ngươi để lại, nếu ngươi đánh bọn họ tới nửa sống nửa chết thì ta biết ăn nói sao với đại ca ngươi trên trời đây? Hà?"

"Mẫu thân, người quá nuông chiều tiểu tử này rồi!" Dịch Vĩnh Quân tức giận tới thấu tận trời xanh, lớn tiếng biện bạch: "Nếu hành vi hôm nay của nó bị truyền đi ra ngoài thì thanh danh đại ca ta cũng trở thành số không, ta làm vậy cũng là vì suy nghĩ cho thanh danh của đại ca mà thôi."

"Suy nghĩ cho đại ca ngươi? Đại ca ngươi chết vì nghiệp lớn, danh dự công huân của hắn đã sớm được ghi rõ trong sử sách rồi, không tới phiên ngươi nhọc lòng quan tâm, hiện tại ngươi nên tự quan tâm bản thân mình một chút đi mới phải!" Lão phu nhân đập chuôi phật châu lên bàn cái rầm, sắc mặt không tốt chỉ tay vào Dịch Vĩnh Quân, nặng nề nói: "Đừng quên công huân về vang trên người ngươi bây giờ là từ đâu mà có, đại ca ngươi đã không còn nhưng thứ hắn để lại cho ngươi không hề ít. Nếu hôm nay ở đây có chuyện nào bị truyền ra ngoài, thanh danh của ngươi còn cần nữa không?"

Lão Vũ An Hầu Dịch Tấn với đích trưởng tử Dịch Vĩnh Huy *trung can nghĩa đảm, vì cứu trợ tiên đế thoát khốn mà đã cùng tán thân trong trận binh biến mười năm trước, tiên đế cảm động phần ân đức đó mà đặc biệt ban *nhất đẳng công huân cho gia phong phủ Vũ An Hầu, hơn nữa còn phá vỡ *tổ chế tước vị ba đời của Đại Nghiệp triều, chấp thuận để cho đích trưởng tử Dịch gia hưởng phúc lộc này cho đến ngày toàn tộc đoạn tuyệt mối thù.

[*trung can nghĩa đảm: trung thành, can đảm, nghĩa khí, dũng cảm]

*(theo editor nên có thể có chỉnh sửa) nhất đẳng công huân: huân chương chiến công hạng nhất (VN cũng có)

*tổ chế tước vị ba đời: chỉ kế thừa tước vị ba đời.]

Dịch Vĩnh Huy hi sinh cho mẫu quốc lúc trưởng tử Dịch Minh Phàm của hắn còn tuổi nhỏ, thế nên tiên đế trực tiếp ban một thánh chỉ thân phong Dịch Minh Phàm làm Vũ An Hầu thế tử, chỉ còn đợi hắn chính thức bước vào tuổi mười tám là sẽ lập tức cho tiếp quản toàn bộ Hầu phủ. Nhưng không ngờ khi cận kề ngày lễ trưởng thành, hắn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, tiện nghi cho người của nhị phòng.

Từ đó lão phu nhân luôn luôn thiên vị cho đại phòng, Dịch Vĩnh Quân đang ra tư thế chuẩn bị bắt người bỗng bị lão phu nhân nắn một câu, tức giận đến ho cũng không nhuận, mặt đen lại, không dám nói một lời.

Tiền Tứ Nhi nhìn mặt đoán ý, dáo dác bước lên tiếp lấy gia pháp trong tay Dịch Vĩnh Quân, nhanh chóng mang nó biến mất khỏi tầm mắt lão phu nhân.

"Đều là do nữ nhi ngoan của đại ca để lại làm ra chuyện tốt! Một khi đã thế, vậy chuyện chỗ này tự mẫu thân người xem rồi giải quyết đi!" Tay đột nhiên trống rỗng, Dịch Vĩnh Quân tự biết thể diện đã đi quét rác, nói một hơi xong liền quay đầu bước đi.

Tiêu thị cắn răng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép độc ác trừng mắt nhìn theo bóng dáng Dịch Vĩnh Quân, rốt cuộc vẫn không đuổi theo hắn mà phải ở lại để giải quyết cho xong hậu quả.

Nhìn diễn biến suốt nửa ngày trời, Tôn thị coi như đã hiểu rõ, dù Tiêu thị có giỏi giang quyết đoán thế nào đi nữa thì bây giờ phủ Vũ An Hầu này vẫn do một tay của lão phu nhân che trời. Thế nên Tôn thị không dám qua loa chút nào.

Nghĩ như vậy, bà ta thăm kinh hãi, vội vàng rũ mắt xuống uống ngụm trà để che dấu.

"Không phải, tỷ tỷ của ta không phải người như vậy, là do các người oan uổng nàng, tổ mẫu, đều là tại bọn họ, tỷ tỷ của con không phải người như vậy!" Dịch Minh Tước nghe câu Dịch Minh Quân bỏ lại, tức giận đến vành mắt hồng hồng, lớn tiếng tranh cãi, trong đôi mắt mang theo một loại cảm xúc phẫn hận mà một hài tử ở tuổi này không nên có, thù địch nhìn qua từng người ở đây.

Dịch Minh Nhạc đứng yên không nói, vẫn luôn buông mí mắt xuống, nhất nhất không nói một lời.

Lão phu nhân kéo tay Dịch Minh Tước qua vỗ vỗ vào mu bàn tay hắn, ý bảo hắn tạm thời đừng nóng nảy, sau đó bà ngược mắt nhìn về Tôn thị bên dưới, lãnh đạm nói: "Ý của bà thông gia hôm nay đến, lão bà từ ta nghe đã hiểu rõ, việc này coi như chấm dứt ở đây, bây giờ ta có chút gia vụ trong phủ phải xử lí, không giữ người lại dùng bữa được rồi."

Mọi chuyện đã xong, trái tim luôn bị treo ở giữa không trung của Tôn thị lúc này mới được rơi xuống, vội vàng đứng dậy, che dấu tâm tình mừng rỡ, ngoài mặt vẫn luôn lo lắng sốt ruột lão phu nhân: "Như vậy thì vậy đi, cảm ơn lão phu nhân đã thông cảm, phủ ta cũng có một số việc phải xử lí gấp, không làm phiền nữa, ngày khác ta lại đến cửa thăm người!"

Lão phu nhân mặt mày lạnh lẽo không đáp lời nào, Tôn thị bị lời đi bất đắc dĩ chỉ có thể tự mình ngượng ngùng cáo từ đi ra ngoài cửa.

Vị trí Vũ An Hầu này chính là tâm huyết mà cả mấy thế hệ Dịch gia trút xuống, tóm lại là không thể chấp nhận để nó có một chút thương tổn nào được.

Dịch Minh Nhạc sớm biết như thế nên chỉ cười nhạt, Dịch Minh Trác không thể tin tưởng lớn mật, hấp tấp nói: "Tổ mẫu..."

Lão phu nhân không quan tâm tới hấn, mắt thấy Dịch Minh Chân hành lễ xong cũng định đi theo Tôn thị, bà lại mở miệng: "Tứ nha đầu đã lâu không hỏi phủ, vậy thì hôm nay ngủ lại đây một hôm đi. *Nhị tước, người lo chuẩn bị lễ vật để sáng sớm mai đưa nàng về!"

(Nhị tước: con dâu thứ 2)

Theo lý thuyết, nữ nhi gả đi thì đã là người nhà phu quân, đừng nói là qua đêm nhà mẫu tộc, cho dù có muốn hỏi phủ thăm phụ mẫu một chuyến thôi cũng phải được người nhà phu nhân cho phép mới được, nhưng lời lão phu nhân rõ ràng không hề có ý muốn thương lượng với Tôn thị.

Tôn thị tự biết mình đuối lý trong chuyện Dịch Minh Lan, hơn nữa đứng trước mặt người như vậy ở phủ Vũ An Hầu, bà ta không có chỗ lên tiếng. Tuy trong lòng không thoải mái nhưng Tôn thị cũng chỉ có thể cười nịnh rồi đáp ứng, bà ta quay đầu lại kéo tay Dịch Minh Chân, từ ái dặn dò hiền tức của mình hai câu xong liền cáo từ lão phu nhân.

Lão phu nhân ngồi yên ngay ngắn, chỉ nâng mí mắt lên bảo Tiêu thị: "Người đi theo tiễn bà thông gia ra ngoài đi!"

"Vâng, mẫu thân!" Tiêu thị sáng khoái nói xong lại lo lắng liếc mắt nhìn Dịch Minh Chân một cái, sau đó xoay người dẫn Tôn thị ra khỏi đại sảnh.

Lão phu nhân híp mắt nhìn các nàng ra khỏi viện, biểu tình trên mặt vẫn không thả lỏng được chút nào, tất cả mọi người trong gia môn đều biết tính của bà nên không ai ở đây dám nói câu nào, chỉ cẩn thận cúi đầu thật sâu xuống đất, sợ bị liên lụy.

Lão phu nhân im lặng một lát, cuối cùng cũng chậm rãi nói chuyện, vẫy vẫy tay với Hoàng ma ma bên người: "Đuổi bọn tiểu bối trở về hết đi, riêng Tứ nha đầu ở lại!"

Bị điểm danh, trong lòng Dịch Minh Chân rơi lộp bộp (lo lắng) một chút, nhưng cũng không dám ra tiếng phản bác.

"Vâng, mẫu thân!" Lý thị quý gối đáp, không lâu sau đó đám tiểu thư công tử ở các phòng đều bị mời ra ngoài hết, bao gồm cả tỷ đệ Dịch Minh Nhạc. Đợi khi không còn tiểu bối nào ở đây nữa, Lý thị không kiềm chế được bước lên: "Mẫu thân, người..."

Lão phu nhân mặt mày lạnh lẽo không thèm nhìn Lý thị một cái, sau đó thuận tay chụp lấy một bát trà ném vỡ tan nát ngay dưới chân Dịch Minh Chân, phần nộ quát: "Tiểu tiện nhân, còn không mau quỳ xuống cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tính sổ

Nước trà văng khắp nơi, mảnh sứ vỡ vương vãi ra đầy đất.

Dịch Minh Chân hoàn toàn không ngờ lão phu nhân sẽ đột nhiên làm khó dễ ở đằng sau, dưới kinh sợ chỉ biết đứng yên tại chỗ, hồi lâu sau mới có phản ứng, sợ hãi hoảng hốt quỳ xuống.

Trong trí nhớ của Dịch Minh Chân, lão phu nhân là một người rất hiền lành, chưa từng thấy bà sắc bén lạnh lùng như vậy bao giờ, nàng sợ tới mức hai chân nhũn ra, không còn chút đáng về cao quý gió cuốn sấm rền như thường ngày nữa.

Tiêu thị từ ngoài viện tiến vào vừa hay lại thấy cảnh này, kỳ thật vào giây phút lão phu nhân điểm danh muốn Dịch Minh Chân ở lại riêng thì nàng đã chuẩn bị đến tình huống bây giờ. Thế nên so với Dịch Minh Chân, Tiêu thị trấn định hơn rất nhiều.

"Mẫu thân, người làm sao vậy?" Hít sâu một hơi, Tiêu thị bước nhanh vào đại sảnh định bắt lấy tay lão phu nhân.

"Người còn không biết xấu hổ mà hỏi ta làm sao vậy??" Lão phu nhân đẩy tay nàng ta ra: "Ta vốn không muốn quản chuyện trong phủ, thường ngày luôn mắt nhắm mắt mở chuyện các người so đo nhau thế nào, thế nên các người nghĩ ta điếc mù, không biết cái gì hết rồi đúng không?"

"Mẫu thân, xin người bớt giận, sao lại nói như thế, người làm sao vậy?" Chuyện cho tới bây giờ, trong lòng mọi người ai cũng rõ, nhưng có đánh chết cũng không được nhận, Tiêu thị khề cần mồi, rốt cuộc quyết tâm chối tới cùng.

"Bớt giận? Ta thấy người là đang ước gì ta chết sớm một chút mới phải!" Lão phu nhân nghe vậy càng thêm bốc hỏa, đứng thẳng người lên, nổi giận đùng đùng, được đại nha hoàn Thái Thanh đỡ tay đi ra chính giữa. Bà từ trên cao nhìn xuống, chỉ tay vào Dịch Minh Chân đang sợ hãi co rúm lại ở nơi nào đó: "Đều do người dạy dỗ ra nữ nhi ngoan này! Tính tình Ngũ nha đầu thế nào chẳng lẽ ta lại không biết sao? Nói nàng gia đít với người ngoài? Cũng một các người nghĩ ra rồi, ta khinh!"

Lão phu nhân có xuất thân cao quý, năm đó bà chính là đích tiểu thư của phủ Ngụy Quốc Công, cực coi trọng thanh danh cùng quy củ. Dịch Minh Chân bị lão phu nhân dọa đến xanh mặt, toàn bộ người trong phòng kinh hãi đến mức không mở nổi miệng, ngay cả Tuyết di nương luôn cố ý châm ngòi thổi gió cũng phải thu liễm lại, còn sợ tránh không kịp.

Dịch Minh Chân sợ tới bật khóc, dù sao Dịch Minh Lan cũng đã chết rồi, nàng vạn lần không ngờ lão phu nhân sẽ giữ khư khư chuyện đó không tha như vậy.

"Khóc lóc cái gì?" Lão phu nhân giận giữ quát lên một tiếng.

Dịch Minh Chân run lên, chỉ khóc chứ không dám lên tiếng.

Thái Thanh cùng Thái Hà hợp lực chuyển ghế đệm thêm lại đây cho lão phu nhân ngồi lên.

Lão phu nhân ngồi lên ghế đệm, chỉ vào Tiêu thị mà quở trách: "Lúc trước các người cầu kết trong ngoài với phủ Bình Dương Hầu kia để cướp đoạt nhân duyên của nàng thế nào thì trong lòng tự biết, hay các người muốn ta lôi những chuyện người khác không nên biết đó ra nói rõ?? Đại ca người đi rồi nhưng ta vẫn còn sống, đã đến thế mà các người cũng không dung nổi cho nàng sao?"

"Mẫu thân, người làm sao vậy? Sao lại vô duyên vô cớ nặng lời như thế? Ý của người là..." Lão phu nhân đã nói rõ ràng như thế, xem ra sẽ không có ý định buông bỏ. Tiêu thị biết bây giờ cãi chày cãi cối cũng vô ích nên liền vào thẳng chủ đề, về mặt không thể tin: "Chẳng lẽ người đang nghi ngờ Ngũ nha đầu làm ra chuyện...."

"Ta không hoài nghi nàng, ta là hoài nghi người!" Lão phu nhân quả quyết cắt đứt lời Tiêu thị, nửa phần tình cảm cũng không cho: "Ý đồ lớn như thế, nàng ta có thể nghĩ ra sao? Nếu không có người làm chỗ dựa phía sau cho nàng thì nàng ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám làm ra loại chuyện như vậy ngay dưới mắt ta?"

"Oan uổng quá mẫu thân, mẫu thân người thật sự muốn nhi tức phải oan uổng chết sao?" Tiêu thị mặt mũi trắng bệch, vội vàng quỳ gối xuống trước mặt lão phu nhân mà khóc lóc: "Năm đó sức khỏe đại tẩu không được tốt, con gả đến Hầu phủ hơn hai mươi năm, dù con không dám nhận là hết lòng lo lắng nhưng ít nhiều cũng có cố gắng quản lý hết những chuyện trên dưới phủ, hơn nữa còn hạ sinh cho phủ quân ba hài tử, người không nhớ công lao cũng phải nhớ tấm lòng này của nhi tức chứ. Chẳng lẽ nhi tức trong lòng mẫu thân chính là loại người ích kỉ như thế sao?"

Lão phu nhân cười lạnh một tiếng, lớn giọng hỏi lại: "Người dám thề người không biết chút gì về chuyện này không?"

"Nhi tức thật sự không biết gì hết! Con dám thề độc!" Tiêu thị làm lễ, dựng ba ngón tay phải lên thề: "Tiêu thị ta xin thề độc với trời cao, ta..."

"Mẫu thân, mẫu thân người làm gì vậy chứ?" Dịch Minh Chân giật mình không nhỏ, hoảng sợ nhào qua ôm lại cánh tay Tiêu thị.

Hơn hai mươi năm qua, nàng vẫn luôn nghĩ mẫu thân mình mới chính là gia mẫu chân chính của cái Hầu phủ này, không ngờ sẽ có ngày bị lão thái bà làm khó dễ, Tiêu thị cúi đầu khuất phục như vậy, khiến nàng cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Thấy lão phu nhân sống chết không chịu buông tha, Tiêu thị sớm đã quyết tâm....

*Phải khí xe bảo soái, họa thủy đông dẫn!

(theo editor: *bỏ cái nhỏ bảo toàn cái lớn, dẫn các mối họa ra nơi khác!)

Lão phu nhân hoài nghi là một chuyện còn có chứng cứ xác thực hay không lại là chuyện khác, hơn nữa nàng cũng không thể làm mất lòng những người ở đây được, nếu không sẽ chỉ tiện nghi cho người tam phòng cùng đám di nương một bụng mưu đồ xấu của Dịch Vĩnh Quân mà thôi. Chuyện này đúng là nàng có hợp mưu với phủ Bình Dương Hầu mới làm được, nhưng lão phu nhân quản được nàng, chứ không quản được phủ Bình Dương Hầu, cuối cùng còn chẳng phải là không giải quyết được gì hay sao?

Tiêu thị thâm cười lạnh trong lòng một tiếng, sau đó thuận đà Dịch Minh Chân đang kéo tay mình mà bất ngờ xoay qua dương tay tát cho nàng ta một cái.

Dịch Minh Chân không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy da mặt mình ran rát, mãi một hồi lâu sau mới nhận ra mẫu thân vừa vô cớ tát mình một cái.

"Mẫu thân...." Nàng bụm mặt quên cả khóc, chỉ si ngốc kêu lên.

"Nghe chớ, còn không mau kể rõ ràng với lão phu nhân người, mười mười người như vậy sao có thể làm ra loại chuyện vô liêm sỉ bậc đó được, sao một tiểu thư đoan đoan chính chính của Hầu phủ chúng ta vừa nâng sang bên đó là liền xảy ra chuyện ô nhục gia môn như vậy được chứ? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Há?" Tiêu thị lạnh lùng sắc bén nói, về mặt nghiêm nghị tức giận, Dịch Minh Chân nhạy bén nhận ra được ánh mắt mẫu thân có gì đó khác thường.

Đó là một ám hiệu...

Nàng ta rốt cuộc cũng không phải là kẻ ngu dốt, lập tức vội kiểm tra lại hàm ý trong lời Tiêu thị, trong lòng liền hiểu.

"Con..." Nàng chần chờ nhìn lão phu nhân, rốt cuộc Tiêu thị phải lặng lẽ véo lên lưng nàng một cái nàng mới vội cất tiếng khóc lớn: "Tổ mẫu, chuyện không có liên quan tới con, tất cả đều là bọn người Bình Dương Hầu phủ làm, là Lục di nương cùng Tam thúc đắc tội với Tôn thị, nên Minh Lan, Minh

Lan mới... Ngũ muội muội nàng chết rất oan uổng hu hu!"

Chuyện Ngũ nha đầu chết quả nhiên còn có ẩn tình khác! Lão phu nhân nghe vậy khẽ nhóm người dậy một cái, suyt nửa đã ngã khỏi ghế đệm thêu.

"Lão phu nhân cẩn thận!" Thái Thanh cùng Thái Hà vội bước lên đỡ bà, vỗ vỗ ngực giúp bà nhuận khí.

Lão phu nhân thở hổn hển hồi lâu, vẻ mặt âm tình bất định khiến cho người khác rất sợ hãi.

Mẫu nữ Tiêu thị cũng có một ngày như vậy, lần này xem ra không dễ dàng toàn quân đâu, vài vị di nương có mặt ở đây đều sống chết mặc bây mà chê cười, trong lòng vui mừng tự đắc.

Tam phu nhân Lý thị lạnh lùng nhìn rồi lại thẳm thờ dài một tiếng, bước ra trước mặt lão phu nhân mà quỳ xuống: "Mẫu thân, Ngũ nha đầu hay Tứ nha đầu, ai cũng là đứa nhỏ mà con nhìn lớn lên, nói cho cùng cũng là do người Bành gia làm vậy, bây giờ người đau lòng cho Ngũ nha đầu được rồi, không nên để Tứ nha đầu phải chịu oan ức nữa."

Ngày xưa nhị phòng luôn chèn ép tam phòng, bây giờ Tam phu nhân không những không bỏ đá xuống giếng mà ngược lại còn lấy oán báo ơn nói giúp nhị phòng, đúng là *quả hồng mềm không lên nổi mặt bàn: ý nói tính tình mềm yếu, không làm được việc lớn)

(*quả hồng mềm không lên nổi mặt bàn: ý nói tính tình mềm yếu, không làm được việc lớn)

Thiếp thị của Dịch Vĩnh Quân là Tuyết di nương lạnh lùng xuy một tiếng, chua chát nói: "Tam phu nhân đúng là người sống tình cảm, tính tình rộng lượng, khó trách lại được lão phu nhân ưa thích như vậy."

Tam phu nhân được sủng ái chính là cái gai trong lòng Tiêu thị, Tuyết di nương này rõ ràng không có ý tốt, nhưng Tam phu nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn ôn nhu cười nói với lão phu nhân: "Mẫu thân..."

Lão phu nhân phân vân liếc nhìn Lý thị một cái, còn đang chần chừ thì nghe tiếng bà tử từ ngoài viện vang lên: "Thế tử đến!"

Tuyết di nương đột nhiên biến sắc, Tam phu nhân nghe thấy chỉ im lặng nhìn xuống đất, trong lòng lại thẳm tiếc hận thờ dài: trong phủ Vũ An Hầu này, gió thổi hướng nào chính là chuyện khó nói nhất!

(*ngụ ý câu trên là trong phủ Vũ An Hầu, cuối cùng người nào được thế còn chưa biết!)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thế tử mặt lạnh

Vũ An Hầu thế tử Dịch Minh Phong một thân trường bào màu đỏ, kim quan vấn tóc, thông dong bước từ ngoài viện vào.

Hắn hoàn toàn kế thừa hết mỷ mạo thời trẻ của Tiêu thị, được trời phú cho vẻ ngoài cực kì xuất sắc, ngũ quan tuấn lãng, mắt phượng sắc bén, khoe môi hơi nhếch lên phảng phất như đang mang theo ý cười vô cùng lịch sự tao nhã, hồn nhiên vô tà.

Dịch Minh Chân từ trong tâm lí vừa kính vừa sợ hồi phục lại tinh thần, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía cửa viện, cơ hồ muốn bật khóc vì quá vui, ngay cả Tiêu thị cũng cảm thấy trái tim mình được yên ổn hơn rất nhiều.

Dịch Minh Phong theo dẫn dắt của bà tử mà bước nhanh vào đại sảnh, làm như không thấy ở đây đang diễn ra chuyện gì, chỉ khiêm tốn lễ phép quỳ xuống dập đầu trước lão phu nhân: "Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu."

Tuy lão phu nhân vẫn còn tức giận chưa tiêu hết, nhưng vào một khắc nhìn thấy hắn, vẻ mặt bà lại kì tích dịu đi, quay đầu vẫy tay với Thái Hà bên cạnh: "Mang ghế dựa đến cho Tam công tử ngồi!"

"Vâng, lão phu nhân!" Thái Hà lặng lẽ thờ ra một hơi, vội vàng lên tiếng trả lời rồi đi mang ghế dựa lại đây.

Dịch Minh Phong tạ ơn lão phu nhân xong, sau đó không màng nhìn tới những người khác ở đây thế nào, nhấc tà áo bào lên một cái liền ngồi xuống.

Thái Thanh bưng nước trà vừa mới ngâm lên, Dịch Minh Phong không uống mà lại đưa hai tay dang tách trà ấy lên trước mặt lão phu nhân.

Tóm lại lão phu nhân vẫn luôn rất hài lòng với tôn tử này, không hề từ chối, thân nhiên nhận lấy tách trà, nhấp một ngụm.

Lão phu nhân tức giận sôi trào nên không chủ động lên tiếng, Dịch Minh Phong cũng an tâm hầu hạ bà uống trà, phảng phất như không hề nhìn thấy mẫu thân cùng muội muội đang quỳ gối dưới kia, cuối cùng vẫn là Tiêu thị mở miệng nói trước: "Phong Nhi con về rất đúng lúc, đều là do muội muội con không hiểu chuyện khiến cho lão phu nhân tức giận, con mau khuyên nhủ người, đừng để tổ mẫu tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe nữa."

Dịch Minh Phong nghe vậy mới thân nhiên nâng mắt liếc sang Dịch Minh Chân một cái, sau đó không hề để ý tới Tiêu thị mà trực tiếp chuyển mắt về phía lão phu nhân, mỉm cười nói: "Tứ muội muội có sai thì tổ mẫu để cho mẫu thân thay người trách phạt là được rồi, có sao lại để mình tức giận lớn như thế, tổ mẫu phải vì bọn con mà quan tâm cơ thể mình nhiều hơn chứ."

Hắn không hỏi chuyện như thế nào, mặc kệ đúng sai, cho dù người bị liên lụy trực tiếp chính là thân muội của hắn, hắn cũng nhất quyết không nhúng tay vào việc của trạch viện.

Con tức trong lồng ngực lão phu nhân cứ thế mà bị giảm mạnh không phanh, hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác không chịu nói lời nào.

Tiêu thị thấy thế, âm thầm đẩy Dịch Minh Chân một phen.

"Tổ mẫu, tổ mẫu, tôn nhi là phận ăn nhờ ở đậu mà thôi, chỉ có thể sống dưới mắt bà bà, con cũng không còn cách nào khác, hơn nữa mới đầu con quả thật không biết gì hết, mãi đến sau khi xử lý Ngũ muội muội xong bọn họ mới mang chuyện tiết lộ cho con biết, bắt con một hai phải hỏi phủ để lo ổn thỏa chuyện này." Dịch Minh Chân nước mắt nước mũi đầm đìa bò lại dưới chân lão phu nhân, ôm một chân của bà, quay đầu về phía Tiêu thị cầu cứu: "Mẫu thân, người giúp con nói chuyện với, chẳng lẽ người cũng không tin nữ nhi hay sao?"

Lúc này Tiêu thị đã muốn trấn định hoàn toàn, nhích đầu gối lại gần bên chân lão phu nhân nói: "Mẫu thân, Chân Nhi là đứa nhỏ chính mắt người nhìn lớn lên, ngày thường tuy nàng có chút kiêu căng nhưng rất cuộc bản tính vẫn là người hiền lành, dù ra sao cũng không thể làm ra loại chuyện hãm hại tỷ muội đồng gia thế này. Nếu người còn không tin thì xin cứ gọi tất cả đám nha hoàn bà tử bên người nàng đến khảo vấn là biết rõ mọi chuyện. Dù sao bây giờ cũng rất thích hợp, bọn họ đều đang có mặt ở trong phủ, chỉ cần gọi họ đến hỏi là biết chính xác Chân Nhi có oan uổng hay không thôi. Ngược lại nếu cứ kéo dài như vậy, sau này Chân Nhi còn mặt mũi nào sống chung với chúng tỷ muội trong nhà được nữa?"

Tiêu thị nói lời son sắt, lão phu nhân lại như không còn hơi sức để nghe, giọng suy yếu hòa lẫn khinh bỉ, liếc nàng ta một cái: "Bảo ta đi hỏi đám bọn họ? Trong bọn họ có người nào không phải là nô tài tốt do một tay người đào tạo ra, chỉ cần người nói bọn chúng một câu thôi, ta còn có thể hỏi ra được gì nữa?" Lời lẽ vẫn còn cứng rắn như cũ, nhưng ngữ khí của bà rõ ràng đã mềm mại đi rất nhiều.

"Mẫu thân..." Tiêu thị nghẹn lời nhìn trần trời, há miệng thở dốc, ngay sau đó nước mắt liền tràn ra ngoài hốc mắt: "Mẫu thân nói nhiều như vậy, suy cho cùng người vẫn không chịu tin nhi tức sao? Trời đất chứng giám, nếu ta có làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, cứ để cho ta..."

Dịch Minh Phong không hề nhúc nhích, Tam phu nhân bước lên kéo lại tay Tiêu thị nói: "Nhị tẩu, người làm gì vậy? Vừa rồi mẫu thân người đang nổi nóng mới thuận miệng nói thế, người cần gì phải thế nguyên nghiêm trọng như vậy chứ."

Dù sao chuyện này cuối cùng cũng đã không giải quyết được gì, nếu bậc thang đã hiển hiện ngay trước mắt, lão phu nhân cũng không nói nữa, bà chỉ phiến chán hừ một tiếng liền khoát tay ý bảo mẫu nữ các nàng đứng dậy.

Tam phu nhân tự tay đỡ Tiêu thị đứng dậy, Dịch Minh Chân vẫn còn nghẹn ngào thở dốc không ngừng. Dịch Minh Phong lạnh lùng nhìn qua khuôn mặt tèm nhem cùng bộ dạng lộn xộn của nàng ta một cái, đột nhiên mở miệng: "Bánh Tử Sở qua mấy ngày nữa sẽ hồi kinh, lúc đó muội mời hắn đến quý phủ của chúng ta một chuyến đi."

Tiêu thị sững sốt, Dịch Minh Chân không hiểu vì sao, lo sợ nghi hoặc thốt lên: "Đại ca...."

"Làm theo lời ta nói!" Dịch Minh Phong lạnh giọng đánh gãy lời nàng ta, vẻ mặt mang theo một loại sát khí lạnh thấu xương, miệt thị: "Bánh gia hắn là cái thứ gì? Tiểu thư bước ra từ phủ Vũ An Hầu chúng ta là đá kê chân cho bọn họ dùng để chà đạp khinh nhục sao?"

Diễn trò là phải diễn cho tới cùng, nếu Tiêu thị đã muốn đổ hết mọi trách nhiệm lên trên người Bánh gia, thì Bánh Tử Sở phải tự mình tới cửa đưa ra một lời giải thích hợp lý, đó cũng xem như là trả lại toàn bộ thanh danh cho phủ Vũ An Hầu.

Có thể nói Dịch Minh Phong làm vậy là xem như đã lo chu đáo hết mọi mặt, tức giận trong lòng lão phu nhân đã hoàn toàn biến mất, im lặng một hồi bà bỗng chuyển hướng sang Tiêu thị, tức giận nói: "Thường ngày người quản lý cái phủ này thế nào? Tước Nhi vốn là một hài tử ngoan ngoãn, rốt cuộc là ai ở sau lưng lên lút nói bậy làm kích động nó? Tuy đại ca đại tẩu người mất, nhưng phủ Vũ An Hầu chúng ta vẫn còn ở đây, vậy thì cái gì mà gọi là đã hài tử chứ? Rốt cuộc mấy cái loại tin đồn đó ở đâu ra?"

(đã hài tử: đứa con hoang, ý nói thiếu dạy dỗ)

Những lời Dịch Minh Tước dùng để kích thích Dịch Vĩnh Quân rốt cuộc cũng có tác dụng với lão phu nhân, kỳ thật những lời đó là những lời Tuyệt di nương vì muốn làm vui lòng Tiêu thị mà cố ý nói.

Chuyện cho tới bây giờ, Tiêu thị khẳng định sẽ không chịu nhận phần trách nhiệm đó, lại nhớ đến khi này mình còn mới vừa vui sướng khi người gặp họa, chắc chắn đã đắc tội nàng ta, khuôn mặt xinh đẹp của Tuyệt di nương dần dần tái đi, sau đó lao đảo thật lúi từng bước.

Dịch Minh Phong tựa như lơ đãng đảo mắt lạnh như băng nhìn qua bên này, chân Tuyệt di nương liền mềm nhũn, hoảng sợ quỳ xuống, nhanh nhẩu mở miệng phân trần cho bản thân, khóc lóc xin tha: "Lão phu nhân, là tiện thiếp hồ đồ, nhất thời không biết lựa lời nên nói sai. Người biết mà, con luôn luôn nói mà không nghĩ, người tạm tha cho con lần này đi, sau này con sẽ không dám nữa!"

Tuyệt di nương không dám hàm hồ, tự tát vào mặt mình tới sưng đỏ một mảnh.

Lão phu nhân phiến lòng nhìn, đưa lại tách trà cho Thái Hà, đứng lên liếc xéo Tiêu thị một cái nói: "Chuyện nhị phòng các người, tự các người trở về

phòng đóng cửa lại xử lí đi, nhưng nhớ là chỉ cần còn một ngày lão già ta chưa nhắm mắt, thì tốt nhất đừng để những lời như vậy lọt vào tai ta lần nữa."

Tiêu thị không quan tâm tới Tuyệt di nương, chỉ cung kính cúi đầu với lão phu nhân: "Vâng mẫu thân, tức nhi đã hiểu, sau này chắc chắn sẽ quản giáo người bên dưới nghiêm khắc hơn."

Lão phu nhân mắt nhìn thẳng, nhắc chân bước ra ngoài, Tiêu thị vội vàng nói: "Cung tiễn mẫu thân!" Những người khác cũng hành lễ theo.

"Tôn nhi đưa người đi!" Dịch Minh Phong mỉm cười bước lên, đỡ một cánh tay lão phu nhân: "Khi này vừa vào phủ có nghe nói Cửu muội muội lại bị kinh hách, tôn nhi đưa người đi thăm nàng được không?"

"Ừ!" Lão phu nhân hài lòng gật đầu, thuận tiện cầm lại tay hắn, biểu tình phiền chán trên mặt rốt cuộc cũng có chút dần ra, đổi thành nụ cười hiền lành.

Dịch Minh Phong đỡ tay lão phu nhân dẫn bà ra ngoài, lúc bước qua mẫu nữ Tiêu thị cùng Dịch Minh Chân cũng không màng liếc qua nhìn một cái, chỉ chậm chậm sóng vai bước ra ngoài với lão phu nhân.

Trong khuê phòng Trúc Ý hiền, Dịch Minh Tước ngồi cạnh giường, đôi mắt đỏ bừng nhìn Thái y đang bắt mạch cho Dịch Minh Nhạc, toàn thân chỗ nào cũng căng thẳng, đáng điệu vô cùng bất an.

Minh Nhạc nằm trên giường quay đầu lại nhìn hắn, hốc mắt có chút nóng lên, nhìn nhìn một môi trong người, suy yếu nói: "Tỷ không sao, sợ là chốc nữa tổ mẫu sẽ tới, để ra gian ngoài chờ đi!"

Mấy năm nay tuy lão phu nhân rất yêu thương hắn, nhưng e ngại tôn ti cùng cấp bậc lễ nghĩa nên chưa bao giờ tự mình tới Trúc Ý hiền, Dịch Minh Tước khó hiểu nhíu mày.

"Đi đi!" Minh Nhạc cố gắng nắm lấy tay hắn, không muốn giải thích trước mặt nhiều người ngoài như vậy.

Đang nói chuyện ở gian trong, bên ngoài viện bỗng truyền đến tiếng cười nói đầy kinh ngạc của nữ mẫu Minh Tước - Tăng thị: "Sao hôm nay lão phu nhân lại đến tự mình hạ giá đến đây? Thế tử gia, mau mau mau, mời vào trong!"

----- lời nói với người xa lạ -----

Má, kẻ địch đối đầu lớn nhất đã xuất hiện, hoan nghênh mọi người nhiệt liệt chuẩn bị gạch đá... (͡_ ͡_)#

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Quý nữ trở về

Dịch Minh Phong, Dịch Minh Phong, Vũ An Hầu thế tử Dịch Minh Phong nha!

Minh Nhạc đang nằm ngửa trên giường hưng hăng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa cảm xúc đã trở lại đậm bạc như cũ, nàng vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Dịch Minh Tước thấp giọng dặn dò: "Đi đi!"

"Được!" Dịch Minh Tước gật gật đầu, sau đó vươn tay lên dùng sức nhu nhu hai hốc mắt ửng đỏ của mình rồi mới đứng dậy bước ra gian ngoài, vài giây sau liền nghe tiếng rầu rĩ của hắn từ ngoài truyền vào: "Tổ mẫu! Tam ca!"

"Ừa!" Giọng Dịch Minh Phong vẫn lạnh lùng dứt khoát, không chút dịu dàng giả tạo: "Ta vừa hồi phủ thì nghe nói Cửu tỷ của đệ bị kinh hách, nên đưa tổ mẫu đến thăm nàng."

"Cửu nha đầu thế nào rồi?" Lão phu nhân cũng lo lắng hỏi.

"Liễu thái y vẫn đang bắt mạch!" Minh Tước trả lời, một lát sau chiếc rèm Tương Phi che phủ nửa cánh cửa trúc bị gã sai vặt vén lên. Lúc này lão phu nhân và Dịch Minh Phong, Dịch Minh Tước mới lần lượt bước vào.

Trước kia Liễu thái y là đại phu đi theo quân đội, chữa trị cho Vũ An Hầu bấy giờ là Dịch lão gia cùng thủ hạ của ông rất tốt, tuy hiện tại đã có chức trong cung nhưng Liễu thái y vẫn luôn nhớ mãi phần tình cảm năm đó, hắn vẫn luôn một mực tôn kính với lão phu nhân.

Thấy lão phu nhân bước vào phòng, hắn đang viết được nửa phương thuốc liền đặt bút xuống xoay người lại chấp tay hành lễ: "Lão phu nhân!"

"Liễu thái y, bệnh tình của Cửu nha đầu thế nào rồi?" Lão phu nhân mỉm cười đáp lại hắn, vừa ngẩng đầu liền thấy Minh Nhạc ở trên giường đang gượng người dậy muốn ngồi lên, bà sốt ruột vội đi qua Liễu thái y đến bên giường ấn nàng nằm xuống, hờn dỗi nói: "Nha đầu con đó, đã không khỏe còn muốn

lộn xộn nữa, mau nằm xuống đi!"

Về mặt Minh Nhạc vẫn còn hơi khờ khạo, như nhút nhát mà rũ xuống mi mắt, giọng nói suy yếu nhỏ như tiếng ruồi muỗi: "Tổ mẫu!"

Đã năm năm, đây là lần đầu bà được nghe nàng mở miệng nói chuyện trở lại, lão phu nhân đau lòng tới đỏ vành mắt, vội vàng quay người đi lau nước mắt.

Nhũ mẫu của Minh Tuyết là Tăng thị tiến lên đỡ Minh Nhạc nằm xuống lần nữa.

Dịch Minh Phong bình thần nhìn qua người trên giường, sau đó mới giúp lão phu nhân ngồi xuống bên bàn xong mới mở miệng nói chuyện với Liễu thái y: "Thái y, bệnh trạng Cửu muội ta thế nào rồi?"

"Cửu tiểu thư bị kinh hách, lão hủ vừa bắt mạch cho nàng xong, tuy mạch tượng có chút yếu nhưng chỉ cần cẩn thận bồi bổ một thời gian là không sao hết, với lại vừa rồi nàng còn nói chuyện mấy câu với tiểu công tử nữa, đầu óc lúc đó cũng rất tỉnh táo, lão phu nhân có thể yên tâm." Liễu thái y nói xong lại xoay người viết nốt nửa phương thuốc còn lại trên bàn, sau đó đợi nét mực khô hết mới đưa cho Dịch Minh Phong: "Đây là phương thuốc có tác dụng cường thân kiện thể, xin thế tử xem qua." Dịch Minh Phong nhận lấy phương thuốc kia cầm trong tay đọc sơ qua, sau đó như vẫn chưa yên tâm lắm nên còn đứng dậy đến bên giường nhìn nhìn Minh Nhạc một cái.

"Tiểu Cửu? Có nhận ra ta không?" Dịch Minh Phong nói xong còn khom người xuống sờ sờ trán Minh Nhạc.

Minh Nhạc mờ mịt nhìn hấn một hồi lâu mới sợ hãi kêu lên một tiếng: "Tam ca ca!"

Dịch Minh Phong nghe vậy rất cuộc mới nhẹ nhàng thở ra, miệng cười cười vỗ nhẹ lên hai má nàng: "Nghỉ ngơi cho tốt!" Nói xong liền xoay người báo lại cho lão phu nhân: "Tổ mẫu, Cửu muội muội đã không sao rồi, khi trở về con sẽ cho người mang tiên dược đến đây cho muội ấy, bây giờ để tôn nhi đưa người về Hàn Mai quán đi, đừng ở đây quấy rầy Tiểu Cửu nghỉ ngơi nữa."

Tiến bước Liễu thái y, lão phu nhân lại nâng mắt nhìn về phía giường, sau đó đến bên mép giường ngồi xuống cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Minh Nhạc một hồi lâu, cuối cùng mới đỏ mắt để Dịch Minh Phong đi trở ra.

Hai tổ tôn vừa quay người bước ra sân, Minh Nhạc chợt nghe thấy tiếng cười từ ái của lão phu nhân: "Lần này phải ra ngoài nhiều ngày trời như vậy, chắc cũng cực khổ không ít rồi phải không? Ta thấy mặt con đen mà gầy đi nhiều lắm."

"Minh Phong là nam nhi, đen một chút cũng có làm sao, con nghe nói mấy bữa trước tổ mẫu bị nhiễm phong hàn, bây giờ người thấy khỏe chưa? Con có mang về vài thứ tốt, tối nay sẽ cho người mang qua chỗ tổ mẫu."

"Cũng may hài tử con có lòng hiếu thảo, ra ngoài mà còn nhớ tới lão thái bà này!"

...

Không giống với Nhị lão gia Dịch Vĩnh Quân vô năng hoa mắt ù tai, Dịch Minh Phong này có tâm tư rất kín đáo chu toàn mà đa nghi, là một nhân vật hành xử rất khéo léo.

Không thể trông cậy vào Dịch Vĩnh Quân, rõ ràng lão phu nhân đã gửi gắm hết tương lai của toàn bộ phủ Vũ An Hầu lên trên người hấn. Cho nên chỉ cần ngày nào còn có hấn, phủ Vũ An Hầu này sẽ vĩnh viễn luôn nằm trong tay của nhị phòng.

Minh Nhạc quay đầu đi cười khỏ, nhưng không ngờ chút cảm xúc dao động mỏng manh đó của nàng lại làm kinh động tới Dịch Minh Tuyết.

"A Cửu, tỷ ổn không?" Hấn vội vàng đưa tay sờ lên trán nàng, trong ánh mắt sáng ngời kia chính là cảm xúc lo âu chân thành.

Năm năm trước, từ sau khi huynh trưởng Dịch Minh Phàm và mẫu thân Thuần An quận chúa lần lượt ra đi, địa vị của hai đứa nhỏ song sinh Minh Nhạc và Minh Tuyết này cũng theo đó mà tuyệt dốc không phanh. Lúc còn Dịch Minh Lan ở đây, nàng còn có thể trông nom hai đứa nhỏ này được chút. Sau khi nàng gả vào phủ Bình Dương Hầu làm thiếp, mặc dù có định dắt đệ muội theo bên người để tiếp tục giáo quán, thế nhưng ngặt nỗi bản thân nàng lúc đó còn khó bảo toàn, không có quyền quyết định, hơn nữa Minh Tuyết lại là nam hài duy nhất của đại phòng Dịch gia để lại. Nếu đưa hấn rời khỏi phủ Vũ An Hầu chắc chắn sẽ khiến người ta nói ra nói vào. Dưới nhiều lần dẫn dắt, nàng liền miễn cưỡng dẫn ấu muội Minh Nhạc si ngốc theo mình, còn Minh Tuyết thì để ở lại.

Thời gian năm năm đó, tuy hấn ở phủ Vũ An Hầu có lão phu nhân che chở nên cũng không phải lo chuyện cơm áo, nhưng đứa nhỏ này trước giờ không quen bị người khác quản thúc, lại thêm phụ mẫu huynh trưởng còn lần lượt ra đi nên trong lòng nó sinh ra tính đối nghịch rất lớn, vì thế mà tính cách của nó rất quái gở, ngang ngược.

Mà năm năm đó, trừ bỏ mấy ngày lễ ngày tết có hồi phủ vài lần ra, cặp tỷ đệ song sinh Minh Nhạc và Minh Tuyết dường như rất hiếm có cơ hội gặp nhau. Vì Minh Nhạc đần độn không tinh táo nên mỗi lần đoàn tụ ngắn ngủi ấy, Minh Tuyết phải tung hết chiêu thức để đi dỗ nàng, tìm cho nàng nhiều loại đồ chơi, chạy hơn nửa kinh thành chỉ để mua một tô cháo sen bát bảo, thậm chí còn mặc kệ hình tượng mà đi làm ngáo ộp cho nàng xem, nhưng Minh Nhạc vẫn luôn thờ ơ như trước, chỉ ngây ngốc nhìn.

Nhưng nay không biết hồn phách tiểu muội đã đi nơi nào, lại để cho Dịch Minh Lan nàng tu hú chiếm tổ trọng sinh sống lại trong khối thân thể nhỏ nhỏ này.

Trong đầu tiểu muội vẫn còn lưu lại kí ức của nó rất rõ, Dịch Minh Lan lặng lẽ quay đầu đi, nước mắt ướt đầm cả gối đầu.

Ông trời đã để nàng được trải qua một kiếp giữa biển lửa địa ngục. Trọng sinh lúc này đây, mỗi một giọt máu chảy qua cơ thể nàng đều trở nên nóng hổi hùng hực như vừa được hun qua bằng ngọn lửa cừu hận, đau đến muốn tiêu tâm thực cốt...

Chân tướng huynh trưởng Minh Phạm té ngựa bỏ mình, nguyên nhân tiểu muội Minh Nhạc vô cớ trở nên si ngốc, tất cả đều được hiện ra rõ ràng trong kí ức của Minh Nhạc. Lúc này nàng mới hiểu được, thì ra mấy năm nay trong mắt trong lòng đứa nhỏ này e là luôn bị sợ hãi cùng thống khổ tội cùng chiếm cứ.

Vì thế bây giờ nàng trọng sinh trong thân thể của nó cũng không phải là cuộc sống mới sáng lạng gì, mà chính là một đại lễ rửa tội tắm tội, chỉ bằng nàng cứ dùng bàn tay này của tiểu muội để đòi lại tất cả món nợ trước kia cho phụ mẫu cùng huynh muội của mình, nếu không lúc này đây...

Ngay cả tư cách chết nàng cũng không có!

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Vẫn là tỷ tỷ đệ đệ cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mẫu nữ đồng mưu

Lan Hương cư.

"Mẫu thân, sao ca ca còn chưa tới nữa?" Dịch Minh Chân ngồi trên ghế tay nắm chặt khăn nhỏ, lo sợ bất an, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn về phía cửa lầu các.

Tiêu thị ngồi ghế bên cạnh bình tĩnh cúi đầu uống trà, vừa định đưa tay gọi Ngụy ma ma ra ngoài xem thế nào thì dưới lầu bỗng truyền đến tiếng bước chân của nha đầu Xuân Đào cùng tiếng nói: "Mời Thế tử gia lên lầu, phu nhân và Tứ tiểu thư đang chờ thế tử!"

Mẫu nữ nghe tiếng cùng nhìn sang, không bao lâu đã thấy Ngụy ma ma đưa tay vén rèm lên, Dịch Minh Phong chậm chậm bước tới.

Dịch Minh Chân thấy khuôn mặt lạnh lùng của hắn, theo bản năng sợ hãi, đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên.

"Mẫu thân!" Dịch Minh Phong tiêu sái bước đến thì lễ với Tiêu thị, Xuân Trúc mang nước trà lên xong cũng tự biết thức thời lui ra ngoài.

Đội bọn hạ nhân lần lượt đi hết, Dịch Minh Phong đột nhiên trở mặt thấp giọng quát: "Quỳ xuống!"

Dịch Minh Chân hoàn toàn không phản ứng kịp, vội hốt hoảng theo bản năng quỳ xuống.

Tính cách Dịch Minh Phong vốn luôn ôn trọng, không lộ ra vui buồn, Dịch Minh Chân bị hắn dọa không nhẹ, nước mắt vội tuôn ra dưới mi, nàng cắn răng nói: "Ca ca, muội chỉ là không cam lòng..."

"Muội có gì mà không cam lòng?" Dịch Minh Phong mắt lạnh thấu xương cắt ngang lời nàng, tùy ý ngồi vào ghế bên cạnh phía trên: "Có vị trí chính thê của Bành Từ Sở, Bình Dương Hầu phu nhân danh chính ngôn thuận tương lai, muội không thiếu một chút vinh quang nào, vậy mà còn ganh ghét tị nạnh với nha đầu kia cái gì nữa? Ngu xuẩn!"

Dịch Minh Chân không phục gồng cổ cãi lại, tức giận nói: "Nhưng muội vẫn sợ hãi, trong lòng Bành Từ Sở chỉ luôn có con tiểu tiện nhân kia, nay nàng ta còn sắp sinh hạ hài tử nữa. Nếu để bọn họ lại bên người, muội không cách nào yên tâm được!"

"Một hài tử thứ xuất mà thôi, có thể làm ra được chuyện gì?" Dịch Minh Phong cười lạnh một tiếng không cho là đúng, khi nói chuyện còn ghé mắt qua liếc Tiêu thị một cái: "Con nhớ lúc con còn nhỏ, mẫu thân người luôn dạy con là nếu không nhận được việc nhỏ thì sẽ làm loạn tới việc lớn, nhưng sao lúc này người cũng thiếu kiên nhẫn theo muội muội như vậy?"

"Mẫu thân vốn đã cân nhắc qua chuyện này rồi, nếu người khác thì thôi được, nhưng Từ Sở với Ngũ nha đầu dù sao cũng có tình ý là thanh mai trúc mã với nhau, bây giờ để thứ trưởng tử sinh ra dưới gối nàng, ta cũng lo!" Tiêu thị cúi đầu uống một ngụm trà, trong mắt hiện lên một chút lạnh lẽo nói: "Nói đến cùng thì cũng là do ta không suy xét cẩn thận, không ngờ lão thái thái lại đột nhiên cần mãi không buông như vậy, nhưng nếu chuyện đã xảy ra rồi thì con cũng nên nghĩ cách bình ổn bà ta lại giúp muội muội của con đi."

"Quên đi, để hài tử kia sống sót đúng là một tai họa ngầm, xử lí sạch sẽ nó thì sau này mới có thể bớt lo được chút." Dịch Minh Phong vẻ mặt không đổi, lúc nói chuyện cũng nhẹ thờ dài một cái: "Chỗ tổ mẫu thì không sao đâu, điều khiến con lo lắng, ngược lại là chỗ Bành Từ Sở kia..."

Trong ấn tượng của Dịch Minh Tước, đại ca của nàng chính là một nhân vật rất giỏi bày mưu tính kế không gì không làm được, lúc này thấy hấn thờ dài, nàng không khỏi cảm thấy kinh hãi, nghi ngờ nói: "Kỳ thật trong chuyện này cũng có phu quân tham gia, hấn..."

"Muội cảm miệng!" Dịch Minh Phong quét mắt lạnh qua, Dịch Minh Chân run lên một cái lập tức im lặng.

Dịch Minh Phong chuyển mắt nhìn sang Tiêu thị: "Con rất hiểu tính cách Bành Từ Sở, hấn không phải là người dễ đối phó. Không nói tới việc bắt hấn dứt bỏ tình cảm cá nhân dành cho nha đầu bên đại phòng kia, bây giờ là do phụ thân đồng ý cho hấn lợi ích hấn mới chịu phối hợp diễn với chúng ta, nhưng đợi khi cánh cửa hấn cứng cáp rồi, mẫu thân cam đoan Bành Từ Sở sẽ quên chuyện này đi sao?"

Tuy Bành Từ Sở là một công tử hầu môn quen sống trong an nhàn sung sướng, nhưng hấn làm việc rất quả quyết bá đạo, tuyệt không phải là vật trong ao. Lúc trước Tiêu thị cũng là vì coi trọng cách làm người như thế của hấn mới không tiếc hết thảy đi mưu tính vạch ra được cửa hôn sự này cho Dịch Minh Chân. Lần này ra hiểm chiêu trừ bỏ Dịch Minh Lan đã giúp Dịch Minh Chân củng cố địa vị, nhớ đến lúc đây nàng chỉ vì cái lợi trước mắt mà quên mất vài cô nhi vô chủ mà đại phòng để lại, thậm chí còn bỏ qua một điểm bản thân Bành Từ Sở cũng là một chương ngại không lớn không nhỏ.

Tiêu thị cứng họng, lúc này mới đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

"Phong Nhi..." Lòng bàn tay Tiêu thị tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, buông bát trà xuống cắn răng nói với Dịch Minh Phong: "Bây giờ chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, con nhất định phải nghĩ ra vài mưu kế giúp đỡ muội muội con."

"Thôi, mọi chuyện chờ con gặp Bành Từ Sở rồi nói sau." Dịch Minh Phong vẻ mặt nghiêm trọng khoát tay, nói xong hấn lại chuyển mắt lạnh nhìn về phía Dịch Minh Tước, cảnh cáo: "Ta vừa nhận được tin buổi chiều hôm nay phụ tử Bình Dương Hầu sẽ hồi kinh, muội cũng đừng ở lại qua đêm, chạy nhanh về đi. Dù có lo lắng Bành Từ Sở bên kia không ổn đi nữa, tốt xấu gì cũng nên cho bà bà của muội được ngậm một viên thuốc an thần, để giữ vững lập trường của bà ta."

Dịch Minh Chân rất sợ thân ca ca mặt lạnh dạng thần của nàng, vừa nghe liền gật đầu như gãi tôi, chống người từ dưới đất đứng lên.

Tâm phúc của Tiêu thị là Ngụy ma ma ở gian ngoài vén rèm lên, Dịch Minh Chân bước ra ngoài được hai bước bỗng dừng nhớ tới cái gì đó, chợt ngừng chân lại, quay đầu lo lắng nói: "Ca ca, còn bên chỗ Dịch Minh Nhạc... nàng ta nhìn thấy hết cảnh muội xử lý Dịch Minh Lan lúc ấy, liệu có thể nào..."

Nghe thấy vị muội muội Dịch Minh Chân không có đầu óc lại luôn đặc ý vênh vào hỏi, Dịch Minh Phong cơ hồ chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái. Dịch Minh Chân thấy thế lập tức không dám hé răng nữa, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Đợi nàng ta đi mất Tiêu thị mới cau mày thờ dài nói: "Con chỉ có một muội muội ruột thịt là nàng thôi, sao lại không thể dung túng cho nàng được một chút chứ?"

"Bây giờ không phải là lúc lo lắng cho nàng đâu!" Dịch Minh Phong cúi đầu nhấp trà không trả lời câu hỏi của Tiêu thị, nhưng dừng một chút lại mở miệng nói tiếp: "Con vừa đi qua Trúc Ý hiên bên kia xem, e là nha đầu kia đã tỉnh, mẫu thân người phải có chuẩn bị trong lòng đi!"

Tiêu thị nghe vậy chợt biến sắc, trên tay lei là một chút liền nghe thấy tiếng đổ vỡ thanh thúy, tách trà trong tay tan tành trên đất. Sau đó Tiêu thị vọt người đứng lên, cố gắng đè tiếng nói đang đầy hoảng sợ xuống: "Vậy những chuyện năm đó..."

"Mẫu thân, tổ mẫu vẫn đang tức giận!" Dịch Minh Phong lớn tiếng nói áp đi, ý cảnh cáo trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Dịch Minh Phong rất rõ thủ đoạn của Tiêu thị. Biết được Dịch Minh Nhạc đã tỉnh, bước tiếp theo nàng sẽ làm tất nhiên chính là phải diệt cỏ tận gốc để không lưu lại hậu hoạn về sau, nhưng mà lão phu nhân vốn rất thiên vị với đại phòng, thời điểm bây giờ quả thật không nên đi kích vào điểm mấu chốt của bà nữa.

Tiêu thị hiểu được điều đó nhưng lòng vẫn không yên, lần nữa đần độn ngồi lại lên ghế: "Không được, trở về ta phải đi xem thử!"

Dịch Minh Phong nâng tay ngăn lại, ánh mắt lạnh lẽo: "Mẫu thân người đi xem thử thôi là được rồi, đừng nhúng tay vào chuyện này, con sẽ xem rồi xử lý. Còn đại tỷ bên kia, tốt nhất là mẫu thân tìm cơ hội nào đó báo cho tỷ ấy một tiếng đi, có đại tỷ giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Nhi từ hoàn toàn không yếu đuối vô năng như trượng phu, nó chính là kiêu ngạo bấy lâu nay của nàng.

"Được, trở về ta sẽ cho người truyền thư vào cung." Tiêu thị vui mừng gật gật đầu với Dịch Minh Phong, hai mẫu tử nói chuyện phiếm hai câu nữa Dịch Minh Phong liền đứng dậy cáo từ trở về Lan Đình các của mình chuẩn bị lễ vật đưa sang cho lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đêm mưa kinh hồn

Vào đêm, trời nổi mưa phùn, tiếng mưa tí tách gõ vào song cửa sổ, hai bà tử và thủ vệ gác cổng cùng ngồi bên lò sưởi uống rượu, không hề phát hiện

then cửa bất giác đã bị người lạng lẽ kéo ra. Trong bóng đêm, một bóng dáng nhỏ yếu mỏng manh tựa như mèo con nhẹ nhàng vụng trộm đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa phủ, Minh Nhạc không dừng lại thở đã vội nhanh chân chạy ra hẻm, dựa vào trí nhớ ít ỏi trong đầu, nàng xuyên qua các ngõ hẻm phố phường, chạy một đường như điên về phía đông kinh thành.

Muốn ra ngoài thành tổng cộng có bốn cổng ở bốn phía đông, tây, nam, bắc. Ba cổng khác bị cấm đi lại ban đêm nên tính là phong tỏa, chỉ còn có cổng thành phía đông thông ra bãi tha ma kéo dài tới mấy dặm. Đêm khuya thường không ai dám đi nên thủ vệ ở cửa thành mới được giảm đi.

Minh Nhạc bước ngắn bước dài dầm lên con đường lầy lội vì mưa đêm. Lúc nàng ngã xuống dưới mưa gầy, khi đầu óc dần trở nên hỗn loạn có mơ hồ nghe được giọng nói độc ác của Dịch Minh Chân, nói là cho người mang thi thể của Hạo Tâm ra ngoài quăng đến chỗ đó, nàng muốn tìm nó, tự tay nhặt xác hài tử của mình.

Bởi vì người chết được táng ở bãi tha ma đa số là những oan hồn phải chết xa quê hương, nên tương truyền ở đây có quỷ. Càng gần cổng thành phía đông, nhà dân càng thưa thớt, tất cả các đường ngã tư đều trống trải mà hoang vắng. Tiếng gió lạnh rít qua nam bắc hỗn loạn như tiếng khóc thảm thiết của nữ tử, người nào nghe thấy cũng phải dựng ngược lông tơ.

Minh Nhạc lại ngoảnh mặt làm ngơ với hết thảy, không quan tâm chỉ dậm đầu chạy đi. Xung quanh mờ mịt, xương trắng nhú lên lờ mờ ngòm ở khắp nơi, có rất nhiều nấm mồ hoang không được lập bia tự, thi thoảng còn có một đám ma troi xanh lam lơ lửng trên mộ phần nơi xa, mưa bụi mỏng manh tạt cũng tạnh trong giây lát.

Minh Nhạc cố gắng điều chỉnh hơi thở, ngực không khò khè được mà phập phồng, thứ duy nhất có thể nghe được trong không khí chính là tiếng trái tim nàng đang thốn thức.

Nàng run run lấy mồ hôi được giấu sẵn trong ngực ra chấm lên, đưa tay che chở ngọn lửa yếu ớt, thân thể nàng ánh sáng mỏng manh đó hắt lên, phảng phất như một cô hồn đang du tẩu tại nơi núi rừng hoang vu này. Cũng không biết đi bao lâu, ngay tại lúc nàng gần như đã tuyệt vọng, bên tai bỗng nhiên nghe được vài tiếng xột xoạc phía sau hai nấm mồ trước mặt, trong bóng đêm còn mang theo âm thanh xé nát tàn nhẫn.

Dù sao cũng là lần đầu tiên đến chỗ này, Minh Nhạc không khỏi sợ hãi. Sau một lát, nàng đánh bạo đẩy từng bụi cây từng bụi cây khô qua hai bên, rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng phía sau nấm mồ chính là hai con chó hoang đang tranh nhau một khối tả lột rách vụn.

Tả lột màu đỏ bị mưa đêm xối ướt, bên trên là họa tiết cá vàng trường mệnh tự tay nàng thêu bị dính vết máu kèm bùn đất đã sấp nhìn không ra hình dạng, hai con chó hoang còn bị mùi máu trên mặt tả hấp dẫn nên không ngừng tranh đoạt.

Con mắt Dịch Minh Nhạc sung huyết, ngực bỗng nhiên hít thở không thông mà trở nên kịch liệt tê rần. Ngay sau đó nàng mạnh mẽ quay đầu bẻ một nhánh cây gỗ to bằng cánh tay trên cây tùng khô rồi vọt chạy tới.

Hai con chó hoang đang ra sức tranh xâu xé bọc tả lột kia, thỉnh thoảng bị Dịch Minh Nhạc xông lên gõ một cây gậy vào đầu. Một trong hai con vừa kêu rên một tiếng liền bị đánh rớt xuống vũng bùn bên cạnh.

Dịch Minh Nhạc ném cây gậy gỗ đó đi, bất chấp tất cả chạy tới đoạt lấy miếng tả lột kia. Con chó hoang còn lại thấy đồng bạn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử như vậy vốn là kinh ngạc một chút, lúc này mới phản ứng lại, mắt xanh sáng rực trong đêm, nghe rằng một cái bỗng nhiên phóng người lùi về phía Minh Nhạc nhỏ bé đang nửa quỳ trong nước bùn.

Lúc đó đầu óc Minh Nhạc đều đang tập trung vào miếng tả lột kia, nhất thời phản ứng không kịp nên đã sấp nằm gọn dưới móng vuốt của nó. Mắt thấy con súc sinh kia mở mồm to như bốn máu chuẩn bị cắn xuống, Minh Nhạc mới thấy sợ hãi, nàng nhắm mắt lại vội gờ tay lên chắn. Bỗng nhiên cảm thấy trên mặt nóng ran, giống như bị nước ấm tạt mạnh vào đầu.

Ngay sau đó trên người không còn cảm nhận sát khí nữa, nàng thử mở mắt ra nhìn, lại thấy một nam tử mặc sam y màu lam không biết từ đâu ra đâm một kiếm lên đỉnh đầu chó hoang, khi rút kiếm ra cũng là lúc thi thể con súc sinh kia bị hất bay ra thật xa, bản thân nàng bị máu chó văng ướt cả người.

Nam tử kia hơn hai mươi tuổi, vóc người cao gầy, từng đường nét trên khuôn mặt rõ ràng như được đao gọt mang theo hương vị lãnh khốc của trời đất, trùng hợp là lúc đó trên bầu trời bỗng xẹt qua một tia chớp, ánh lên vết sẹo lớn kéo dài từ đuôi lông mày đến cằm bên nửa mặt trái, vô cùng dữ tợn.

Minh Nhạc không quan tâm hắn, kinh hồn bỏ chạy, chạy tới chạy lui các nấm mồ xung quanh, đi đi dừng dừng như đang tìm thứ gì đó nhưng lại không tìm được.

Tả lột Hạo Tâm thì ở đây, vậy còn thi thể con nàng đâu? Trong đầu hiện lên hình ảnh nó nghe lọt còn chưa mọc răng cười toe toét với nàng, nàng còn chưa đợi được ngày con của nàng mở miệng gọi nàng một tiếng "nuông", nàng không bảo vệ được mạng nó, nay đã đến tận bãi tha ma mà ngay cả thi thể nó nàng cũng không bảo đảm nổi.

Từ đầu đến cuối Minh Nhạc vẫn luôn tự thuyết phục mình không được nghĩ tới trường hợp đáng sợ đó, nhưng sau khi phí công chạy đi tìm nửa ngày nàng đã không còn khống chế được cảm xúc của mình nữa, nàng xoay người nhặt lại cây gậy gỗ, chạy tới chỗ thi thể hai con chó hoang kia như điên.

"Người làm gì vậy?" Lam sam nam tử bị lệ khí trong mắt nàng làm cho kinh ngạc, theo bản năng định đưa tay kéo nàng lại, không ngờ ngón tay mới chạm được cánh tay của nàng đã bị người khác hất mạnh ra....

Chính là Dịch Minh Tước theo đuôi mà đến, không kịp phân trần gì hắn đã vội dùng thân mình húc lam sam nam tử ra, miệng phẫn nộ hét lớn: "Đừng chạm vào nàng!"

Nam hài kia trông cùng lắm cũng mới có tám chín tuổi, thân mình rất đơn bạc, nhưng ánh mắt lại hung dữ như muốn ăn thịt người. Nam hài vội vàng lấy lại tinh thần ôm Dịch Minh Nhạc từ phía sau.

"A....." Dịch Minh Nhạc ngã ngồi dưới đất, trong miệng phát ra một tiếng rống thê lương tựa như dã thú.

Lam sam nam tử sừng sốt, vừa định bước lên thì từ bên trong xe ngựa dừng ở cách đó không xa truyền ra giọng nam tử trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh lùng: "Liễu Dương, quay lại đi!"

Lam sam nam tử được gọi là Liễu Dương chần chờ một lát, sau đó thu kiếm vào vỏ xoay người đi đến chỗ xe ngựa.

"A Cứu, A Cứu, tỷ bình tĩnh một chút, tỷ đừng như vậy nữa!" Dịch Minh Tước luống cuống ôm thân mình nho nhỏ của Dịch Minh Chân giữa bãi tha ma, hai tỷ đệ ôm nhau một chỗ, nhiệt độ cơ thể cả hai bị mưa đêm xối ướt mà dần trở nên lạnh lẽo.

Dịch Minh Nhạc tay giữ chặt nửa miếng tã lót mãi không buông, vì phần nộ nên cả người đều run rẩy. Dịch Minh Tước kinh hồn bạt vía gất gao ôm lấy nàng, sợ nàng nhất thời nghĩ quẩn mà làm ra chuyện gì đáng sợ.

Liễu Dương đi đến xe ngựa vẫn nhìn không được nhú mày nhìn lại lần nữa, giữa đôi mắt xưa nay vốn lạnh như băng cũng hiện lên dao động, mãi một hồi lâu nghe thấy tiếng nói trong xe ngựa kia vang lên lần nữa: "Chúng ta đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-2: Đêm mưa kinh hồn

"Vâng, chủ tử!" Liễu Dương lòng chần chờ một chút, cuối cùng không nói thêm gì nữa, nhảy người lên xe ngựa, lưu loát vung roi thúc ngựa rời đi, rất nhanh cả người lẫn xe ngựa đều đã mất hút trong bóng đêm mờ mịt.

Lý Minh Nhạc và Lý Minh Hai ngồi ôm nhau giữa bãi tha ma thật lâu, nước mưa chảy xuống từ trán xuống tới cổ, Minh Tước không nhận được rung mình một cái, Minh Nhạc đột nhiên cả kinh, lúc này mới chậm rãi ngược mắt lên nhìn hắn.

"Lạnh không?" Nàng đưa tay chạm vào hai má hắn.

"Không lạnh!" Dịch Minh Tước lắc đầu đầy kiên định, mím mím môi đỡ nàng đứng lên.

Minh Nhạc ra sức khịt mũi một cái, đứng lên theo hắn, sau đó cắn răng nói: "Đi thôi, chúng ta về!"

Dịch Minh Tước vốn muốn hỏi nàng nguyên nhân vì sao giữa đêm khuya lại đến đây, nhưng lại bị một câu cắt ngang của nàng làm nghẹn lại trong cổ họng...

Bọn họ phải lập tức trở về, nếu để đám người Tiêu thị phát hiện sẽ không thể nói rõ được.

Lau đi nước mưa trên mặt, Dịch Minh Tước ra sức gật gật đầu, một tay nắm lấy tay Minh Nhạc, xoay người kéo nàng đến chỗ để ngựa, đỡ nàng ngồi lên.

Tỷ đệ hai người ngồi chung một con ngựa, giục ngựa quay đầu bay nhanh về hướng trong thành.

Minh Nhạc tay nắm thật chặt thật chặt nửa miếng tã lót, cuối cùng chột buông tay, miếng vải vụn sẫm màu liền theo tiếng gió gào thét bên tai mà bay đi rất xa, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt, biến mất sau màn mưa đêm lạnh lẽo.

Hạo Tâm, là do mẫu thân vô dụng, không thể mang con rời khỏi nơi địa ngục lạnh băng này, nhưng giờ phút này con trên trời có linh thiêng, mẫu thân thề với con, con cứ ở đây mà xem, chắc chắn ngày nào đó mẫu thân ta sẽ đẩy hết toàn bộ đám người đã hại chết chúng ta xuống địa ngục cùng với con!

— — — — — lời nói ngoài lề — — — — —

Ha ha, nam chủ thần bí thần mã lạp lạp lạp ~

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 11: Ba năm chi ước

Lúc tỷ đệ hai người giục ngựa về tới phủ Vũ An Hầu thì trời đã là canh hai.

Vì sợ làm kinh động đến thủ vệ và bà tử canh viện, hai người bỏ ngựa lại ở chỗ xa xa, mò vào bằng cửa sau.

Cũng may mưa gió chưa ngơi nghỉ, nên đám bà tử đều lười biếng chỉ đứng y nguyên ở cổng viện chứ không đi xung quanh. Hai hài tử chọn con đường mòn heo lánh nhất để trở lại Trúc Ý hiên, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tăng ma ma không dám ngủ, đuổi hết đám nha hoàn thị vệ ra ngoài chỉ chừa lại một mình nàng ở trong phòng đứng ngồi không yên chờ đợi, nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng căng ô ra ngoài nghênh đón.

"Tiểu công tử, Cửu tiểu thư, hai người rốt cuộc cũng về rồi!" Nàng nhỏ giọng nói, tay kéo hai hài tử vào cửa, lại nhìn nhìn ra cửa thăm dò, không thấy có ai theo đuổi mới yên tâm chốt cửa lại.

Trở lại trong phòng, Tăng ma ma vội vàng đưa khăn tới cho hai người, lại đến gần tủ kiếm hai bộ y phục sạch sẽ khác.

Minh Nhạc nhận lấy khăn lau lau nước trên mặt, hỏi: "Ma ma, buổi tối có ai tới đây không?"

"Không, chỉ có cô nương Thái Thanh bên cạnh lão phu nhân đến đưa bát súp thôi, nô tỳ nói tiểu thư ngủ rồi nên nàng ta cũng rời đi." Tăng ma ma vừa nói vừa mang y phục ra khỏi phòng: "Hai người mau thay đồ ướt ra, trong phòng này không có y phục của tiểu thư nên người mặc tạm đồ của tiểu công tử cho đỡ lạnh."

"Được!" Minh Nhạc cũng không so đo, ôm bộ y phục kia vào lòng, nàng cau mày nhìn Dịch Minh Tước đang lau khô tóc bên kia, quay đầu lại nói với Tăng ma ma: "Vội lại phiền ma ma đi chuẩn bị ít nước ấm cho Tiểu Thập ngâm mình, nó bị lạnh."

"Đúng đúng đúng!" Tăng ma ma nghe vậy lập tức vỗ đùi: "Vậy nô tỳ đi chuẩn bị nước ấm ngay. Hai người các người đều phải ngâm hết, ngâm để xua đuổi hàn khí."

"Làm phiền ma ma." Minh Nhạc gật đầu, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đã rất nhiều năm đứa bé này không lộ ra biểu tình sinh động như thế, Tăng ma ma sùng sốt, đôi mắt còn hơi phấp hờng.

Nàng quay người đi lau nước mắt, sau đó vội vã bước ra cửa.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Tăng ma ma, Minh Nhạc tạm thời đặt y phục trong tay xuống, đi qua giúp Dịch Minh Tước tháo dây cột tóc, sau đó cầm khăn lau khô tóc cho hắn.

Dịch Minh Tước sùng sốt, quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt tràn ngập vui sướng: "A Cửu? Tỷ thật sự khôi phục rồi sao? Tỷ nhận ra đệ không? Nhận ra đệ đúng không?"

Đôi mắt đứa bé sáng ngời. Vì tâm trạng vui sướng nên ánh mắt bóng lưỡng cũng trở nên lấp lánh như sao trời.

"Tỷ vốn chưa bao giờ quên, đệ là Tiểu Thập, là Tước Nhi yêu thương tỷ nhất thế gian này đúng không?" Minh Nhạc mặt mày nhiễm ý cười, tay nhẹ nhàng xuyên qua tóc hắn rồi lau lau.

Bọn họ là tỷ đệ song sinh, tuy nói bộ dạng của nam hài và nữ hài có khác biệt lớn, nhưng chất tóc hai người lại giống nhau như đúc, vừa đen vừa bóng, tay sờ vào lại thấy mềm nhẵn như loại tơ lụa tốt nhất.

"A Cửu..." Dịch Minh Tước hai mắt đỏ lên, bỗng nhiên ôm lấy nàng.

Lúc Lục Minh Nhạc chạy lên bảo vệ hắn ở đại sảnh, thời điểm đó hắn đã cảm thấy nàng tỉnh táo lại, nhưng mới vừa rồi thấy một màn kia ở bãi tha ma lại khiến cho lòng hắn phát lạnh, rất không chắc chắn.

Minh Nhạc giật mình kêu một tiếng, theo bản năng vòng lấy cổ hắn, một khắc đó nàng bỗng nhiên có một loại xúc động muốn khóc...

Còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người thân, đây đúng là chuyện hạnh phúc nhất.

Dịch Minh Tước ôm nàng, hưng phấn xoay hai vòng trong phòng. Ngay lúc hắn còn muốn la hét ầm ĩ lên thì Minh Nhạc liền lập tức xông lên che miệng hắn lại: "Khuya rồi, nhỏ giọng chút đi, miễn cho làm ồn tới người khác."

"Được!" Dịch Minh Tước chớp chớp mắt mấy cái, dùng sức gật đầu.

Minh Nhạc nhặt khăn rơi trên đất lên, tiếp tục lau tóc cho hắn.

Dịch Minh Tước trộm nhìn nàng, nhin không được thừ nói: "A Cửu, vừa rồi tỷ đến cổng đông thành làm gì vậy?"

Minh Nhạc đau lòng, mím môi không trả lời.

Dịch Minh Tước cũng hiểu nàng có ý kiêu dè, nên cố nén không hỏi nữa.

Sau một lúc lâu, Minh Nhạc bỗng đột ngột mở miệng: "Ngày mai đệ tìm cơ hội đi theo tổ mẫu, nhờ tổ mẫu sắp xếp thời gian cho chúng ta cùng hộ tống linh cửu tỷ tỷ về quê nhà."

Giọng nói của nàng rất nhẹ rất nhạt, rất bình thản, nhưng lại mang theo hương vị thông dong mà quả quyết.

"Tại sao?" Dịch Minh Tước mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không tin được nhủ mảy: "Tỷ tỷ oan uổng như vậy, đệ còn định...."

"Hum..." Minh Nhạc lắc đầu, vừa nhìn hắn vừa nhẹ giọng khuyên nhủ: "Đừng nói thêm gì nữa, tỷ tỷ chết thế nào tỷ rõ hơn người, nhưng bây giờ chúng ta thật sự không thể ở lại Dịch gia, chúng ta phải rời đi, cùng nhau rời đi."

Đó là một quyết định nàng đã nghĩ ra trên đường trở về từ bãi thây ma.

"Đệ không đi!" Dịch Minh quật cường cứng đầu, phần nộ nắm chặt nắm đấm.

"Vậy bây giờ đệ ở lại cũng làm được gì không?" Minh Nhạc thở dài một hơi, không la mắng mà chỉ ôm đầu hắn kê lên bờ vai gầy yếu của mình, tự giễu nói: "Phụ mẫu cùng ca ca tỷ tỷ đều mất, chỉ còn lại mỗi hai người chúng ta. Thay vì ở lại sống dưới mắt bọn họ phải chịu bọn họ quản chế, thì tại sao chúng ta không rời đi?"

Trong phủ này nơi nào cũng là người của mẫu tử Tiêu thị, bọn họ còn ngây ngốc ở đây một ngày thì sẽ còn bị trói buộc cùng giám sát một ngày. Cứ thế mãi, cũng đồng nghĩa với việc bọn họ sẽ không làm được bất cứ chuyện gì.

Hơn nữa những chuyện năm đó, trong lòng cặp mẫu tử kia có quỷ. Nay biết được nàng tỉnh, lúc này nàng ở lại một ngày sẽ càng phải e ngại con mắt bọn họ thêm một ngày.

Có lẽ Dịch Minh Phong có thể nhẫn, nhưng Tiêu thị thì chưa chắc.

Minh Nhạc rất rõ điểm này.

Tuy nói bên ngoài là hiểm son ác thủy, nhưng so với phủ Vũ An Hầu nguy cơ tứ phía này, nó còn an toàn hơn rất nhiều.

Quan trọng là trong lúc lão phu nhân đang nổi nóng, chỉ cần Dịch Minh Tước đòi hỏi phải đi theo thì dựa vào tính cách Dịch Minh Phong, hắn vì muốn tránh tị hiềm, tám chín phần mười là sẽ chủ động tự mình hộ tống tỷ đệ nàng trở về...

Như thế, dù Tiêu thị có muốn trên đường giết người diệt khẩu, nhưng vì không muốn liên lụy đứa con bảo bối của mình nên sẽ phải kiềm chế xuống.

"Nhưng tỷ tỷ nàng..." Dịch Minh Tước khó chịu ghen ngào một tiếng

"Đệ cũng đã biết tỷ tỷ nàng oan ức thì sao có thể nhẫn tâm để nàng chết tha hương, ngay cả nhật xác cũng không được? Ít nhất chúng ta cũng đưa nàng về bên cạnh phụ mẫu chứ, đúng không?" Minh Nhạc vỗ nhẹ lưng hắn, giọng nói bình thản, trong ánh mắt chậm rãi phụt ra một tia sáng sắc bén lạnh lẽo như hàn băng địa ngục.

"Chúng ta sẽ còn trở về, lấy thời gian là ba năm, sau ba năm chúng ta sẽ trở lại!" Nàng nói từng chữ từng chữ như khuyên giải an ủi Dịch Minh Tước, nhưng lại giống như đang tự hứa hẹn với chính mình hơn.

Không biết Dịch Minh Tước có phải bị lời lẽ đầy kiên nghị của nàng cuốn hút hay không, mà hắn lại yên lặng suy nghĩ một hồi, rồi cuộc cắn răng gật đầu

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Này, chương này quá độ...

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Áo gấm về nhà

Tháng ba âm áp, hoa đào khắp nơi.

Một chiếc xe ngựa được trang trí đơn giản đang tiêu sái lẫn bánh trên con đường thông vào kinh thành, trên đầu xe ngựa cũng không có đánh dấu nói lên thân phận hiển hách, bình thường tới không thể bình thường hơn.

Phu xe là một hán tử mặt lạnh tầm hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, trên người mặc một bộ trường bào vải thô màu xanh đầy bụi bặm, tướng mạo thường thường nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

Trong xe ngựa, Dịch Minh Nhạc và Dịch Minh Tước ngồi quanh một cái bàn gỗ tương đối nhỏ.

Tuy trời đã muộn vào tháng ba nhưng trên người Minh Nhạc khoác một kiện áo choàng da cừu, bộ dạng như là rất sợ lạnh, hai mắt khép hờ, lưng dựa vào vách xe ngựa đường thân.

Dịch Minh Tước ngồi đối diện nàng, trước mặt đặt một chồng sổ sách thật cao, hán đang chuyên tâm lật xem.

Không gian trong xe ngựa vốn rất nhỏ hẹp, tỷ lệ hai người lại làm như không thấy sự tồn tại của đối phương, vẫn tự làm việc của mình.

Hôm nay là ngày mười tám tháng ba năm mười hai triều Đại Nghiệp thời Hiếu Tông, là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của Vũ An Hầu lão phu nhân Vu thị.

Ngày ba tháng hai của ba năm trước đây, tỷ đệ bọn họ lúc đó cũng đi trên con đường này, được Dịch Minh Phong tự mình hộ tống rời khỏi kinh thành trăm năm phồn hoa, từng bước trở lại quê hương Liễu Hương xa ngàn dặm.

Mà lúc này đây, ngay ngày thọ yến của lão phu nhân..

Bọn họ cuối cùng đã trở lại.

Minh Nhạc dựa người vào vách xe ngựa đường thân chậm rãi mở mắt ra.

Đây là một khuôn mặt tinh xảo tươi mới chỉ thuộc về thiếu nữ, mắt phượng má đào, mi như xa đại, màu da tái nhợt làm nổi bật sắc môi hồng nhuận ướt át, còn mang theo một loại sáng bóng mê người tựa như con đường được gột rửa sau cơn mưa.

Theo lý thuyết gương mặt này vốn phải cực kì linh động và tràn đầy sức sống, nhưng đôi mắt nữ tử lại có một loại bình thản phẳng phất như vạn năm không biến làm đóng băng biểu cảm, sinh sôi đánh vỡ loại hài hòa ấy, khiến cả người nàng đều có vẻ lạnh lùng.

Yên lặng ngồi hồi lâu, Minh Nhạc mới cúi mắt nhìn xuống Dịch Minh Tước nói: "Đệ cũng không nên ép buộc bản thân mình quá, ánh sáng trong xe ngựa không đủ, xem lâu sẽ hại mắt."

Chất giọng thanh thúy của nàng chậm rãi lọt vào tai, vô cùng dễ nghe, mơ hồ trong giọng nói còn mang theo đậm bạc cùng trầm dày không tương xứng với tuổi của nàng lắm.

"Không sao, cũng sắp xong rồi!" Dịch Minh Tước ngẩng đầu tươi cười với nàng.

Trên mặt hán có một đôi má lúm đồng tiền rất đáng yêu, hoàn toàn kế thừa bộ dạng của mẫu thân Thuần An quận chúa, nói xong lại cúi đầu chuyên tâm xem sổ sách, không quan tâm nói: "Mấy ngày sống trong cái phủ loạn thất bát tao đó chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện, nhưng đồng sổ sách này thì phải xem lâu lắm, đệ sợ bại lộ, vừa hay lúc này đang rảnh nên lôi ra xem."

Minh Nhạc thấy hán chuyên tâm cũng không nói thêm gì nữa, nâng tay lấy từ trong ống tay áo ra một quyển vở nhỏ viết đầy tên người, vừa cúi đầu lật lật vừa như đang suy tư gì đó.

Dịch Minh Tước nghe tiếng lật giấy, tạm buông sổ sách trong tay xuống nhìn sang nàng: "Làm gì vậy?"

"Không có gì!" Minh Nhạc cười cười, nụ cười của nàng cực kì nhạt nhẽo, nhưng lại làm nổi bật lên dung mạo tuyệt diệu, mặc dù Dịch Minh Tước đã được thấy nhiều rồi nhưng lúc nào cũng không tránh khỏi trong lòng có loại cảm giác kinh diễm.

Đúng vậy, nàng không giống với giai nhân thanh lệ bước ra từ tranh thủy mặc, mỗi một cử chỉ đều uyển chuyển xinh đẹp như Tứ tỷ Dịch Minh Lan. Gương mặt của Minh Nhạc lớn lên rất thu hút ánh nhìn, trước kia tuổi nhỏ nên không biết, mà bây giờ tuổi càng lớn dung mạo lại càng tỏa sáng.

Lúc nàng cười như vậy ai thì không hiểu, chứ Dịch Minh Tước thì rất rõ ràng..

Vị Cửu tỷ tỷ nhà mình lớn lên có vẻ ngoài là mỹ nhân, ánh mắt kia của nàng có thể gạt người, thời điểm nàng cười cong cong đôi mắt, dù ai thấy cũng nghĩ là thiên chân rực rỡ, không tà không hại, nhưng ai biết chỉ trong thời gian chớp mắt sau đó sẽ bị nụ cười minh diễm kia của nàng ăn đến xương cốt cũng không thừa.

Ba năm tỷ đệ hai người sống nương tựa vào nhau, nên mỗi một động tác rất nhỏ của nàng muốn biểu lộ ý tứ gì Dịch Minh Tước đều biết rõ.

Lúc này thấy nàng tươi cười như vậy, Dịch Minh Tước thầm thở dài trong lòng, để sổ sách xuống đi qua đoạt lấy cuốn sổ trong tay nàng.

"Thế nào? Vì biết hôm nay Bành Từ Sở không thể đến thọ yến được nên không vui sao?" Dịch Minh Tước hỏi.

Nội dung được ghi lại trong cuốn sổ chính là danh tính của các khách nhân đến tham gia tiệc của phủ Vũ An Hầu ngày hôm nay, nghe nói ngay cả vị đại tỷ Dịch Minh Tâm độc sủng thánh tâm trong cung của bọn họ cũng được Thái hậu ân điển, cho phép nàng ta hồi phủ để mừng thọ lão phu nhân, nhưng cố tình...

Vị vừa được kể tục tước vị Bình Dương Hầu không lâu - Bành Từ Sở lại ra ngoài không trở về tham dự.

"Cũng không đến mức như thế, chỉ là có chút tiếc nuối thôi!" Minh Nhạc lắc đầu, một lần nữa dựa người vào toa xe, trong đôi mắt đen hoàn toàn là một mảnh lạnh nhạt, không nhìn thấy được có bao nhiêu phần hận cùng không cam lòng.

"Đúng vậy, còn nhiều thời gian, kiên nhẫn một chút, cơ hội còn nhiều mà!" Dịch Minh Tước nói, lắc lắc quyền sở con trong tay rồi tùy ý ném lên góc bàn, bỏ lại chỗ ngồi tiếp tục lật xem sổ sách.

Minh Nhạc ngửa đầu nhìn đỉnh xe đang lắc lư bên trên, chậm rãi đưa tay sờ sờ vết thương cũ được che lại dưới tóc mái dày nặng, lần nữa lâm vào yên lặng không nói một lời.

Xe ngựa vẫn không ngừng không hoãn chậm rãi tiến về phía trước, ước chừng đi được hơn một lúc, thân xe bỗng nhiên kịch liệt nhoáng lên một cái, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói của phu xe Trường An từ bên ngoài vọng vào: "Tiểu thư, tiểu công tử, đến rồi!"

Minh Nhạc mạnh mẽ mở mắt ra, Dịch Minh Tước cũng vội vàng dọn dẹp sổ sách trên bàn, tỷ đệ hai người một trước một sau bước xuống xe ngựa.

Đứng trước là một cửa thành to lớn theo phong cách cổ xưa, trên mặt tấm biển dài rộng thật lớn được khắc sâu hai chữ to -- Thịnh Kinh!

Đúng rồi, Thịnh Kinh, đô thành hoàng thất tồn tại hơn ba trăm năm của Đại Nghiệp vương triều, là trung tâm chính trị của toàn bộ Đại Nghiệp vương triều, là chốn luyện ngục nhân gian đã mai táng phụ mẫu ruột thịt cùng máu thịt xương trắng của biết bao nhiêu người.

Cách biệt ba năm, bây giờ lại đứng dưới cửa tòa thành này, ánh nắng vẫn tươi sáng như thế...

Không thể phủ nhận, cảm giác này cũng không tệ lắm.

Minh Nhạc thầm cười lạnh một tiếng, mắt phượng nghịch chuyển, bất động thanh sắc hỏi Trường An bên cạnh: "Đằng sau có báo tin gì tới chưa?"

"Dạ có!" Trường An gật đầu, vô cùng kính cẩn đáp lời: "Tiểu thư sở liệu không sai tí nào, bọn họ quả nhiên động thủ trên đường, một hàng chín người từ xa phu cho tới nha hoàn, một người cũng không buông tha, nơi đó là cánh rừng cách kinh thành ta ba mươi dặm."

Ba năm trước đây vì có Dịch Minh Phong bảo đảm, tự mình hộ tống tỷ đệ bọn họ rời kinh nên Tiêu thị mới không thể ra tay. Sau ba năm nhẫn nhịn, thì ra vẫn chỉ là một chiêu giết người diệt khẩu này.

"Nàng ta đúng là không thể để ta chờ đợi!" Minh Nhạc từ trong hơi thở hừ ra một tiếng cười lạnh, tiện đà đảo mắt nhìn sang hỏi: "Anh Lục đâu?"

"Hắn đã ở đó!" Trường An nói, sau đó cung kính giơ một cái tay nải cũ kỹ ra trước mặt Minh Nhạc: "Tiểu thư yên tâm, việc giải quyết tốt hậu quả theo phân phó của người đã được an bài xong, diệt khẩu không chừa lại một ai, việc này tuyệt không bại lộ."

"Ừa!" Minh Nhạc nhẹ đáp, một tay nhận lấy tay nải hắn đưa, quay đầu nói với Dịch Minh Tước: "Trước tiên xử lý chuyện của đệ cho xong rồi chúng ta thay y phục nhanh chóng vào thành, dẫn cùng bọn họ một trận cho ra trò!"

"Được!" Tỷ đệ hai người nhìn nhau, Dịch Minh Tước thận trọng gật đầu.

Ba năm chỉ ước, ba năm sau bọn họ áo giáp về nhà, vì thế...

Người trên ngựa đã có chút bắt đầu ngủ nghĩ không yên!

*ý câu trên nghĩa là nôn nóng!!

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Biến thân quá nhanh... Vì đột nhiên biến đổi như thế nên ta cảm thấy thần kinh mình hơi thác loạn...

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ban ngày thấy ma

Đại thọ sáu mươi tuổi của Vũ An Hầu lão phu nhân.

Sáng sớm trời tờ mờ sáng, trong ngoài Hầu phủ đã giăng đèn kết hoa, không khí tràn ngập vui mừng.

Vì danh vọng của phủ Vũ An Hầu nên các khách nhân tham gia buổi đại thọ đều là quan to hiển quý, mới sớm tinh mơ mở cửa phủ đã có mấy nhà đưa lễ vật đến chúc mừng.

Vũ An Hầu Dịch Vĩnh Quân cùng Thế tử Dịch Minh Phong đều xin miễn lên triều trước một ngày, sáng sớm đã dậy thay thường phục ra cửa đón khách cùng Tam lão gia Dịch Vĩnh Hạ.

Nhị phu nhân Tiêu thị cùng Tam phu nhân Lý thị ăn mặc hoa phục tươi sáng, vội vàng đi chiêu đãi chúng nữ quyến trong ngoài.

Thời gian bắt đầu thọ yến đã định là giữa trưa, lão phu nhân chuẩn bị xong xuôi liền dời bước đến Thiên Thánh Noãn các, cùng trò chuyện gia sự với vài vị Cáo Mệnh phu nhân tới sớm.

Lão phu nhân tuổi tác lớn nên những năm gần đây rất ít mặc các bộ xiêm y màu nổi, nhưng vì hôm nay là ngày vui của mình, bà mặc ngoại bào đỏ sậm bên trên được thêu lên một chữ phúc bằng chỉ vàng, phía dưới là la quần Bát Phúc cùng màu, thoáng trông cả người mạnh khỏe, vô cùng có tinh thần.

"Bộ y phục của lão phu nhân thật đẹp, nghe nói là do Minh Phi nương nương cố ý mời *tú nương ngự dụng trong cung may gấp để gửi đến." Tôn thị ngồi ở dưới, mặt đầy tươi cười nói: "Lão phu nhân đúng là có phúc nha!"

*tú nương ngự dụng: thọ may đồ cho vua.

Theo lý thuyết, đồ thêu trong cung sẽ không được truyền ra ngoài, nhưng mọi người ai cũng biết trưởng nữ Dịch gia được ân sủng rất nặng, rồi lại còn sinh ra Tử hoàng tử, năng ta hoàn toàn là một người có thể đi ngang trong cung.

Tôn thị vừa nhắc tới điểm đó, mọi người lập tức lộ ra vẻ mặt cực kì hâm mộ phụ họa theo.

Lão phu nhân cười thân thiết hơi hơi gật đầu, nhưng lại không nói một lời.

Lúc trước tuy cuối cùng chuyện Dịch Minh Lan không giải quyết được gì, nhưng từ đó thái độ của lão phu nhân đối với Bành gia bọn họ lại lãnh đạm xuống rất rõ, giống như vẫn còn ghi hận.

Tôn thị cẩn thận quan sát sắc mặt của bà, trong lòng bị đè áp một chút, tươi cười trên mặt cũng trở nên ngưng ngưng theo, chỉ có thể giả bộ cúi đầu uống trà để che giấu.

Ngay tại lúc này Tiêu thị cùng Lý thị dẫn đám nha hoàn bưng đĩa và trái cây từ ngoài bước vào, mọi người vừa khen lão phu nhân xong theo thể nịnh nọt sang cả Tiêu thị.

Sinh được một nữ nhi Dịch Minh Tâm có năng lực như vậy, Tiêu thị tự nhiên cũng rất đắc ý.

Chẳng qua từ trước đến nay nàng rất biết tiết chế mình, không để vui mừng lộ rõ trên mặt, chỉ cười có lệ hai cái, quay đầu lại đã thấy lão phu nhân có chút không yên đang nhìn ra ngoài viện.

Tiêu thị lòng hiểu được nhưng trên mặt lại tỏ ra khó hiểu, mỉm cười bước lên hỏi: "Mẫu thân, người nhìn gì vậy?"

"Chẳng phải đã cho người đi đón hai đứa nhỏ về rồi sao? Bây giờ đã là giờ nào rồi? Sao còn chưa tới nữa?" Lão phu nhân nhíu mày, giương mắt nhìn nhìn cái nắng bên ngoài đã ngày càng đậm, vẻ mặt rõ ràng không vui.

"Đầu tháng vừa mới nhận được thư báo bình an từ Liễu Hương bên kia gửi đến, nói là đã lên đường. Dựa theo hành trình mà tính... đi một hai ngày sẽ tới thôi." Tiêu thị mỉm cười trấn an nói, trên mặt không lộ chút gì khác thường. "Mẫu thân người đừng nóng vội, nhi tức lập tức cho người đi xem xét lại lần nữa, nói không chừng bây giờ hai đứa nhỏ đã tới phủ luôn rồi."

Lão phu nhân gật đầu, Tiêu thị lại xoay người vào viện tiếp đón mọi người.

Nhìn Tiêu thị rời đi, Lý thị bưng tách trà trên bàn lại trước mặt lão phu nhân: "Có lẽ là trên đường gặp chuyện gì nên chậm trễ thôi, mẫu thân đừng lo lắng."

Lão phu nhân cầm lấy tách trà nàng đưa nhấp một ngụm, chỗ giữa hai hàng lông mày vẫn luôn chau lại.

Tiêu thị bên này cũng biết rõ trong lòng, dựa theo kế hoạch của nàng, hai tỷ đệ Minh Nhạc và Minh Tước chắc chắn không thể trở về mừng thọ lão phu nhân được.

Từ lúc đưa bọn họ đi lần trước là nàng đã có sát tâm rồi, nhưng Dịch Minh Phong lại ngăn cản, không cho nàng lộn xộn.

Con nha đầu chết tiệt kia sao lại không ngốc nữa chứ? Mặc kệ Dịch Minh Nhạc có nhớ được chuyện trước kia hay không, nhưng sự tồn tại của nàng ta chính là uy hiếp cực lớn với nhị phòng bọn họ, nàng không thể mang tính mạng cùng tương lai của đôi nữ nhi của mình ra mạo hiểm được, phải trừ bỏ nàng ta trước khi bọn họ trở lại phủ, tiêu diệt mầm họa vĩnh viễn.

Có lẽ bây giờ sự tình hân cũng đã thỏa đáng rồi, tâm tình Tiêu thị không khỏi sáng lạn lên, đi thẳng một mạch qua hoa viên lại nhìn thấy chỗ cửa xa xa có rất nhiều người, hình như mơ hồ còn có tiếng la hét ầm ĩ cùng tiếng chửi bậy truyền đến.

Ngày trọng đại như vậy, có rất nhiều khách nhân trong phủ, nàng không được để xảy ra bất cứ nhiễu loạn nào.

Tiêu thị sắc mặt đen xuống, vừa vận lúc đó Tiền Tứ và một gã sai vặt từ hướng phòng bếp vô cùng lo lắng bước nhanh tới.

"Phu nhân!" Thấy Tiêu thị, Tiền Tứ vội vàng đi nhanh hai bước lên chào đón, nhỏ giọng bẩm báo: "Người mau đi xem một chút đi, hình như có người tìm tới cửa gây chuyện."

"Kẻ nào lớn mật như vậy? Cái cộ ầm ĩ như thế còn có quy củ nữa hay không?" Tiêu thị mắt tối sầm, nhắc chân đi đến cửa trước, một bên lớn tiếng quát lên: "Hầu gia cùng Thê tử đâu? Các người làm việc thế nào? Ngay cả cửa phủ cũng trông coi không xong, hôm nay khách nhân trong phủ là loại người nào, là người các người có thể sơ sẩy được hay sao? Lỡ như va chạm tới vị khách quý nào, người có mấy cái đầu đảm đương?"

"Phu nhân bớt giận, mới vừa rồi có Trần vương điện hạ tới nên Hầu gia, Thê tử và Tam lão gia đều đã đến đại sảnh rồi." Tiền Tứ lau mồ hôi, vừa đi bộ theo Tiêu thị đằng trước vừa trả lời: "Tiểu nhân cũng vừa mới nghe người bên dưới báo lại, đang định đến đây kiểm tra!"

Tiêu thị hừ lạnh một tiếng không nói gì, mặt lạnh lùng nghiêm khắc bước nhanh tới cửa, chân trước vừa vượt qua cửa một bước, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một hán tử hung thần ác sát trẻ tuổi đang tung một quyền đánh vào mặt một thị vệ.

Thị vệ kia lớn lên cũng coi như khỏe mạnh nhưng lại bị một quyền như vậy của hán tử kia đánh bay, ngã xa tới bốn năm bước dài, miệng la oan oan lăn lộn đầy đất.

Chỗ này là cửa phủ Vũ An Hầu, suốt bao nhiêu năm qua chưa từng có chuyện như vậy.

Hơn nữa quan trọng hơn hôm nay còn là thọ yến của lão phu nhân, quấy phá thành thế này truyền ra ngoài còn không phải để người khác chê cười hay sao?!

"Đây là măng phu tử đâu đến lại dám lỗ mãng ở trước cửa phủ Vũ An Hầu ta, các người đều là người chết cả rồi sao? Còn không bắt lại cho ta, áp giải đến quan phủ!" Ánh mắt Tiêu thị đầy lạnh lùng, tức giận trách mắng.

Tiền Tứ vẫy vẫy tay, từ trong phủ lập tức xuất hiện bảy tám hạ nhân tay cầm gậy gộc bước ra.

Tiêu thị vừa mới nhắc tay còn chưa kịp hạ lệnh ra tay, bỗng nhiên thấy hoa mắt, sau đó thất lưng lại bị ôm lấy...

Một bóng dáng nho nhỏ bần thiêu không biết từ chỗ nào đằng sau lưng hán tử kia đột nhiên nhảy ra, không nói không rằng phóng đến ôm chặt eo nàng.

Tiêu thị bị người đó ôm đến cả người lung lay, cảm xúc chán ghét còn chưa kịp trào ra, cúi đầu đã thấy một đôi mắt to trắng đen rõ ràng của trẻ con.

"Thảm!" Minh Nhạc mắt nhắm nghiền, chỉ chớp mắt một cái, viên nước mắt to như hạt đậu liền nương theo đường cong hai má đầy máu bầm thiêu mà rơi xuống.

Khuôn mặt này là nàng có ý giả dạng trước đó, tuy nói đang giữa ban ngày nhưng đối với người có tật giật mình mà nói thì...

Ước chừng hiệu quả cũng không kém "ban ngày gặp ma" một chút nào đâu!

"Người..." Tiêu thị trắng mặt, trong mắt quả nhiên như thấy quỷ, vẻ mặt vừa sợ vừa nghi không ngừng biến đổi.

Chân Tiêu thị mềm nhũn ra, theo đó lao đảo một cái.

"Thảm, thảm làm sao vậy?" Minh Nhạc vốn đang ôm eo nàng ta, lúc này phát hiện chân nàng ta nhũn ra, tâm tư mau chóng xoay chuyển liền giả vờ bước lên bậc thang muốn đỡ Tiêu thị, lúc buông tay âm thầm xả chút lực xuống tà váy của nàng ta.

"A....." Tiêu thị dưới tình thần hoảng hốt kinh sợ lại bị người ta dùng sức lôi kéo như thế liền trượt chân lăn xuống hơn mười bậc thang.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cuộc gặp gỡ bất ngờ trí mạng

"A.... thảm!" Minh Nhạc sợ hãi kêu lên một tiếng, làm bộ vờ tay muốn đỡ Tiêu thị lên nhưng lại cố ý chỉ với tới một phần tay áo của nàng ta.

Tiêu thị một đường lăn xuống bậc thang, té đến sai lệch lực phủ ngũ tạng, còn chưa kịp nhổ ra một ngụm đàm xanh đang chặn trong cổ họng đã vội nâng tay sờ thái dương, một dòng chất lỏng đỏ tươi chói mắt từ thái dương dưới tóc mai uốn lượn chảy xuống.

Minh Nhạc đứng trên bậc thang trước cửa phủ, đón ánh mặt trời, trong đôi mắt ngây thơ bỗng hiện ra một tia tăm tối, hoàn toàn nhìn không ra xúc cảm gì.

Tiêu thị té trên đất vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng, máu loãng tẩm ướt khóe mắt khiến cho nó trở nên mờ mịt, nhất thời không phân biệt được bóng dáng xa xa kia rốt cuộc là ảo giác của nàng ta hay là có tồn tại chân thật.

Minh Nhạc phản ứng rất nhanh, lập tức vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nhanh chân chạy xuống bậc thang.

Tiêu thị té lần này không nhẹ, hơn nữa còn đập trúng đầu, cả người chỉ có thể nằm liệt chỗ đó không đứng dậy nổi.

Minh Nhạc đứng bên cạnh nàng ta như đang hoang mang lo sợ mà chà chà chân, sau đó quay đầu nói với Tiền Tứ còn đang đứng sững sờ ở nơi nào đó: "Các người... mau... mau tới đây hỗ trợ đỡ thắm vào trong đi!"

Lúc này trong phủ, khách nhân nên đến đều đã đến gần như đông đủ, ở cửa chỉ để lại vài gã sai vặt canh giữ, thậm chí hạ nhân mà vừa rồi Tiêu thị kêu từ trong viện ra cũng đều là nam đinh cả.

Phủ Vũ An Hầu hiển quý như vậy thì đương nhiên nhóm nữ quyến trong phủ cũng giống thế, thân phận quý giá cỡ nào, đám hạ nhân thô tay thô chân có thể chạm vào được sao?

Mọi người vây xem ở cửa phủ hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tùy tiện bước lên đỡ Tiêu thị, cứ như vậy để mặc nàng ta nằm lì trên đường cái.

Hơn nửa ngày sau Tiền Tứ mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, vội vàng khoác tay nói với một gã sai vặt bên cạnh: "Mau... mau vào kêu người ra hỗ trợ."

"A, dạ dạ!" Gã sai vặt lên tiếng trả lời, hoang mang rối loạn quay đầu chạy vào trong viện.

Lúc này Dịch Minh Trú cũng nhanh chân bước ra từ sau lưng Trường An, khom người nhìn Tiêu thị té trên đất đang bị chảy máu như nước, vẻ mặt lộ ra lo lắng nói: "Vẫn nên nhanh chân đi mời đại phu đến đây đi, hình như thắm té không nhẹ."

"Có có có, hôm nay thọ yến lão phu nhân, Liễu thái y cũng đang ở ngay trong quý phủ." Tiền Tứ vội vàng đáp.

Trong lúc nói chuyện, từ trong viện phát ra một trận tiếng la hét ầm ĩ, là Dịch Minh Chân cùng Tam phu nhân Lý thị mang theo một đám nha hoàn bà tử, vô cùng lo lắng từ trong phủ bước ra.

"Mẫu thân!" Vừa thấy Tiêu thị nằm liệt ở nơi nào đó, Dịch Minh Chân mặt mày trắng nhợt, cuống quýt hất tay Lưu ma ma đang diu nàng ta ra, vội bước đến, kinh hô: "Mẫu thân, người làm sao vậy?"

Lúc đó Minh Nhạc đang nửa quỳ bên cạnh Tiêu thị, nhưng nàng ta không quan tâm nữa, đẩy mạnh Minh Nhạc ra.

Dù sao đang ở trước mặt nhiều người như vậy nên Minh Nhạc cũng không tính né, nàng đang chuẩn bị tinh thần bị hất ngã xuống đất. Nhưng thân mình chẳng những không thấy chạm đất mà lưng còn cảm thấy rất ấm áp, được hai cánh tay dày rộng to lớn không biết xuất hiện từ đâu đỡ lấy.

Nàng vốn tưởng rằng là Trường An, đợi đến lúc được người đó kéo đứng lên mới phát hiện không phải, cảnh giác nhìn lên lại ngoài ý muốn va chạm với một đôi mắt trầm tĩnh, sâu thẳm, xa lạ và sâu như giếng cổ.

Đó là nam tử trẻ tuổi trên dưới hai mươi, màu da trắng tinh khiết, vầng trán bằng ngọc quan, trong khí chất ung dung lại mang theo một chút bình thản, nhưng cả người hẳn lại khiến cho người ta cảm thấy có chứa một loại đậm bạc cự người ngoài ngàn dặm.

Hắn mặc một thân cẩm bào màu trắng có chất liệu tốt nhất, trên bề mặt y phục trắng trong thuần khiết ngay cả một hoa văn mây trang trí đều không có, mà điều đó cũng không làm mất cái loại quý khí trời cho tự nhiên toát ra từ trong xương cốt của hắn chút nào.

Lúc này khoảng cách hai người quá gần, ánh mắt Minh Nhạc nhanh chóng lướt qua trên mặt hắn một lần...

Mắt phượng hẹp dài vốn phải mang theo ẩn tình nhưng đôi mắt dưới hàng lông mi dài rậm cong cong lại bình thản như nước sâu không thấy đáy, không thấy biểu lộ một chút cảm xúc, sống mũi cao thẳng như được đao rìu mài gọt, môi mỏng hơi mằn, khóe môi nhếch lên tự nhiên dựng nên một độ cong hoàn mỹ, điểm đó khiến cảm xúc đậm đặc ở đáy mắt hắn được hoàn tan đi không ít.

Hình ảnh dừng trong mắt Minh Nhạc chính là một đường màu đỏ nhạt nhều như có như không chọt lóe qua ẩn đường hấn, rồi lại lập tức bay nhanh đi.

Người này, khuôn mặt này!

Cho dù giây phút này khí chất cùng biểu tình trên mặt hoàn toàn không giống nhau, nhưng thật ra trong lòng Minh Nhạc đang có một chấn động nhỏ, chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh bốc lên từ lòng bàn chân, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Vết thương cũ nằm xỏ xuyên bên phải bả vai phải lúc đó bỗng nhiên đau đớn run rẩy một chút, việc của nàng là bất động thanh sắc từng bước tránh xa khỏi đối phương, ngược mặt lên, mỉm ra một nụ cười tươi nhất với hắn.

Nắng tinh khiết, giọng nữ nhân thanh thúy vang lên: "Cảm ơn!"

Giờ phút này tuy trên mặt nàng có dính chút bẩn, nhưng hình dáng ngũ quan không hề thay đổi, lúc cười đôi mắt còn tỏa ra ánh sáng oanh oánh, đó là một khuôn mặt ẩn chứa nét hồn nhiên cùng tươi đẹp của tuổi dậy thì đang hiển hiện ra dưới ánh mắt trời.

"Khách sáo!" Ánh mắt nam tử không chút dao động, lời xuất ra khỏi miệng lễ phép mà xa cách, chất giọng chỉ lướt qua giây lát lại mang theo hương vị ôn nhuận như ngọc khiến người ta lưu luyến.

Giọng nói và biểu hiện hoàn toàn một trời một vực, thật sự khác xa như hai người!

Minh Nhạc thất thần giây lát, ngay sau đó bên trong cửa phủ lại vang lên một trận tiếng động ồn ào lớn, chính là Dịch Vĩnh Quân nghe tin chạy ra tới.

Lúc đó Dịch Minh Chân đang luống cuống tay chân ôm Tiêu thị vào ngực mà khóc lóc, Dịch Vĩnh Quân đột nhiên thấy bộ dạng Tiêu thị như thế cũng hoảng sợ, lập tức nổi trận lôi đình, tức giận mắng chửi: "Đều là người chết hết rồi sao? Còn không mau đến đỡ phu nhân vào trong."

"Dạ!" Lưu ma ma nghe vậy mới như người từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng chỉ huy vài bà tử ba chân bốn cẳng tiến lên nâng Tiêu thị đang bị vây tới sắp hôn mê vào trong.

Trước cửa Hầu phủ hoàn toàn loạn thành một đoàn, Dịch Vĩnh Quân không ngờ trong ngày quan trọng như hôm nay lại đột nhiên xảy ra chuyện xui xẻo như thế, mặt liền trở nên lạnh lẽo nghiêm túc muốn tìm người hỏi rõ nguyên nhân, ánh mắt lơ đãng lướt qua.... biểu tình của hắn thật sự không sai lệch chút nào so với biểu tình của Tiêu thị lúc này.

Giống như người sống thấy quỷ!!

Tuy nơi ánh mắt Dịch Vĩnh Quân dừng lại chính là chỗ là hướng của mình, nhưng Minh Nhạc rất rõ ràng, người hắn nhìn tất nhiên không phải nàng.

Ngay tại lúc nàng cho rằng Dịch Vĩnh Quân cũng sẽ dầm hụt ngã xuống, Dịch Vĩnh Quân lại kì tích tươi cười, vội bước vài bước xuống bậc thang chào đón.

"Điện hạ đại giá quang lâm lại không tiếp đón từ xa, còn xin điện hạ thứ tội!"

Dịch Vĩnh Quân tươi cười thân thiết, đồng thời cũng chấp tay hành lễ đầy long trọng với nam tử mặc cẩm bào bên cạnh mình.

"Hầu gia không cần giữ lễ tiết." Nam tử kia thản nhiên đáp, không ai thấy hắn ân cần quá mức như thế mà nhận ra có gì không ổn.

Dịch Vĩnh Quân ở trước mặt hắn lại như đang cực kì câu nệ, nhìn mặt đoán ý thử một cái mới cẩn thận nói: "Điện hạ bận rộn chính vụ, nghe nói gần đây luôn luôn ban sai bên ngoài, không biết người hồi kinh bao giờ vậy?"

"Vừa trở lại buổi sáng hôm nay!" Nam tử nói, ngược đôi mắt sáng lên nhìn cửa phủ được giăng đèn kết hoa trước mặt: "Đi ngang qua quý phủ thì trùng hợp nghe nói hôm nay là thọ yến của lão phu nhân, bây giờ không mời mà đến xin được uống chén rượu, Hầu gia sẽ chào đón chứ?"

"Điện hạ nói vậy là muốn tổn thọ vì thân rồi." Dịch Vĩnh Quân nghe vậy sợ hãi mà cười nịnh, vội vàng nghiêng người mời cẩm bào nam tử đi vào: "Điện hạ quang lâm là phúc phận vinh dự của kẻ hèn này, mời người đến chính sảnh uống trà!"

"Làm phiền!" Nam tử kia gật đầu, chẳng hề thấy xấu hổ vì không được mời mà đến, trực tiếp nhấc áo bào lên rồi chậm rãi bước vào phủ.

Điện hạ? Là thân vương sao? Có thể khiến cho đường đường là Vũ An Hầu phải hành xử đầy kính sợ như vậy...

Nam tử này, đến cùng là loại người nào?

Minh Nhạc âm thầm suy đoán, còn chưa kịp hỏi thần bỗng nghe thấy tiếng hét đầy kinh hãi cùng ngạc nhiên của Lý thị vang lên: "Tước Nhĩ? Cứu nha đầu?"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngẩng cao đầu bước vào phủ

"Tam thẩm!" Hai hài tử vội vàng bước lên đón Lý thị.

Vừa rời ngoài cửa rất loạn, tất cả mọi người ai cũng đều lo chiếu cố Tiêu thị, đến lúc này Lý thị mới đột nhiên chú ý tới sự tồn tại của tỷ đệ Minh Nhạc.

"Này..... đây là có chuyện gì?" Thấy bộ dạng mặt xám mày tro của hai hài tử, Lý thị nhất thời kinh nghi khó hiểu, vội xốc lại tinh thần, mạnh mẽ ôm Minh

Nhạc vào trong ngực, vừa móc khăn tay ra lau chùi vết bẩn trên mặt cho nàng vừa hoảng sợ nói: "Sao bây giờ mới đến chứ? Tổ mẫu của con bên trong đã thúc giục nhiều lần, sắp lo lắng muốn chết rồi."

Nàng ta nói như vậy, trong lòng đã hiểu được phần nào.

Nhưng vì muốn xác thực nhận thức đó lần cuối, ánh mắt nhìn nhìn xung quanh, chắc chắn không có nha hoàn thị vệ nào đi theo nhìn thấy mới nghiêm mặt hỏi: "Trên đường có xảy ra chuyện gì sao? Người nhận lệnh đến đón các con đâu?"

"Đều chết hết rồi!" Minh Nhạc khịt khịt mũi, ngáp ngừng lên tiếng, gất gao túm chặt cổ tay áo của Lý thị, hoàn toàn là một bộ dạng đang kinh sợ quá độ.

"Chết... đã chết rồi?" Lý thị hít vào một ngụm khí lạnh, ngạt nhiên há miệng thở dốc.

Minh Tước lúc này mới bước lên, so với Minh Nhạc thì hắn nhìn qua bình tĩnh hơn rất nhiều, vẻ mặt trang trọng nói với Lý thị: "Trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng may chỉ bị kinh sợ chứ không gặp nguy hiểm gì, bây giờ bọn con có tiện gặp tổ mẫu không?"

"Nga!" Lý thị kêu lên một tiếng, sau đó lập tức gật đầu, nắm tay Minh Nhạc đi vào cửa phủ: "Các con đi về hướng đó đi, tổ mẫu con đang trông mong được gặp hai đứa đó."

Minh Nhạc chần chờ quay đầu nhìn lại, đám người Tiền Tứ người nào cũng cầm theo cung tên, như hổ rình mồi chia vào Trường An bên đường.

"Tam thẩm!" Minh Tước đi về phía trước chỉ chỉ vào Trường An nói: "Người này là ân nhân cứu mạng của con với A Cửu, vừa nãy thị vệ gác cổng không nhận ra con mới nảy sinh một chút hiểu lầm, Tam thẩm có thể gọi bọn họ lui xuống không?"

Lý thị nâng mắt nhìn Trường An một cái, thấy bộ dạng đối phương lạnh lùng như băng, đáy lòng liền cảm thấy người này không tầm thường.

Nhưng so với Tiêu thị cường hoành bá đạo, nàng sẽ biết cách làm người hơn, lập tức nghiêm mặt phản phô đám người Tiền Tứ: "Nếu Tước Nhi đã nói là hiểu lầm thì các người giải tán hết đi. Tiền Tứ, người dân xếp đưa vị tráng sĩ này đến phòng khách trước, chờ ta báo cáo lão phu nhân trở lại sẽ đáp tạ sau."

Chuyện của chủ tử, hạ nhân bọn họ đương nhiên không dám xen vào. Nếu Lý thị đã ra mặt thì mọi người cũng không làm khó xử nhau nữa, thu tên giải tán.

"Mau vào đi, sáng sớm nay tổ mẫu con rất lo đấy." Lý thị nói xong cười tươi một cái, vẫn luôn nắm tay Minh Nhạc kéo đi.

Trong trường hợp như vậy, dựa theo quy củ thông thường, với bộ dạng này của bọn họ, kỳ thật bọn họ không thể đi bá kiến lão phu nhân trước mặt mọi người được.

Nhưng nếu Lý thị đã cố ý không nhắc tới chuyện cho bọn họ thay y phục trước rồi đến, thì thôi, tỷ đệ Minh Nhạc cầu còn không được nữa là, chỉ ngoan ngoãn đóng vai một người không biết gì đi theo nàng ta xuyên thẳng qua hoa viên, qua sảnh ngoài, rồi lại thần nhiên đi vào Noãn các của lão phu nhân trước mắt bao người.

Đầu tiên là Trường An vung tay đánh nhau ở trước cửa chính, nhưng cuối cùng hắn lại không kiên nhẫn gì mà tản bộ ở trong phủ...

Cứ như vậy, chuyện trước sau sẽ bị nháo lớn.

Dù là ai muốn "một điều nhịn chín điều lành" mà che giấu cũng không được.

"Mẫu thân, người xem xem ai trở về này!" Lý thị bước một bước vào cửa, tuy nói chuyện rất vui vẻ nhưng biểu tình trên mặt lại không giống như vậy.

Những Cáo Mệnh phu nhân ở đây không ai là người ngu dốt, nghe vậy thần sắc mọi người đều lâm vào biến đổi, không hện mà cùng nhìn về phía cửa.

"Tôn nhi, tôn nữ bá kiến tổ mẫu!" Tỷ đệ Minh Nhạc cùng Minh Tước lần lượt bước vào, ngay sau đó không khí trong phòng liền lập tức trở nên trầm trọng.

Hai hài tử đứa nào cũng chật vật, trên y phục còn dính một mảnh bùn bẩn cùng máu đỏ, trên mặt cũng bẩn thỉu không chịu nổi.

Bên góc tay áo phải còn thiếu một góc vải, rõ ràng là bị lưỡi đao sắc bén cắt đứt, trên vạt áo choàng của Minh Tước dính một vết máu đỏ sẫm lớn như vết vẩy mực.

Lão phu nhân chuyển mắt đột ngột, lại thấy phần thịt cách gáy một tấc còn có một vết thương đang nhỏ máu ồ ồ ra ngoài, chỉ cảm thấy hai mắt say sẩm, mí mắt đã muốn dựng ngược lên.

"Này... này..." Lão phu nhân yên lặng một lúc lâu mới lắp bắp nói được một chữ, bất chấp thân phận đặc thù vội vàng dời chân xuống giường suôi tìm kiếm giấy, muốn bước xuống.

"Tổ mẫu..." Minh Nhạc khịt khịt mũi, tiếp theo đôi mắt đỏ lên, ầm ứ chui đầu vào lòng lão phu nhân.

Lão phu nhân ngửi thấy mùi máu tươi trên người nàng, cả kinh chết lặng một lúc lâu, Dịch Minh Tước đứng giữa sảnh quy củ vén lên tà áo bào quý

xuống nói: "Tôn nhi đường đột, khiến tổ mẫu sợ hãi."

"Đây... đây là làm sao?" Lão phu nhân kinh hồn vuron tay xoa xoa tấm lưng run rẩy của Minh Nhạc, nhất thời hoang mang lo sợ.

Minh Nhạc khó khăn thở hổn hển, đáp không được nói không xong, hết thấy đều do Minh Tước trật tự rõ ràng trần thuật lại những chuyện đã gặp trên đường.

Vài Cáo Mệnh phu nhân có mặt ở đây nghe xong đều xanh mặt, thậm chí lão phu nhân còn nhịn không được mà run rẩy cả người, run giọng nói: "Ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, có còn vương pháp nữa hay không? Cur nhiên có người dám ra tay độc ác như vậy với gia quyến Hầu phủ ta..."

Bà nói xong còn bị ghen lại một hơi trong cổ họng, sắc mặt đỏ lên như lửa đốt.

Minh Nhạc vội vàng bò lên giường sưởi, nửa quỳ bên người bà giúp bà vuốt vuốt ngực, sợ hãi nói: "Tổ mẫu, tổ mẫu làm sao vậy?"

Lý thị thấy tình thế không ổn, vội nhận lấy dầu gió từ Hoàng ma ma xoa xoa cho lão phu nhân, lo lắng khuyên nhủ: "Mẫu thân, xin mẫu thân ngàn lần đừng tức giận, cũng may bọn nhỏ đã an toàn rồi, chưa xảy ra chuyện gì cả, ngài đừng tức mình hại thân."

Lão phu nhân một tay chống trên giường sưởi, một tay giơ lên chỉ ra cửa, lớn tiếng nói: "Gọi lão nhị đến đây cho ta, bảo hắn tự mình đến phủ Kinh Triệu Doãn, nếu trong vòng ba ngày không cho ta được một lời giải thích hài lòng ta sẽ lập tức tiến cung trình báo với Hoàng thượng!"

Từ ba mươi dặm ngoài thành đã tính là địa phương quân hạt, nhưng đề cập đến thân thích phủ Vũ An Hầu, trong kinh phái người đi điều tra cũng coi như hợp lý.

(*quân hạt: sự cai quản, quản lý xã hội ở 1 hạt. Hạt là đơn vị hành chính tương đương cấp phủ gồm nhiều huyện ở thời phong kiến.)

Hoàng ma ma nhận lệnh rồi đi, sau đó không bao lâu Dịch Minh Phong cũng nhanh chóng từ ngoài viện bước vào.

Trường bào gấm màu tím, càng làm tôn lên khí chất thanh tuyệt đẹp dễ quý giá trên người hắn....

So với ba năm trước, bây giờ hắn có phần trầm ổn giỏi giang hơn chút.

"Tổ mẫu!" Bước vào cửa, Dịch Minh Phong cũng không vòng vo, đầu tiên liếc mắt nhìn qua tỷ đệ Minh Nhạc và Minh Tước đứng bên cạnh một cái, sau đó hít một hơi, nói với lão phu nhân: "Con đã phân phó xong xuôi hết mọi chuyện, để bọn muội muội đệ đệ bị kinh hách là lỗi của con, trước đó con đã không lo chu toàn hết thấy, nhưng hôm nay có khách quý đến phủ, xin tổ mẫu người hãy bớt giận!"

Nói xong, hắn thở dài như đang vô cùng bất đắc dĩ.

Mới vừa rồi lão phu nhân còn bị kích thích đến độc ác, hoàn toàn không kiềm chế được tính tình.

Mà lúc này thấy Dịch Minh Phong đến, sắc mặt của bà liền lập tức dịu đi ba phần, lại nhìn sang chúng nữ quyến đang ngồi kín trong sảnh, khoát tay nói: "Tam tức, mang hai đứa nhỏ đi xuống thay đồ trước đi, sau đó tìm đại phu đến xem qua một cái."

"Vâng, mẫu thân!" Lý thị đáp, tiến lui có chừng mực, tiêu sái bước qua, vỗ vỗ mu bàn tay Minh Nhạc ý muốn trấn an.

"Ta đã cho người đưa đại phu đến Trúc Ý hiền rồi, Tam thẩm đưa bọn họ qua đó đi!" Dịch Minh Phong nói.

Lý thị ôn hòa gật đầu, lão phu nhân nghe vậy, vẻ mặt kéo căng thật lâu rốt cuộc mới thấy dịu đi, thậm chí còn lộ ra thần sắc tán dương.

Người này quả nhiên rất khéo léo, cẩn thận.

"Cảm ơn Tam ca ca!" Lúc vai lướt qua vai Dịch Minh Phong, Minh Nhạc hơi gượng gạo cười cảm kích với hắn một cái.

"Đi đi!" Dịch Minh Phong gật đầu, vẻ mặt thản nhiên, không thấy có bao nhiêu cảm xúc.

Minh Nhạc rũ mắt xuống, theo Lý thị bước về phía cửa, vừa ra đến cửa, bước chân nàng bỗng dừng lại một giây, ghé mắt nhìn thoáng qua Tôn thị ngồi dưới tay lão phu nhân, ý cười trong đáy mắt càng trở nên sắc bén thâm sâu...

Nếu Bành Từ Sở đã lách mình trốn tránh, vậy thì hôm nay, ngươi bỏ lại mặt mũi ở đây thay hắn đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Màn trời chiếu đất

Lý thị tự mình đưa hai tỷ đệ Minh Nhạc và Minh Tước về Trúc Ý hiên, quả nhiên đã có đại phu đợi sẵn bên trong.

"Đã sắp tới giờ khai tiệc rồi, nhị thẩm không tiện xuất hiện, tam thẩm người nên nhanh trở lại phụ giúp tổ mẫu." Minh Nhạc quay lại nhìn Lý thị, cười nhu thuận.

"Không sao, chuẩn đoán chỉ trong chốc lát." Lý thị cười nói, kiên trì ở lại đợi đại phu kiểm tra thương thế thật hừ cho hai người xong, biết được chỉ là bị thương ngoài da không có gì trở ngại, mới yên tâm rồi đi báo lại với lão phu nhân.

Đại phu xử lí đơn giản vết thương cho hai tỷ đệ, lại dặn dò hai câu, ngàn vạn lần không được để miệng vết thương dính nước, Tăng ma ma liền đưa người đến phòng thu chi nhận bạc.

Hai tỷ đệ lần lượt đi ra thay y phục, trong phòng không còn người ngoài, Minh Tước nâng cổ tay được quấn băng vải của Minh Nhạc lên, nhíu mày nói: "Chỉ là khổ nhục kế mà thôi, mình đệ là được rồi, tỷ hà tất gì một hai phải làm vậy."

"Nếu đã làm thì phải làm cho thật, vết thương ngoài da mà thôi, dưỡng hai ngày là tốt rồi." Minh Nhạc "không sao cả" cười cười, đưa tay sửa sang lại cổ áo giúp hân: "Đi thôi, chậm trễ thêm chút nữa sẽ bỏ lỡ mất kịch hay"

"Được!" Minh Tước gật đầu, cuối cùng tỷ đệ hai người không chút chậm trễ cùng bước ra cửa.

Bởi vì nam nữ cách biệt, Minh Tước vừa ra cửa liền đi một mạch đến phòng khách tiền viện tiếp đón nam tân. Còn Minh Nhạc đi tìm Tiểu Lục và Tiểu Thúy trong viện của Minh Tước, mang hai nha đầu đó đi về phía thiên đình ở hậu viện.

Thiên đình được xây cạnh Noãn các, nơi vừa gặp lão phu nhân khi này, Minh Nhạc mang theo hai nha hoàn thông thả bước đi trên con đường quen thuộc, lúc đi ngang qua tiểu hoa viên lại trùng hợp gặp lão phu nhân dẫn theo một đám nữ quyến đang đi lại đây từ hướng Noãn các.....

Không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là do vị trong cung - Minh phi nương nương đến rồi.

Minh Nhạc không ngừng bước, nhanh chóng tiến lên, vén áo thi lễ với lão phu nhân: "Tổ mẫu, đại tỷ đến sao?"

"Không vậy thì còn thế nào nữa?" Lão phu nhân vẫn chưa mở miệng, Lý thị đã hớn hờ thay lão phu nhân trả lời: "Cửu nha đầu con đến đúng lúc lắm, cùng mọi người ra tiếp giá đi!"

"Vâng, tam thẩm!" Minh Nhạc chớp mắt, cười tươi một cái, sau đó khéo léo lùi sang một bên, đợi đám người Dịch Minh Phi bước tới, nàng mới nhập vào trong đám người, yên lặng đi về phía đại môn.

Thất tiểu thư Dịch Minh Phi là đích nữ của tam phòng, do Lý thị sở sinh, vẻ ngoài trời sinh xinh đẹp, tính tình yếu đuối văn nhã.

Thấy Minh Nhạc đi cùng mình, Dịch Minh Phi lặng lẽ kéo kéo tay áo của nàng, mặt lộ ra một nụ cười thân thiện.

Bởi vì bây giờ không tiện nói chuyện, nên Minh Nhạc cũng chỉ quay đầu cười cười với nàng ta, xem như hai người đã có chào hỏi qua.

Khi lão phu nhân dẫn đoàn người này ra ngoài, đám người Dịch Vĩnh Quân cũng đã sớm có mặt ở nơi đó.

Lúc đó xa giá của Dịch Minh Tâm vừa đến, cỗ xe ngựa đẹp đẽ quý giá mang theo thanh thế hoàng thất chậm rãi tiến vào ngõ nhỏ, chước xe vàng hồng dưới mui xe thay nhau lắc lư theo từng tiết tấu hành tẩu của con ngựa, cùng rêu rao dưới ánh nắng mặt trời.

Trước sau xa giá là một đội quân Ngự Lâm làm hộ vệ, cung nữ thái giám tổng cộng có mười sáu người đi theo, trong tay mỗi cung nữ đều mang theo một cái khăn dùng khăn đỏ che lại. Thái giám hai người một nhóm, cùng nâng thùng gỗ nhuộm hồng có phân lượng không nhẹ, hiển nhiên chính là hạ lễ dành cho lão phu nhân.

"Minh phi nương nương đến!" Lão thái giám đi theo đoàn kêu lớn một tiếng, xe ngựa chậm rãi ngừng lại trước cửa Hào phủ.

Có người tiến lên mở cửa xe, làm lộ ra nửa phần màn che gắn đầy phi thúy châu sức bên trong.

Bên trong toa xe có một ma ma lớn tuổi vén màn lên, Dịch Minh Tâm mặc phượng bào hoa mẫu đơn đỏ thắm từ trong xe chậm rãi bước ra...

Mắt phượng nhẹ đảo qua từng khuôn mặt của mọi người, trên mặt nàng ta mang theo loại sắc bén không nói nên lời!

Vị trưởng nữ này của Dịch gia có dung mạo rất khuyh thành, diễm tuyệt một thời, năm đó cũng là một tiểu mỹ nhân có tiếng trong kinh.

Cho nên việc nàng ta có thể ngồi lên được vị trí một trong tứ phi, Minh Nhạc cũng không thấy có gì lạ.

Có tiểu Thái giám khom người quỳ rạp trên đất làm ghế thịt, Dịch Minh Tâm dẫm lên bước xuống xe.

"Cung nghênh Minh phi nương nương đại giá!" Lão phu nhân mang theo mọi người tiến lên quỳ xuống hành lễ.

Tuy trong phủ lão phu nhân là trưởng bối, nhưng quân thần có khác biệt. Dịch Minh Tâm thoải mái nhận đại lễ, sau đó nàng ta mỉm cười tiến lên giúp lão phu nhân đứng dậy, khom khom đầu gối cho có lễ rồi nói với lão phu nhân: "Lần này tôn nữ phụng chỉ ra cung là để trở về mừng thọ tổ mẫu, bây giờ sao

dám nhận đại lễ lớn như vậy từ tổ mẫu chứ!"

"Quân thần có khác biệt, Minh phi nương nương là quân, thần phụ không dám xưng lớn!" Lão phu nhân miệng nói như vậy, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hoà.

Hai người nói chuyện qua lại vài câu, Dịch Minh Tâm tự mình đỡ một tay lão phu nhân định dời bước vào cửa, nhưng nhìn khắp nơi mà vẫn không thấy Tiêu thị và Dịch Minh Chân đâu, không khỏi tò mò, liền quay đầu về phía Dịch Minh Phong nói: "Sao không thấy mẫu thân và muội muội?"

"Vừa rồi mẫu thân bị té ngã, Tứ muội đi cùng mẫu thân rồi." Dịch Minh Phong trả lời, sắc mặt vẫn thản nhiên, không biểu lộ thêm cảm xúc gì.

Dịch Minh Tâm nhú mày, trong ánh mắt hiện rõ không vui, giờ tay tựa vào ma ma đi theo, lạnh giọng nói: "Chúng ta vẫn nên đến Lan Hương Cư thăm mẫu thân trước đi!"

Nàng ta vừa nói như vậy là liền muốn buông lỏng tay lão phu nhân nhấc chân vào cửa.

Cứ như vậy bị quăng sang một bên, biểu cảm từ ái trên mặt lão phu nhân không thay đổi, nhưng thần sắc đáy mắt không rõ vì sao đã biến đổi.

Tính tình Đại tỷ của mình thật sự giống hệt như mẫu thân, chẳng phân biệt được lúc nào nên đắc ý vênh vao.

"Khụ..." Dịch Minh Phong che miệng ho nhẹ một tiếng, kiềm chế tức giận trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhắc nhở: "Nương nương đi đường vất vả, bên Sầu Ngọc Trai đã được quét tước thoả đáng, không bằng nương nương dời bước qua đó nghỉ ngơi trước đi."

Sầu Ngọc Trai là khuê các của Dịch Minh Tâm trước khi nhập cung, bởi vì thân phận nàng ta đặc thù, cho nên sau khi nhập cung chỗ đó vẫn còn để trống giữ lại cho nàng ta.

Khoé miệng Minh Nhạc bắt gặp gọi lên một đường cong, rừ mắt néo néo đoá hoa Sơn Chi thêu trên váy...

Mới vừa rồi nàng còn đang nghĩ phải tìm lí do gì để dẫn mọi người qua bên đó, vừa hay hai tỷ đệ này đã giúp nàng rồi.

"Cũng được!" Nhớ đến khoảng thời gian lúc còn là khuê nữ, trong lòng Dịch Minh Tâm lúc này có rất nhiều cảm xúc, vì thế cũng không để hấn đợi lâu liền gật đầu đồng ý.

Hôm nay nàng ta có phân vị cao nhất giữa chúng nữ quyền ở đây, nàng ta đi đến đâu mọi người đều phải đi theo đến đó.

Mất thấy nàng ta nói xong liền muốn nhấc chân đi, Dịch Minh Phong mắt thoáng tối xuống, hần chậm rãi tiến lên đỡ tay lão phu nhân, mỉm cười nói: "Tổ mẫu tuổi tác đã lớn, cứ để đám muội muội đi đi, tôn nhi đưa người trở về thiên đình Noãn các nghỉ ngơi."

Đối với tôn tử này, đến tận bây giờ lão phu nhân vẫn luôn cảm thấy ưng ý từ tận đáy lòng, đưa tay vỗ vỗ lưng hần trấn an, phân phó Lý thị: "Con đi lo chỗ này đi, hôm nay ta dậy sớm nên nghỉ ngơi trước."

"Vâng, mẫu thân!" Lý thị mỉm cười đáp.

Dịch Minh Phong đưa lão phu nhân rời đi, đoàn người chậm rãi xuyên qua hoa viên tiến vào sau trạch.

Các phu nhân tiểu thư theo tốp năm tốp ba ngẫu nhiên tán gẫu một hai câu, một đường đi thẳng, mất thấy phía trước đã là Sầu Ngọc Trai, bỗng dưng một nha hoàn mặt mày đầy kích động từ bên trong chạy ra, hoảng đến không nhìn đường, suýt chút nữa đã đụng trúng Dịch Minh Tâm.

Dịch Minh Tâm mắt phượng chuyển lạnh, Lý thị vội tiến lên trách mắng: "Tiện ti không có mắt, người không thấy nương nương đang ở đây sao?"

"Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, nô tỳ không có ý!" Tiểu nha đầu cuống quýt xuống đất dập đầu, khi nói chuyện ánh mắt lại có ý né tránh, cứ quay đầu nhìn nhìn vào trong viện.

Lý thị phát hiện tình huống không đúng, một phen đẩy nha đầu đó ra nhanh chóng bước vào viện, ngay sau đó liền nghe nàng ta gầm lên một tiếng: "Giữa ban ngày ban mặt dám làm ra loại chuyện màn trời chiếu đất này, các người không muốn sống nữa sao?"

Nàng ta gầm lên một tiếng xong mới phản ứng ra phải chặn mọi người phía sau lại, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Loạn côn đánh chết

Một hàng hào nhân mấy chục người từ từ tiến tới, số lượng hoàn toàn đủ vây kín toàn bộ cửa viện

Sầu Ngọc Trai, bên phải cửa viện có một vườn hoa nhỏ được bao bọc bởi hàng cảm thạch trắng, bên trong được trồng nhiều loại cây cỏ hiếm thấy xanh um.

Lúc này đây Lý thị tai dò mặt hồng đứng ở ngay lùm cây phía trước, tuy cây cối dày đặc đã che chắn phần lớn tầm mắt, nhưng liếc qua một cái cũng đã có thể thấy vô cùng rõ tình hình bên kia.

Đằng sau cây cối, hai người đang hoan hảo mãnh liệt chợt phát hiện ra mọi người thì hoảng sợ, vội vàng tách ra, nam tử xoay người sang một bên bối rối mặc quần vào, nữ tử dưới thân hần lại thất kinh tím y phục che lại cảnh xuân trước ngực.

Trong những người đi theo đến không thiếu những tiểu thư thế gia chưa xuất giá như Dịch Minh Phi, mọi người đều xấu hổ đỏ mặt, kinh hãi kêu lên, vội rút khăn từ ra che khuất ánh mắt.

Cũng may còn có cây cối kia che lấp, chưa đến mức để các nàng nhìn toàn cảnh.

Đường đường là nội viện của phủ Vũ An Hầu, giữa ban ngày ban mặt lại xảy ra loại chuyện ám muội này? Hơn nữa còn là ở ngay trong tiểu viện của mình?

Dịch Minh Tâm sắc mặt đen xuống, tức giận trong mắt tăng vọt, quay đầu trầm giọng nói với ma ma bên người: "Đi, đi bắt lại hai tên hạ lưu đó đến đây cho bản cung, bản cung muốn nhìn thử xem là kẻ nào ăn gan hùm mặt gấu dám làm bản viện của bản cung."

"Tuân lệnh nương nương!" Ma ma kia lên tiếng đáp lời, lưu loát vung tay lên, lập tức có bốn năm bà tử vọt tới sau bụi cây, ba chân bốn cẳng kéo hai người còn đang bối rối chỉnh chu lại y phục ra ngoài.

Bởi vì thời gian gấp gáp, nam tử kia chỉ mới kịp tròng vào cái quần, lúc này hai tay còn đang cầm lấy lưng quần, vẻ mặt thất kinh.

Dịch Minh Tâm vốn đang nổi nóng, chợt vừa thấy được bộ dạng nam tử, nhất thời mắt nhìn trần trối ghen hống nói không ra lời.....

Nam tử này không phải người ngoài, hẳn chính là tiểu nhi tử của cửu cửu Võ Uy Tướng Quân - Tiêu Khánh Nguyên!!

"Khánh... Khánh Nguyên?" Dịch Minh Tâm hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay run run khó tin chỉ vào hắn.

"Biểu tỹ!" Tiêu Khánh Nguyên hé ra khuôn mặt ghen thành màu gan heo, tay vẫn cầm lấy lưng quần không dám buông, hốt hoảng quỳ xuống dưới chân nàng ta xin tha: "Nương nương, Minh Phi nương nương tha mạng, ta.... ta không phải..." Hắn nhất thời không biết bào chữa thế nào, lập tức quay đầu hung hăng chỉ tay vào nữ tử vừa cùng hắn day dưa phía sau lùm cây, khốc lốc thảm thiết nói: "Là do tiện nhân này, là nàng dụ dỗ ta, ta không có cố ý, nương nương anh minh, xin hãy tha cho ta đi!"

Không hẹn mà đồng lòng, tất cả mọi người cùng nhìn sang hướng ngón tay hắn chỉ.

Nàng kia gắt gao tím lấy y phục còn chưa mặc hoàn chỉnh, chân mềm nhũn hốt hoảng quỳ xuống, trên mặt còn mang theo phong tình chưa kịp rút hết.

Cùng là những người xuất thân từ gia thế hiển hách, mọi người cũng không xa lạ gì với gương mặt của Tiêu Khánh Nguyên, chợt nhìn sang nữ tử lạ lẫm kia.

Cũng may không phải là thiên kim nhà nào!

Mọi người như trút được gánh nặng thở phào một hơi, duy chỉ có Tôn thị là thấy choáng váng, sắc mặt trắng bệch từng bước lùi về phía sau.

Trong thời gian ba năm này Bành Tử Sở chiêu mộ được không ít người mới, nữ tử y phục nửa lộ mặt mũi sáng lạn kia chính là thị thiếp Mai Hương được hắn sủng ái nhất gần đây.

Nữ tử này vốn xuất thân là ca kỹ, ở trên phố treo bảng bán nghệ không bán thân, mấy tháng trước được Bành Tử Sở nhìn trúng mang về trong phủ, nàng kia cũng rất có ánh mắt, vừa biết trốn tránh trở ngại từ Dịch Minh Chân, vừa hiểu được cách làm Tôn thị vui lòng.

Tôn thị được Mai Hương hầu hạ thành thói quen, cho nên hôm nay ra cửa liền dắt nàng ấy theo làm nha đầu sai sử, sao ngờ được một người thường ngày luôn cẩn thận chặt chẽ lại làm ra loại chuyện này ngay ban ngày ban mặt được chứ!

Bởi vì lúc sáng sớm nhiều người nhìn thấy Mai Hương theo cùng Tôn thị vào phủ, lập tức có người nhận ra nàng ấy, kinh ngạc nói: "Đây chẳng phải là nha đầu Bành phu nhân mang đến đó sao?"

Tôn thị chỉ cảm thấy mắt hoa, trời đất xoay chuyển, làm trò trước mặt nhiều phu nhân danh môn như thế, nét mặt già nua này không biết giấu chỗ nào.

Lửa giận của Dịch Minh Tâm nào có thể dễ tiêu tán như vậy, mắt thấy trước mặt chính là biểu đệ không thể ra tay tàn nhẫn, điều phải làm theo lẽ thường chính là chuyển toàn bộ lửa giận lên người Mai Hương này.

"Bành phu nhân, nhìn chuyện tốt mà người Bành gia người làm ra đi!" Mắt phượng phát lạnh, sắc bén quét về phía Tôn thị.

Tôn thị da đầu tê rần, vội quỳ xuống nhận tội nói: "Là do thần phụ quản thúc không cho toàn, không dạy dỗ tốt hạ nhân, nương nương thứ tội, nương

nương thứ tội!"

Nếu không phải có Dịch Minh Tâm ở đây, bà ta nhất định sẽ không hoàn toàn đẩy hết trách nhiệm vào người trong phủ của mình.

Nhưng nhiều năm qua lại với Tiêu thị, tính cách của mẫu nữ Tiêu thị thế nào bà đều nắm rõ trong lòng bàn tay, bọn họ kẻ nào cũng ích kỉ và bao che người mình. Hiện giờ nam tử kia là thiếu gia phủ Võ Uy Tướng Quân, thế nên Dịch Minh Tâm nhất định phải che chở cho hắn.

Mà nhi tử Bành Tử Sở của bà cũng không phải là loại người xằng bậy gì, tuy năm đó vì tình thế mới lấy Dịch Minh Chân, sau này theo ý hắn lại nâng Dịch Minh Lan vào cửa. Lúc đó hắn cũng không gần gũi quá với nữ nhân, nhưng không ngờ Dịch Minh Lan vừa chết, tính tình hắn liền thay đổi, lâu lâu lại mang một ít hồ ly nọp vào phủ.

Nghĩ đến hết thảy nguyên căn vẫn đều là do Dịch Minh Lan mà ra, tiểu tiện nhân kia chết rồi cũng không cho người Bành gia bà sống tốt mà.

Tôn thị thăm hện trong lòng, ngoài mặt lại cẩn thận xem xét Dịch Minh Tâm.

Hiện nay lão phu nhân và Tiêu thị không có ở đây, chuyện xảy ra ở phủ Vũ An Hầu, Lý thị không thể không đứng ra giúp đỡ, vì thế bà ta thử tiến lên nói với Dịch Minh Tâm: "Nương nương, hay là người đến tiền viện mời Hầu gia và Tiêu tướng quân đến đây một chuyến đi!"

Võ Uy Tướng Quân phu nhân Tiền thị có việc hôm nay không thể có mặt, xảy ra chuyện như vậy, phải mời trưởng bối ra gặp mặt giải quyết.

"Được!" Dịch Minh Tâm mặt lạnh miến cường đáp ứng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Tiêu Khánh Nguyên để vai trần còn đang quý ở nơi nào đó một cái: "Còn không mau mặc y phục vào!"

"A, được được!" Tiêu Khánh Nguyên nghe giọng nàng ta dĩ nhiên thấy được hi vọng, vội vàng xoay người đến chỗ sau lùm cây kiểm lại y phục mặc vào.

Ngoài này Dịch Minh Tâm lại dò mắt sang Tôn thị, tạo áp lực với bà ta, cười lạnh nói: "Bành phu nhân, hôm nay là thọ yến của tổ mẫu bản cung, người Bành gia các người lại chạy đến nội viện Hầu phủ ta làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ thế này, nói đi, chuyện này người muốn làm gì để cho Dịch gia một cái công đạo đây?"

Mai Hương không phải người thường, là thị thiếp của Bành Tử Sở, rất nhanh tin tức này sẽ bị người xung quanh thêm mắm thêm muối truyền ra ngoài, đến lúc đó sẽ không còn đơn giản là vấn đề Tôn thị quản gia không nghiêm nữa.

Minh Nhạc ra sức rũ mắt xuống, không muốn ý cười hiện ra trong mắt bị người ngoài nhìn thấy, sau đó môi đỏ mọng hé mở, không nói ra tiếng nhưng trong lòng lại xuất ra từng chữ từng chữ....

Loạn côn đánh chết!

Tôn thị kia thật sự sợ hãi, quả nhiên, theo sau lập tức chính là tiếng hỗn hỗn gầm lên đầy giận dữ với Trịnh ma ma bên người: "Thất thân làm gì? Còn không mau mang tiện ty làm mất mặt xấu hổ này về loạn côn đánh chết cho ta!"

Minh Nhạc không khỏi mỉm cười: Tôn thị ơi Tôn thị, xa cách tận ba năm, thế mà sao thủ đoạn người mang ra xử lí loại sự tình này cũng vẫn chỉ có một chiêu đó thôi vậy?

"Vâng, phu nhân!" Trịnh ma ma không dám tỏ ra hung hăng, vội vàng vẫy vẫy tay gọi hai nha đầu đi theo tiến lên, kéo Mai Hương xui lơ ở nơi nào đó rồi đi.

Sau đó Tôn thị không thể không cáo tội xin tha trước mặt Dịch Minh Tâm, nhân tiện chờ đám người Dịch Vĩnh Quân đến đây.

Sự tình nơi này, Minh Nhạc để Vô Tâm ở lại nghe ngóng, còn nàng thừa dịp mọi người rối loạn liền chậm rãi nhích người ra khỏi tiểu viện.

Năm đó Bành Tử Sở vì muốn đội nón xanh cho nàng, mà đã kì công thiết kế ra tiết mục thông dâm loạn luân đến hãm hại nàng...

Nói vậy, xem ra hẳn cực kì xem trọng kiểu dáng nón xanh này!

Tuy rằng vì mặt mũi hai bên, nên cuối cùng tiếng gió của sự kiện trước kia đã bị áp chế mạnh mẽ. Tình nghĩa phu thê, nàng lại được hắn tặng cho một phần đại lễ lớn như vậy, nàng không hoàn trả gấp bội thì coi sao được?

Này, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi!

Minh Nhạc ngược mặt lên, miệng lộ ra một nụ cười trong trẻo với ánh mặt trời trên cao, thời điểm thu hồi lại ánh mắt, tình cờ lại gặp gỡ bóng dáng tổ y linh hoạt thanh tuyệt kia lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lột sạch ra xem

Nam tử một thân bạch y nhẹ nhàng, đứng dưới tàng cây hoa đào vừa mới trổ bông trong viện.

Viện này sát bên Sầu Ngọc Trai, hai viện chỉ cách nhau một vách tường, vừa hay lại có thể ngăn cách tiếng ồn rầm rĩ bên viện kia.

Minh Nhạc đi qua trước cửa, liếc mắt nhìn qua một cái đúng lúc người bên kia cũng lơ đãng ghé mắt lại đây, hai người không hẹn mà gặp.

E ngại thân phận đối phương, nàng không thể làm bộ không nhìn thấy, vì thế cười cười gật đầu một cái xem như chào hỏi hân.

Chào hỏi giữa thiên kim quý môn và nam tử xa lạ không có gì hơn cái này, tuy thân phận nam tử kia tôn quý, nhưng dù sao bọn họ cũng không quen biết, nên làm ra cử chỉ xã giao như vậy người khác cũng không thể bắt lỗi.

Gật đầu xong, Minh Nhạc dường như không có việc gì tiếp tục đi qua.

"Cửu tiểu thư dừng bước!" Thanh âm của nam tử vẫn thuần hậu mà lộ ra xa cách như trước.

Minh Nhạc dừng lại, quay đầu quàng cho hân một ánh mắt nghi vấn: "Điện hạ gọi ta?"

Nam tử gật đầu, thân sắc trên mặt thủy chung thản nhiên: "Có thể ở lại nói chuyện một lúc được không?"

Cách vách chính là bọn Dịch Minh Tâm, chốc lát nữa đoàn người Dịch Vĩnh Quân cũng sẽ đi ngang qua đây, nàng bắt quả chỉ mới hỏi phủ, thật sự không muốn bị chú ý.

Minh Nhạc nhanh chóng cân nhắc trong đầu một chút, sau đó thoáng rũ mắt xuống làm ra tư thế bị gò bó: "Thần nữ sống lâu bên ngoài, chỉ mới hỏi phủ hôm nay mà thôi, nên cũng không quá rõ ràng chuyện tình trong phủ, nếu điện hạ có gì cần hỏi vẫn là nên gọi người qua tiểu viện cách vách tìm Tam thẩm của thần nữ."

"Bồn vương vừa từ trong viện đó ra, có hai vấn đề muốn thỉnh giáo Cửu tiểu thư, chứ không có ý gì khác." Biểu tình trên mặt nam tử không thay đổi: "Không cần thiết phiền toái Tam phu nhân."

Thái độ của hân cực kì khiêm tốn lễ phép, xem ra thật sự là theo dõi nàng đến đây.

Minh Nhạc khoe miệng có chút run rẩy không dễ phát hiện, không thể lại từ chối nữa, liền bước đến.

"Vậy điện hạ muốn hỏi cái gì?" Nàng chỉ đứng ở cổng vòm bên ngoài, ý cười trong mắt vô cùng ngây thơ hồn nhiên, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt không ở gần hân quá, có thể trở ra bất cứ lúc nào.

Nam tử thấy nàng như vậy, cũng không thấy kì lạ, ngược lại vứt bỏ tôn quý chủ động đi đến trước mặt nàng, ung dung nói: "Vừa rồi trong đám người, bồn vương thấy người giống như cúi đầu tự nói gì đó, nhưng lại không biết là nói cái gì?"

Hân không hiểu kì nàng nói gì, chỉ là cảm thấy tương đối hứng thú với việc tại sao khi nàng lẩm nhẩm bốn chữ kia xong lại lộ ra một nụ cười tự đắc giả hoạt như vậy.

Minh Nhạc hơi rũ mi mắt, không chút hoang mang nói: "Thần nữ nào có từng nói gì? Chắc là Vương gia người nhìn lầm rồi!"

Nam tử bình tĩnh nhìn nàng, không bình luận thêm gì.

Sau lúc lâu hân bỗng đứng qua một bên nói: "Vào trong rồi nói đi!"

Minh Nhạc nháy mắt ngẩng đầu nhìn hân, tuy trước đó nàng luôn cảm thấy may mắn trong lòng, nhưng lúc này nàng đã khẳng định được...

Hân nhận ra nàng.

Xa cách hai năm, rốt cuộc lại gặp được tên sát tinh muốn chết không chết này ở đây, thật là xui xẻo!

Minh Nhạc khề thờ dài trong lòng một hơi, ngoài mặt vẫn tự nhiên hào phóng nhấc chân đi vào, ngừng lại ngay dưới tàng hoa đào chỗ hân vừa đứng.

Nam tử theo sau lại đây, lúc này cách nói chuyện của hân trực tiếp hơn: "Người làm như thế nào?"

Bởi vì không xác định được ý đồ thật sự của hân, Minh Nhạc cũng không dám đoán mò, liền giả bộ không hiểu quay đầu lại nhìn bấn: "Cái gì chứ?"

"Thiết kế ra cục diện hôm nay không khó, chỉ cần một chút mị dược và tình hương thúc đẩy sự việc. Nhưng Cửu tiểu thư luôn ở xa ngàn dặm, chẳng phải vừa hỏi phủ hôm nay thôi sao? Muốn an bài tuồng kịch ở nội viện Hầu phủ này mà không để lại chút dấu vết gì... tựa hồ cũng không dễ dàng." Nam tử vươn ngón tay thon dài búng nhẹ vào hoa đào bên cạnh ra, năm cánh hoa hồng nhạt vừa mới chóp nở tức thì bị tán ra bốn phía, rồi chậm chậm bay xuống dưới.

Trong mắt hần thế nhưng lại mang theo ý cười, Minh Nhạc vốn còn tưởng nàng nhìn lầm rồi, phải nhìn chăm chú kĩ lưỡng một hồi mới chắc chắn hần thật sự là đang cười.

Dung mạo của hần trời sinh vốn rất xuất sắc và dễ nhìn, thế nên thời điểm chỗ sâu thẳm nhất trong đôi mắt hần bùng lên một chút ý cười nhu hoà, với đôi mắt sáng ngời ấy, thực sự sẽ khiến cho người khác sinh ra cảm giác rung động.

*Một thoáng kinh hồng, lúc ấy trong đầu Minh Nhạc đột nhiên hiện lên hai chữ... yêu nghiệt!

(*một thoáng kinh hồng: chỉ liếc mắt một cái liền để lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt.)

"Thần nữ đúng là vừa mới vào phủ hôm nay, không phải điện hạ cũng thấy được đó sao? Ta thật sự không biết người đang nói gì." Minh Nhạc lòng nổi lên phong bị, trên mặt vẫn luôn giữ biểu cảm thản nhiên ngây thơ: "Thần nữ không quấy rầy nhả hứng ngắm hoa của điện hạ nữa, thần nữ cáo lui."

Nói xong liền nhấc chân bước đi, bất ngờ không kịp đề phòng, cổ tay lại bị người ta nắm lại.

Đối với đôi tay của nam tử này, Minh Nhạc cũng không xa lạ gì. Máu da trắng mịn, xương ngón tay thon dài cân xứng, có thể nói đó chính là kiệt tác tinh xảo nhất trời đất, chỉ là...

Có ác mộng ở hai năm trước, nàng quả thật không thường thức nổi kiệt tác này.

Nếu cả hai bên đều tự hiểu trong lòng không nói ra, vậy thì lúc này đây thứ quyết định chính là tính nhẫn nại!

"Điện hạ đây là có ý gì?" Nàng ngửa đầu nhìn hần, dưới ánh mặt trời đôi mắt ấy như toả ra ánh sáng rực rỡ, không chút nhân nhố và e lệ.

Nam tử cười nhẹ một tiếng, bỗng nhiên cúi người nói nhỏ bên tai nàng: "Người sợ ta?"

Gương mặt hai người dán lại cực gần, hơi thở ướt át của hần nhẹ phất qua làn da nàng, đây vốn là một tư thế vô cùng ái muội, nhưng từ đầu đến cuối Minh Nhạc lại chỉ cảm thấy trống rỗng, nổi da gà, phát lạnh từ đầu đến chân.

Dù như thế, nàng vẫn không chút sợ hãi ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hần: "Tại sao?"

"Đường đường là thiên kim tiểu thư phủ Vũ An Hầu, lại nữ phần nam trang ra vào những nơi *hạ cừu lưu như tửu quán đồ phường, người thật sự không sợ ta sẽ rao rêu ra ngoài sao?" Bất giác độ cong trên môi nam tử ngày càng lớn hơn, trong đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia sáng rực.

(*hạ cừu lưu: nói gọn thì đây là các ngành nghề dưới đáy xã phong kiến)

"Điện hạ nói đùa, người... có lẽ nhận sai người rồi!" Minh Nhạc mỉm cười, cúi đầu nghiêm túc gỡ từng ngón từng ngón tay đang giữ cổ tay nàng ra.

"Phải thế không? Nhưng sao bốn vương lại cảm thấy nhân lực của mình thật chính xác vậy!" Nam tử cũng không chống trả, mặc ngón tay thon dài của nàng gỡ từng ngón của mình xuống.

Minh Nhạc xoay người muốn ra ngoài, lập tức tiếng cười của hần lại lần nữa vang lên: "Ngày trước ta từng học được một chiêu từ người khác, người đó nói nếu muốn biết một người là nam hay nữ, chỉ cần tìm một tiểu nữ nhân lột sạch y phục để lộ thể trước mặt hần thì ắt sẽ có kết quả, nhưng bốn vương lại không cho là đúng!"

Lời này từ chính miệng nàng nói ngay tại Liễu Hương hai năm trước.

Nam nhân này, bây giờ tìm tới nàng...

Chắc chắn là vì cái đó!

Minh Nhạc ngừng chân, chỉ trong nháy mắt, nụ cười tươi tắn sáng lạn trong mắt liền tan biến đi.

"Vậy sao? Vậy chứ điện hạ cho là thế nào?" Nàng quay đầu nhìn hần, ánh mắt lạnh lẽo, giây phút đó không khí dường như xuất hiện hai lưỡi dao sắc bén ập vào trước mặt đối phương.

Ánh mắt này, vẻ mặt này, quả nhiên là nàng sao?

Trong mắt nam tử hiện lên một tia nghiền ngẫm, hần chậm rãi bước lên đưa tay xoa nắn gương mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi má phần nộn của thiếu nữ.....

Xúc cảm trên tay mềm mại trơn mịn, quả thật là một nữ tử.

Minh Nhạc mặt không thay đổi, không nhúc nhích nhìn hần, vẫn chưa né tránh.

Nơi này là nội viện phủ Vũ An Hầu, cách vách lại có rất nhiều người, nên nàng không sợ hần làm gì nàng, hơn nữa trên thực tế nàng cũng chắc chắn hần không có hứng thú để làm gì nàng.

Nam tử mỉm cười, ngón tay lại chậm rãi trượt xuống thâm nhập vào cổ áo, vòng lên cái cổ tao nhã của nàng.

Đúng lúc này tiếng Dịch Vĩnh Quân đột nhiên truyền từ xa xa ngoài viện vào: "Ân vương điện hạ? Sao người lại ở đây?"

Lúc này nếu nàng đi ra đón Dịch Vĩnh Quân không thể nghi ngờ chính là giấu đầu hở đuôi, Minh Nhạc như cơn mưa, vừa định tạm lánh vào trong viện, nhưng hành động của nam tử kia lại nhanh hơn nàng một bước. Bàn tay đặt bên gáy nàng trực tiếp trượt xuống đầu vai trơn bóng dưới lớp y phục, dụng sức một cái, kéo nàng qua một bên, giấu nàng vào vách tường cạnh cổng vòm.

Lúc Dịch Vĩnh Quân chỉ còn cách nơi này bốn năm bước xa, hắn lại không chút e dè lần nữa nghiêng người nói nhỏ bên tai nàng: "Bồn vương nghĩ tận mắt thấy mới đáng tin, lát nữa vẫn nên lột sạch kiểm chứng thân thể mới thỏa đáng."

Minh Nhạc nghe vậy thâm rùng mình, nàng còn chưa kịp phản ứng...

Ngay sau đó liền cảm thấy trước ngực chợt lạnh, cái lạnh lao thẳng đến trên người, y phục đầu vai bên trái đã bị người nào đó mạnh mẽ kéo xuống.

- - - - -

(*) Phần chú thích không cần thiết.

"Cửu lưu" là để chia tầng lớp các ngành nghề trong phong kiến.

Thượng cửu lưu: nhất lưu Phật tử (Thích Ca Mâu Ni) nhị lưu tiên (Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân, Bát tiên vân vân) tam lưu hoàng đế (chân long thiên tử, phong kiến đế vương) tứ lưu quan (quan lại lớn nhỏ) ngũ lưu lò nấu rượu (xưởng rượu, từng là nhà xưởng lớn nhất thời đại phong kiến) lục lưu đương (hiệu cầm đồ) thất lưu thương (thương nhân) bát lưu khách (trang viên chủ) cửu lưu điền trang (nông dân).

Trung cửu lưu: nhất lưu cử tử (cử nhân) nhị lưu y (thầy thuốc, lang trung, đại phu, hiệu thuốc tiên sinh) tam lưu phong thủy (thầy địa lý, âm dương tiên sinh) tứ lưu phê (đoán bát tự, thầy bói) ngũ lưu đàn thanh (thị họa) lục lưu tướng (tướng sĩ, người xem tướng) thất lưu tăng (hòa thượng) bát lưu đạo (đạo sĩ) cửu lưu cầm kì (đàn cổ và cờ vây, đặc điểm của văn nhân)

Hạ cửu lưu: nhất lưu vu (phù thủy/bà đồng miền Nam vẽ bùa, niệm chú, chiêu thần, đuổi quỷ) nhị lưu kỹ nữ (thanh kỹ, gái điếm, ca kỹ) tam lưu đại thần (thầy cúng) tứ lưu bang (phu canh, người gõ mõ nửa đêm nhắc nhở cùi lừa) ngũ lưu thế đầu đích (thợ cắt tóc) lục lưu xuy thủ (nhạc công, thợ làm kèn) thất lưu con hát (các loại diễn viên) bát lưu khiêu nhai (ăn mày) cửu lưu bán kẹo (người làm làm tò he).

(Nguồn tham khảo: jeongkimchi - wordpress)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lần thứ hai quyết đấu

"Ân vương điện hạ?" Dịch Vĩnh Quân đứng ở ngoài viện, hồ nghi nhìn bóng người bị cổng vòm che khuất một nửa.

Nam tử không chút hoang mang đứng thẳng người, biểu tình vẫn lạnh nhạt.

"Thì ra là Hầu gia!" Tựa như vì men rượu, tay phải còn chống đỡ lên vách tường bên cổng vòm, thần sắc trong mắt có vài phần mệt mỏi.

"Điện hạ!" Dịch Vĩnh Quân chấp tay, liếc mắt nhìn sang tiểu viện sau lưng hắn, khó hiểu nói: "Tiệc rượu tiền viện còn chưa quá nửa, sao điện hạ lại ở đây?"

"Bồn vương uống hơn hai chén, đi ra ngoài hít thở không khí, vừa lúc thấy hoa đào trong viện này nở đẹp quá nên tiến vào đi dạo một chút!" Nam tử đáp xong liền chuyển chủ đề: "Thế nào? Hầu gia tới tìm bồn vương sao?"

Hắn nói xong, làm bộ muốn đi ra ngoài.

Tuy chuyện Tiêu Khánh Nguyên đã chắc chắn là không thể bao che được, nhưng số người tận mắt nhìn thấy vẫn nên càng ít càng tốt.

Dịch Vĩnh Quân lòng lo lắng, vội vàng giơ tay chặn lại: "Thật may mắn khi Hầu phủ của thần có cảnh trí có thể lọt vào mắt điện hạ, xin điện hạ cứ tự nhiên."

Nam tử suy tư, giọng nói tỏ vẻ khó xử: "Nhưng nơi này là hậu viên của Hầu phủ, sẽ không có bất tiện gì chứ?"

"Giữa ban ngày ban mặt, không có gì là bất tiện." Dịch Vĩnh Quân cười theo, lại nghe thấy tiếng người phát ra từ Sáu Ngọc Trai đằng trước, hắn ta lập

tức có chút nôn nóng nói: "Vi thần có chút gia sự cần phải giải quyết gấp, không thể bồi người, phải xin điện hạ thứ lỗi rồi."

"Hầu gia không cần khách khí." Nam tử nhẹ gật đầu, biểu cảm vẫn thản nhiên.

Minh Nhạc không tiếng động đứng trong dưới bóng vách tường, lắng nghe hai người họ hàn huyên.

Nam tử này trong lúc ung dung nói chuyện cùng Dịch Vĩnh Quân, tay phải vẫn luôn đặt trên vai trái loã lồ ra bên ngoài của nàng.

Dù hần chưa liếc mắt qua lần nào, nhưng ngón tay cái vẫn chạm được vào vết thương cũ dưới xương bả vai nàng rất chính xác, chậm rãi vuốt ve như đang nhớ lại chuyện cũ.

"Như thế, vậy vi thần đi trước." Dịch Vĩnh Quân nói xong, liền cùng Võ Uy Tướng Quân là Tiêu Trừng Các đứng bên cạnh chấp tay hành lễ với hần một cái, sau đó vô cùng lo lắng đi thẳng vào Sáu Ngọc Trai.

Chỉ chờ khi người kia xoay lưng đi, ý cười được giấu sâu trong đôi mắt nam tử lập tức thoát ra.

Hần lần nữa quay đầu nhìn Minh Nhạc đứng dưới chân tường, thứ đầu tiên nhìn không phải mặt của nàng, mà chính là vai.

Trong ba năm ở Liễu Hương, nàng rất hay ra vào phố phường với Minh Tước, để tiện làm việc, nàng luôn mặc nam trang ra ngoài, hơn nữa còn chưa từng có thói quen mặc yếm.

Trên người nàng lúc này chỉ có một cái áo nịt ngực màu hồng nhạt, nam tử kia vừa kéo ngoại y của nàng ra, lập tức toàn bộ làn da từ ngực trở lên đều bại lộ dưới ánh mắt trời không sót cái gì.

*mình định edit là cái yếm, nhưng theo mạch truyện thì hình như yếm này k có dây, nên mình dùng từ áo nịt ngực. -_-

Nam tử chậm rãi nhích ngón cái sang bên cạnh từng chút từng chút, dần lộ ra vết sẹo bị hần đè lại bên dưới ngón tay.

Vết sẹo không hẳn là lớn, hần chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể che khuất. Bởi vì vết thương là từ hai năm trước, nên bây giờ nó đã hoàn toàn lành lặn. Nhưng vì thương thế lúc đó quá nặng, bị lòi thịt, hiện tại nhìn qua vô cùng dữ tợn, có chút đáng sợ.

Minh Nhạc hoàn toàn không quan tâm đến hành động của nam tử này, nàng đang nghiêng tai lắng nghe, chờ tiếng bước chân của hai người Dịch Vĩnh Quân đi xa, lập tức lạnh lùng mở miệng: "Thứ điện hạ muốn xem cũng đã xem rồi, viện này gió mát, có thể để thần nữ mặc y phục lại chỉnh tề trước không."

Nam tử nghe vậy mới nâng mắt nhìn lên mặt nàng, thu lại ý cười trong mắt, bạc môi khẽ mím, không biết đang nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, hần chậm rãi thả tay ra, xoay người trở lại dưới tàng hoa đào.

Minh Nhạc đứng dưới bóng của vách tường sửa sang lại y phục, lúc này nàng không vội rời đi, ngược lại bước đến bên cạnh hần sóng vai mà đứng.

"Nói thật ta không ngờ lại gặp người ở đây, nhưng nếu đã gặp gỡ thì chúng ta cũng nên nói rõ ràng một lần!" Minh Nhạc mở miệng, ngữ khí trầm ổn, mang theo loại lãnh khốc cùng quả quyết không nên có ở tuổi thiếu nữ này: "Bất cứ chuyện gì ta làm ở Liễu Hương đều không thể cho họ biết được, mà hiện nay mỗi một việc ta làm cũng không liên quan gì đến người. Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, sau này xem như chưa từng gặp nhau, chuyện hai năm trước cứ như vậy xoá bỏ hết, kể cả vết sẹo này, ta cũng sẽ quên!"

Nam tử quay đầu lại nhìn nàng, chỉ là một bên sườn mặt cũng đã minh diễm xinh đẹp như vậy, dung mạo kia không biết phải dùng bao nhiêu lời khen mới có thể lột tả được hết, thế nhưng trong đôi mắt nàng lại tràn ngập lạnh lẽo, sinh sôi đánh vỡ sự tốt đẹp của ngũ quan bên ngoài...

Hình ảnh như vậy thật khiến hần không cách nào hiểu nổi, rõ ràng là một cây mẩu đơn kiêu diễm nên được nuôi dưỡng trong căn phòng ấm áp, nhưng có tình lại chuyển sang sống ở nơi trời băng đất tuyết, thậm chí còn ngoan cường sống sót nở ra đoá hoa tuyệt sắc nhất.

Đây chính là thiếu niên lòng dạ độc ác hần gặp được ở tiểu đồ phường âm u hai năm trước đó sao? Nhìn qua cùng lắm chỉ mới mười mấy tuổi, mà lại có thể giờ tay chém xuống, dứt khoát lấy đi hai ngón tay của âm vệ bên người hần.

Ngân lượng bạc đối với hần không lớn, nhưng cuộc đời này hần ghét nhất chính là bị người lừa dối!

Nhớ đến lần đó chính là lần duy nhất trong cuộc đời bị người chọc giận, vung tay đánh bay một chiếc đĩa, vốn chỉ định dọa nàng, ai ngờ nàng không chút do dự lắc mình cản lại thay cho một thiếu niên đi theo nàng.

Một cây đĩa trúc cứ thế xuyên qua thân thể mỏng manh nhỏ nhắn, lúc ấy nàng còn ngoái đầu liếc hần một cái, tàn nhẫn âm lãnh cũng chỉ đến thế.

"Thù chiếc đĩa này, ta nhớ kỹ!"

Từng chữ từng chữ, nói vô cùng khí phách!

"Chờ người sống qua hôm nay rồi hẵng nói!" Hần trả lời.

Không chút bận tâm, cười lạnh!

Quả thật, lúc ấy hắn cũng chỉ nghĩ đứa nhỏ kia là một lưu manh lưu lạc trên phố mà thôi.

Cũng không ngờ, ngàn biến vạn hoá thế nào lại gặp nàng, nàng vẫn là một thân chặt vật như lúc đó, nhưng một cái quay đầu liền có thể bắt Tiêu thị vốn nổi tiếng là một phụ nhân giỏi giang trong kinh thành phải chảy máu đầy mày.

Nữ tử này... tâm cơ có, dũng khí thừa, hơn nữa lòng dạ đủ hiểm, ra tay đủ độc....

Lúc này xem ra cũng rất nhạy bén trầm ổn.

"Thế nào, Cửu tiểu thư đây là đang cầu xin bổn vương sao?" Nam tử cười khế, khoé miệng nhếch lên, mắt lạnh mang theo mấy phần khinh cuồng tà mị.

Lúc này đây, nàng lại phải đối mặt với tên Quỷ Diện La Sát ở đồ phùng trước kia lần nữa.

Minh Nhạc ngược mắt nhìn thẳng hắn, tổng cộng nàng gặp hắn ba lần, lần nào cũng đều có bất ngờ. Hắn thật sự không chút keo kiệt, lại cho nàng thấy đến tận ba khuôn mặt hoàn toàn bất đồng.

Lần hai năm trước có thể nói là Quỷ Diện Tu La, khiến nàng cả đời khó quên.

Lần trước cửa phủ ban sáng, hắn cao quý nhưng có chút rụt rè, thanh lãnh lại cao ngạo....

Lần này quay đầu lại đây còn cười kinh tâm động phách như vậy, thực khiến người ta ăn không tiêu.

Thở dài một hơi, Minh Nhạc lắc đầu, rõ ràng từng chữ: "Ta nói điều kiện với ngươi!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nam tử thu lại ý cười nghiền ngẫm trong mắt, lạnh nhạt hỏi lại: "Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ bổn vương còn sợ ngươi tới cửa trả thù sao?"

"Thần nữ không có thân thủ lợi hại được như điện hạ, chớ nói một cây đu đủ trúc, cho dù ngươi cho ta một ống đu đủ, ta nhất định cũng không thể bắt được ngươi." Minh Nhạc lắc đầu, khi nói chuyện nàng thần nhiên giương mi nhìn hắn, kiễng chân lên, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai hắn giống như ban nãy hắn cúi người nói nhỏ bên tai nàng: "Ân vương điện hạ phụng theo hoàng mệnh hàng năm phải đóng giữ ở đất Thục để chống đỡ giặc ngoại xâm, một là Bắc, một là Thiên Nam. Lại không biết hai năm trước vì cớ gì lại có cơ duyên gặp gỡ thần nữ ở Liễu Hương?"

Nam tử hô hấp hơi ngừng lại, Minh Nhạc có thể cảm nhận được, vì thế ngay sau đó, mắt phượng uyển chuyển, khoé môi khẽ nhếch thành một nụ cười lạnh lẽo.

Lần đầu gặp mặt, hắn cho nàng ăn thiệt, để lại vết sẹo, nay lần thứ hai quyết đấu, dựa vào cái gì còn muốn quan chế nàng chứ?

- ----- đề lời nói với người xa lạ -----

Lời tạ: Đây, nói một chút, mọi người không cần khó hiểu vì sao nữ chủ chỉ trọng sinh liền biến thành người thủ đoạn cùng tâm địa như vậy, cái gì cũng có nguyên nhân, vì theo diễn biến, trong thời gian ba năm bị ta lau quét, còn có rất nhiều chuyện phát sinh, những chap sau sẽ tìm cơ hội chậm rãi lộ ra, mọi người ủng hộ nha ~

Các bảo bối, hôn gió hôn gió, yêu các cung ~

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ân Vương Điện Hạ

Nhi tử thứ năm của tiên đế - Tổng Hạo, được phong làm Ân vương, hắn chính là nhi tử nhỏ nhất của tiên đế Đức Tông.

Bảy tuổi đã rời kinh đến rèn luyện tại quân đội đất Thục, mười bốn tuổi tiếp nhận chức vụ Phiêu Kị Đại Tướng Quân từ ngoại tổ công trở thành người chỉ huy binh đội. Hiện nay đang đóng ở đất Thục đối kháng cùng Nam Cương. Vào năm mười chín tuổi, cũng chính là hiện nay, hắn chính là một nhân vật truyền kì, là người duy nhất trong các thân vương hoàng tử được nắm binh quyền trong tay.

Cuộc đời người này hình như cũng có chút chuyện xưa, nhưng lúc này Minh Nhạc không có hứng thú tìm hiểu tường tận.

Tổng Hạo vạn lần không ngờ tới nha đầu này đã biết được thân phận thật sự của hắn, mà còn dám làm càn vô lễ muốn nói điều kiện với hắn.

Cả đời này, hắn hận nhất là bị người hiếp bức.

Cho dù đối phương chỉ là một tiểu cô nương chưa dứt sữa, mặt hắn biến sắc: "Ngươi đoán xem bây giờ ta đang suy nghĩ cái gì?"

"Giết người diệt khẩu!" Minh Nhạc trả lời rõ ràng, lui từng bước về phía sau, lưng thẳng tắp không chút yếu thế đứng song song với hắn.

Dù là ai đi nữa, nếu đã biết điều không nên biết, thì tốt nhất là chuẩn bị chịu chết đi, nhưng...

Nàng không sợ?

Hay là vốn không tin hắn sẽ xuống tay với nàng?

Tống Hạo khẽ nheo mắt lại, đáy mắt tràn ngập nguy hiểm cùng sắc lạnh: "Hôm nay ở đây nhiều người như vậy, thiếu ngươi, đối với toàn bộ phủ Vũ An Hầu mà nói hắn cũng chỉ là chuyện nhỏ đi?"

"Đương nhiên. Dựa vào thủ đoạn của Ân vương điện hạ, khiến cho ta biến mất là chuyện rất dễ dàng, hơn nữa chắc chắn còn không để lại chút manh mối." Minh Nhạc rất cho là đúng gật đầu, nhưng vừa chuyển sang câu tiếp theo lại lạnh lẽo tới cùng: "Nhưng giết được ta, chuyện của ngươi cũng chưa chắc có thể giấu giếm được, loại chuyện tổn công vô ích này, hà tất phải như vậy?"

Hai năm trước, nàng là người với hai bàn tay trắng, là kẻ lưu manh phải mạo hiểm đi tìm đường sống tại chốn phố phường.

Nhưng hiện tại thì sao? Bầy mưu tính kế, có thể đem nội viện Hầu phủ cách xa ngàn dặm nắm rõ trong lòng bàn tay....

Nàng bây giờ nhất định đã không còn là người cô đơn.

Hắn vốn nghĩ một nữ hài tử mười ba tuổi thì có được bao nhiêu năng lực? Nhưng giây phút này Tống Hạo lại đột nhiên có chút không chắc chắn.

Mấy năm nay hắn chưa từng gặp phải vấn đề nào nan giải như vậy, hiện tại bị nha đầu này cản ngược lại một cái còn không thể phản bác, nghĩ cũng thật là thú vị.

Có lẽ là do luôn một mình bên ngoài, và nhiều cảm xúc đã bị kìm nén quá lâu. Nên vào thời điểm này, đối mặt với tiểu nữ tử cường thế sắc bén này, hắn lại có hứng thú hiếm có.

"Ta tin được ngươi sao?" Tống Hạo mở miệng lần nữa, ngữ khí cũng thoáng dịu xuống.

"Ngươi sẽ tin ta sao?" Minh Nhạc hỏi lại, nói xong còn chưa chờ hắn trả lời đã lắc đầu tiếp tục: "Thà cứ như ta đã nói, ngươi là ai không liên quan đến ta, mà ta chắc chắn ngươi cũng sẽ không hứng thú với những gì ta muốn làm, hai ta cứ như chưa từng quen biết nhau, vậy thì còn cần biết loại tin tưởng không thực tế này có hay không làm cái gì?"

Tuy chỉ gặp nhau được vài lần, nhưng lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu đối phương.

Bọn họ đều là người lạnh bạc giống như nhau.

Nhấn tâm tuyệt tình của nàng hôm nay đều là do cừ hận cùng đau khổ của kiếp trước tạo thành, nam tử này có lẽ cũng có một đoạn quá khứ của hắn, nhưng điều đó thì thế nào? Không liên quan đến nàng.

Tống Hạo ngưng mắt nhìn nàng sau một lúc lâu, bộ mặt lạnh lùng cứng rắn lại kì tích trở nên nhu hoà xuống, trở lại bộ dạng quân tử thanh lãnh sầm quý lúc đầu.

"Bốn vương còn có việc khác phải làm..." Hắn chỉ nói tới một nửa.

Minh Nhạc miệng ngậm ý cười, tươi đẹp sáng lạn, khụy gối một cái: "Thần nữ tiền điện hạ ra phủ."

Tống Hạo không nói thêm gì xoay người ra ngoài, người ta cao chân dài nên đi cực nhanh, Minh Nhạc lại thông thả bám sát theo bước chân của hắn, nói là nàng tiễn hắn, nhưng kì thực trong suốt chặng đường nàng chỉ đi theo ở phía sau.

Đi thẳng tới cửa phủ, Tống Hạo bỗng nhiên dừng bước chân, ghé mắt nói: "Tên đao khách Tây Vực kia của ngươi có thân thủ bất phàm, vì bố trí một lí do cho hắn ở lại mà mua trống khua chiêng như thế, cũng rất đáng giá!"

Nói xong, tà áo bào phất lên, nhanh chóng bước xuống bậc thang.

Trường An có thân thủ thế nào, Minh Nhạc tất nhiên rất rõ trong lòng. Nàng đã liệu được Tiêu thị sẽ ra tay với nàng mà cô tình còn để nàng ta thực hiện được, mục đích chính là vì muốn tìm một lí do thích hợp để mang Trường An theo bên người.

Dù sao lúc nàng cùng Minh Tước rời khỏi phủ cũng là tình trạng không một xu dính túi, ba năm sau hồi phủ bên người lại đột nhiên có thêm một cao thủ tuyệt đỉnh...

Cái đó... quá khó giải thích rồi.

Dụng ý bị Tống Hạo nhìn thấu, Minh Nhạc cũng không ngại. Nàng chỉ mỉm cười khuy gối với bóng lưng của hắn, cất giọng thanh thúy: "Cung tiễn điện hạ!"

Tống Hạo không hề quay đầu lại, mắt nhìn thẳng, một đường bước xuống bậc thang.

Liễu Dương chờ sẵn ở nơi nào đó tiến lên đưa dây cương cho hắn, thái độ kính cẩn gọi: "Vương gia!"

"Ừ! Đi thôi!" Tống Hạo khẽ gạt đầu, nhận lấy dây cương kia lưu loát xoay người lên ngựa, từ đầu đến cuối không hề nhìn lại Minh Nhạc còn đứng ở chỗ bậc thang bên kia lấy một cái, vừa quay đầu ngựa liền chậm chậm quất ngựa rời đi.

Liễu Dương có bốn phận giục ngựa theo sau hắn, mãi cho đến lúc ra khỏi ngõ nhỏ mới tiến lên nói: "Thiếu chủ tử, vị vừa đưa ngài đi ra kia là..."

"Cửu tiểu thư của phủ Vũ An Hầu." Tống Hạo trả lời, nói xong nhẹ nhắm mắt lại, phân phó nói: "Người trở về phái hai người thích hợp ra roi thúc ngựa đến Liễu Hương, mau chóng điều tra rõ ràng nha đầu kia cho ta."

"Liễu Hương?" Liễu Dương nhú mày, theo bản năng nhớ đến cái gì đó.

"Hừ..." Tống Hạo trong hơi thở hừ ra một tiếng cười lạnh, chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt tràn đầy châm chọc, nhàn nhạt nói: "Không cần đoán, hai ngón tay của Chu Vô chính là bị đứt trên tay nàng."

Là tiểu cô nương nhìn qua đã thấy ngây thơ hồn nhiên, tuổi tác không lớn kia? Hai năm trước nàng mới bao nhiêu tuổi chứ?

Liễu Dương nghe vậy, bất giác hít vào một ngụm khí lạnh, ngay cả lông mày cũng nhíu lại.

Tống Hạo mặt không chút thay đổi vùng mã tiên tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, liền ghim ngựa hoãn tốc độ lại.

Liễu Dương nhất thời không phản ứng kịp, suýt nữa đã đụng trúng hắn.

Tống Hạo mắt chợt tối xuống, nhận ra có gì đó khác thường, thấp giọng nói: "Người có chuyện cần nói?"

"Vâng!" Liễu Dương mỉm cười do dự một hồi, rốt cuộc vẫn mở miệng kể chi tiết: "Không biết chủ tử còn nhớ lần chúng ta hồi kinh vào đầu xuân ba năm trước đây không?"

Trong thời gian mười năm nay số lần hắn hồi kinh chỉ có thể được trên đầu ngón tay, cho nên Tống Hạo không cần nghĩ nhiều, lại quăng cho Liễu Dương một ánh mắt nghi vấn, ý bảo hắn ta tiếp tục nói.

Liễu Dương mặt mày nghiêm túc nói: "Đêm đó trời mưa, lúc chúng ta đi ngang đoạn bãi tha ma ở thành đông có gặp phải hai người, trong đó có một nha đầu... chính là vị Dịch gia Cửu tiểu thư này!"

Nửa đêm, lại còn là bãi tha ma?

Tống Hạo nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia hoang mang: "Người chắc chắn?"

"Ta không nhận lầm đâu!" Liễu Dương chắc nịch nói: "Lúc ấy thuộc hạ cứ nghĩ mãi không thông, vốn cũng có ý đi hỏi thăm một chút lai lịch của hai đứa bé kia, nhưng sau đó có việc nên đã gác lại đằng sau."

Đường đường là hầu môn thế gia như phủ Vũ An Hầu, sao có thể dưng ra một nha đầu tính cách âm lệ ra tay ngoan độc như vậy?

"Vậy đi thăm dò tất cả đi, xem xem ba năm trước phủ Vũ An Hầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Tống Hạo nói: "Còn phần Liễu Hương bên kia, trước không được gây ra động tĩnh gì. Hơn nữa nha đầu này tâm cơ thâm hậu, chắc chắn sẽ đề phòng người của phủ Vũ An Hầu đến điều tra nàng, người qua bên kia cũng chưa chắc thu hoạch được cái gì. Nếu thật sự tra không được như lời ta nói..."

Hắn nói xong trầm ngâm một tiếng, tiện đà chuyển ánh mắt, bổ sung: "Sắp xếp điều tra toàn bộ những nơi hạ cử lưu một lần, nhớ phải hỏi thăm một người tên là A Đoá!"

Là lí do gì tạo ra một nha đầu khó chơi như vậy, không quan trọng! Quan trọng là rốt cuộc nha đầu này còn bao nhiêu con bài chưa lật!

Rốt cuộc hắn có thể hay không thể lưu lại nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lòng mang ý xấu

Chạng vạng, các khách nhân đến tham dự buổi mừng thọ lục đức cáo từ.

Dịch Minh Tâm lần này ra cung được Hiếu Tông đặc biệt cho phép ở lại trong phủ hai ngày. Tất cả mọi người trong phủ đều muốn vây quanh nàng ta, ban đêm nàng ta còn bị náo loạn đến nửa đêm mới xem như tạm ngừng lại.

Buổi chiều, tỷ đệ Minh Nhạc bị lão phu nhân gọi vào Hàn Mai quán nói chuyện, Tam phu nhân Lý thị hầu hạ ở bên.

Tuy là ngày trọng đại như vậy, nhưng rõ ràng lão phu nhân không vui vẻ chút nào, bà lười biếng tựa vào tấm đệm lớn được thêu hoa văn hình mây bằng tơ vàng, bên người có đại nha đầu quán sự Thái Vi quỳ một bên bóp chân.

Thật ra nếu xem xét kỹ, thì trong thời gian ba năm qua lão phu nhân cũng coi như có quan tâm tới tỷ đệ bọn họ. Tuy Liễu Hương cách kinh thành đến ngàn dặm nhưng tháng nào lão phu nhân cũng cho người đến thăm, nhân tiện còn cho chút chi phí ăn mặc này nọ.

Lúc này rảnh rồi, lão phu nhân liền gọi Minh Nhạc đến bên người, cẩn thận hỏi thăm cuộc sống ba năm qua của hai tỷ đệ.

Bên Liễu Hương, Minh Nhạc đã sớm bố trí một bộ lý do thoái thác hoàn hảo. Cố gắng tìm mấy chuyện thú vị nói với bà, hơn nữa còn luôn có ý ám chỉ nhờ có sự quan tâm của lão phu nhân nên tỷ đệ hai người chưa từng phải chịu uất ức gì.

"Nha đầu này thật biết cách khiến lão bà ta vui vẻ!" Lão phu nhân cười nắm tay nàng vào trong tay bà.

"Ngày lành thế này tổ mẫu vốn nên cười nhiều như thế." Thấy bà cười, Minh Nhạc liền đến bên người bà cọ cọ, còn lột vỏ quýt đút hai tép đến bên miệng lão phu nhân.

Lão phu nhân há miệng nhai nhai, vẻ mặt lại có chút ưu phiền: "Tổ mẫu tuổi đã lớn, chỗ các con ở lại cách lão bà ta quá xa, không thể lúc nào cũng trông coi các con được, bây giờ quay về là tốt rồi. Sau này rảnh rồi nhớ đến trò chuyện với ta nhiều chút."

Minh Nhạc gật đầu vừa định trả lời, Minh Tước ngồi ở ghế bên cạnh vốn đang uống trà bỗng nhiên buông tách trà ra mở miệng cướp lời: "Tổ mẫu người đừng nghe tỷ tỷ nói, mấy năm bên ngoài không được quản thúc nên tính tình cũng trở nên huyền não hơn nhiều. Nếu tỷ ấy đã quay lại nơi này của người, vậy lúc đó muốn đuổi cũng không đuổi được đấy!"

"Không biết lớn nhỏ!" Minh Nhạc xụ mặt tức giận liếc hán một cái.

Minh Tước không chút yếu thế quăng lại ánh mắt xem thường qua nàng.

Lý thị nhìn tỷ đệ hai người đầu vô mồm, buồn cười mím mím môi, quay đầu lại cười nói với lão phu nhân: "Mẫu thân, đúng là tỷ đệ song sinh có khác, hai đứa nhỏ này thật sự giống hệt nhau. Đại ca cùng đại tẩu trên trời có linh thiên, lúc này cũng nên mím cười rồi."

Lời của Lý thị vốn là câu trấn an, nhưng lão phu nhân nghe xong, ý cười nhu hòa trong mắt bà lại thoáng nhạt đi ba phần.

Minh Nhạc thấy cũng chỉ làm như không hiểu, nháy mắt mấy cái hỏi: "Tổ mẫu người mệt rồi sao? Trời cũng không còn sớm nữa, bọn con lui xuống trước, ngày mai rảnh rồi sẽ lại đến thăm người."

Tuy phu thê Dịch Vĩnh Huy đã nhắm mắt nhiều năm, nhưng mỗi lần có người nhắc tới là tâm tình lão phu nhân sẽ lại bị ảnh hưởng.

"Cũng tốt!" Lúc này bà như không còn hứng thú nói chuyện nữa, quay đầu dặn dò Lý thị: "Cửu nha đầu cũng lớn rồi, không thể để nàng ngủ bên chỗ Tước Nhi như thế được, đã an trí chỗ ở cho nàng xong chưa?"

Lý thị nghe hỏi mặt hiện lên một chút xấu hổ, ngượng ngùng mở miệng: "Con vừa cho người đến Lan Hương cư hỏi, mấy ngày nay mọi người đều vội vàng lo chuẩn bị cho thọ yến, nhị tẩu bên kia có thể vẫn chưa..."

Việc bếp núc trong phủ là do nhị phòng quản, Tiêu thị lại là người can đảm bản lĩnh, không cho người tam phòng được nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

Lời này của Lý thị nghe như đang giải vây cho Tiêu thị, nhưng trên thực tế rõ ràng chính là mượn cớ gây sự, chọc lão phu nhân khó chịu.

Trong phủ này, trước nay chưa từng thiếu những chuyện tâm tư tính kế như vậy, lòng mang ý xấu có khối người.

Minh Tước cúi đầu uống trà, bộ dáng nam nhi chỉ quan tâm chuyện lớn, Minh Nhạc cũng giả vờ không hiểu, cụp mí xuống chờ Lý thị và lão phu nhân biện bạch hết chuyện.

Lão phu nhân vốn đã ngửa mặt bộ dáng cả vú lấp miệng em ban ngày của Dịch Minh Tâm, lúc này lại bị Lý thị chọc một chút vẻ mặt liền trở nên khó coi, lạnh giọng nói: "Nhị tẩu con bị thương tạm không quản được chuyện, con đi an bài đi, xem xem viện nào còn trống, nhanh chân bảo người ta quét tước sạch sẽ cho Cửu nha đầu vào ở."

"Mẫu thân, người cũng biết phủ chúng ta đông hài tử, vài năm trở lại đây bọn nhỏ đã lục đục trưởng thành, phải phân viện ra cho từng người, vấn đề này không thể giải quyết trong chốc lát." Lý thị khó xử nói, thấy lão phu nhân không vui lại vội vàng nói: "Bây giờ đã muộn, còn gây ra tiếng ồn sẽ làm phiền đến các viện khác nghỉ ngơi. Nếu Cửu tiểu thư không chê, con sẽ gọi Thất nha đầu đến chỗ con ngủ, nhưng Lê Hương viện bên kia cho Cửu nha đầu tá túc một đêm, chờ hừng đông ngày mai con sẽ đến thương lượng với Nhị tẩu dành ra một viện cho nàng."

Lý thị biết hiện nay địa vị của Tiêu thị trong phủ là không thể lay động, cho nên nàng ta không vội đoạt quyền quản gia trong tay Tiêu thị, chỉ luôn tỏ ra hiếu thảo ngoan ngoãn trước mặt lão phu nhân, âm thầm ngăn chặn nhị phòng.

Nếu tính tể so sánh, Tam phu nhân mới là người có tâm tư kín đáo nhất nhất trong đại viện Hầu phủ --

Một người có thủ đoạn mưu lược thì tính là gì, quan trọng là nàng ta có thể nhẫn nhịn, hai mươi năm như một ngày, vẫn luôn nhẫn nhịn để Tiêu thị dẫm nát dưới chân.

"Tam thẩm, không cần đâu, lát nữa trở về nhờ Tăng ma ma dọn dẹp lại sương phòng trong viện Tiểu Thập là được rồi, con có thể ngủ ở đó một đêm!" Minh Nhạc cười cảm kích, vội vàng nói thêm: "Sao có thể vì con mà để Thất tỷ tỷ chịu ủy khuất được chứ!"

(*sương phòng là hai gian nhỏ ở hai đầu nhà dành cho người hầu ở đó, không giống khuê phòng nha)

Các sương phòng trong viện đều là nơi cho nha hoàn, ma ma này đó ở. Minh Nhạc nói thế nào cũng là đích tôn đích nữ, nhất định không thể để nàng ủy khuất như vậy.

"Nha đầy ngực, có gì ủy khuất đâu chứ." Lý thị nói, ngược lại nhìn về phía lão phu nhân: "Hai ngày nay Phi Nhi cũng luôn quán theo con đòi học thêu hoa, vừa vận hôm nay đã lo xong thợ yếm cho người, có thời gian, vừa khéo có thể gọi nàng đến để con dạy rồi."

"Nhưng mà..." Minh Nhạc còn muốn từ chối, lão phu nhân không kiên nhẫn khoát tay: "Được rồi, nghe theo Tam thẩm của con đi, Thất nha đầu cũng là người hiểu chuyện, sẽ thông cảm thôi."

"Này..." Minh Nhạc khó xử cắn cắn môi, cuối cùng bước xuống giường sưỡi thì lễ với Lý thị: "Vậy Minh Nhạc cảm ơn Tam thẩm và Thất tỷ tỷ."

"Người một nhà cả, đừng nói chuyện khách sáo như vậy!" Lý thị từ ái sờ sờ đầu nàng, sau đó đứng dậy nói với lão phu nhân: "Mẫu thân, thời gian không còn sớm nữa, con đi sắp xếp cho Cửu nha đầu trước, người cũng nghỉ ngơi sớm đi!"

"Ừ, đi đi!" Lão phu nhân tựa người vào gối mềm không hề động, khoát tay ý bảo mọi người lui xuống.

Tỷ đệ hai người theo Lý thị ra khỏi Hàn Mai quán của lão phu nhân, Minh Tuyết liền một mình trở về Trúc Ý hiên, Lý thị mang Minh Nhạc đi về hướng Lê Hương viện của Dịch Minh Phi.

Thất tiểu thư Dịch Minh Phi cũng dễ nói chuyện, nghe Lý thị nói xong, không nói hai lời liền phân phó nha đầu Thư Lôi và Thư Lan của mình thay chân gối mới cho nàng. Nàng ta còn nhõng nhẽo cứng đầu ở lại trong phòng nói chuyện phiếm với Minh Nhạc một hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi Lý thị thúc giục nữa mới lưu luyến rời đi.

Ngày hôm sau thức dậy, đầu tiên Minh Nhạc đến Hàn Mai quán vấn an lão phu nhân, sau đó lấy danh muốn thăm bệnh cáo từ rời đi, nói là đến thăm Tiêu thị.

Tiêu thị rớt cuộc vẫn là chủ mẫu quản lý mọi việc trong quý phủ, lão phu nhân không thể từ chối, còn gọi Thái Vi dẫn đường cho nàng.

Thái Vi là người cẩn thận, nghĩ Minh Nhạc vừa hỏi phủ không có chuẩn bị trước, liền giúp nàng đến phòng bếp lấy mấy loại điểm tâm.

Hai người một đường không nói chuyện, đi tới Lan Hương cư, vừa vào cửa lại trùng hợp gặp thiếp thất của Dịch Vĩnh Quân là Bạch di nương dẫn theo Bát tiểu thư Dịch Minh Thanh từ trong phòng đi ra.

Dịch Minh Thanh hai mắt hồng hồng như sắp sắp khóc, Bạch di nương kinh sợ đi bên cạnh nhỏ giọng khuyên giở đó, sợ nàng ta sẽ âm ỉ ở chỗ Tiêu thị.

Ngẩng đầu thấy Minh Nhạc bước lại, Bạch di nương buông tay áo Dịch Minh Thanh xuống, uốn gối chào hỏi: "Cửu tiểu thư!"

Dịch Minh Thanh đột nhiên ngừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn Minh Nhạc đang bước tới như nhìn thấy kẻ thù, dùng ánh mắt muốn ăn thịt người hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, liền cúi đầu chạy ra khỏi viện.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vụng trộm mang thai

Dịch Minh Thanh đi quá nhanh, Bạch di nương không kịp kéo nàng ta lại.

Thái Vi nhú mày, không nói gì.

Thái Vi này chính là người của lão phu nhân.

Bạch di nương cả kinh, vội vàng quỳ xuống xin lỗi Minh Nhạc: "Hôm nay Bát tiểu thư thấy không khoẻ nên tính tình có nóng nảy, xin Cửu tiểu thư đừng chấp nhặt với nàng."

"Nếu Bát tỷ tỷ không khoẻ, di nương nhanh đi báo với thẩm đi, mời đại phu đến xem cho nàng!" Minh Nhạc vẫn mang ý cười trên mặt không thay đổi, nhìn không ra chút tức giận.

"Vâng!" Bạch di nương nhìn sắc mặt trả lời, len lén đánh giá sắc mặt của nàng, thấy nụ cười của nàng không giống như nụ cười chứa dao mới nhẹ nhõm thở phào một hơi, cẩn thận mở miệng: "Cảm ơn Cửu tiểu thư đã quan tâm."

Nói xong lại uốn gối thi lễ với Minh Nhạc một cái, thế này mới nhanh chân đuổi theo Dịch Minh Thanh.

Bởi vì thù đoạn quân gia của Tiêu thị rất nghiêm khắc, nên mỗi tiểu thư thiếu gia thứ xuất trong phủ này đều phải cẩn trọng trong hành động của mình, tuyệt đối sẽ không như Dịch Minh Thanh tự dung túng phải người đại phòng như vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, vấn đề chắc chắn từ chỗ này của Tiêu thị mà ra.

Ngược mắt nhìn tiêu lâu hai tầng trong viện, tươi cười trên mặt Minh Nhạc càng vui vẻ hơn vẫy tay nói với Thái Vi: "Đi thôi!"

Thái Vi thấy bộ dạng không tìm không phổi của nàng lại nhũn mảy, không chút chậm trễ cùng nàng bước vào cửa viện.

Pủ Vũ An Hầu có tổng cộng bốn toà chủ viện, tạo thành hình tứ giác xung quanh đại hoa viên, Hàn Mai quán của lão phu nhân, Lan Hương cư của nhị phòng, Nhã Trúc hiền của tam phòng, cuối cùng là Cúc Hoa uyển nơi đại phòng từng ở.

Lan Hương cư là một trong bốn toà chủ viện, bên trong được bố trí cực kì tao nhã lịch sự, nhất là chỗ tiêu lâu hai tầng kia, lúc xây dựng tiêu phí không ít nhân lực cùng tiền tài.

Minh Nhạc bước vào viện, đại nha đầu Xuân Trúc bên cạnh Tiêu thị liền mỉm cười chào đón, không tiếng động chắn lại đường vào đại sảnh: "Cửu tiểu thư!"

"Ừ!" Minh Nhạc khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy tiếng cười mơ hồ truyền từ trên lầu xuống.

Tiếng cười kia không chút kiêng nể mà cất lên rất cao, giống như cách hành xử đầy cao ngạo của Minh phi nương nương.

Vì lí do Dịch Minh Tâm ngủ lại Hầu phủ, hai ngày này Dịch Minh Chân ở lại nhà mẫu tộc, phòng chừng lúc này trên lầu hẳn là đầy đủ hết cả ba mẫu nữ.

Minh Nhạc nghe nhưng không bắt bẻ, lặng lẽ đánh giá sơ qua tiêu lâu này một lần đồng thời nói với Xuân Trúc: "Thẩm bị thương nặng không? Ta đến thăm thăm!"

"Người đến không đúng lúc, phu nhân vừa uống xong thuốc đã đi ngủ rồi." Xuân Trúc nói, mặc dù là đang trợn mắt nói dối, nhưng biểu tình trên mặt lại tỏ ra như thật, không chê vào đâu được.

Chính mình đặc biệt tới cửa thăm hỏi, xem như làm tròn bổn phận, nhưng có lẽ Tiêu thị cũng không giống người chu đáo lắm như nàng hay nghĩ.

Minh Nhạc mỉm cười, lơ đãng quay đầu cầm lấy hộp thức ăn trên tay Thái Vi, tự mình đưa cho Xuân Trúc: "Nếu thẩm đã nghỉ ngơi thì ta sẽ không quấy rầy, hôm qua đột ngột hỏi phủ khiến thẩm bị thương, hôm nay ta mang theo chút điểm tâm qua đây, người giúp ta chuyển cho thẩm đi."

Thái Vi đứng bên cạnh cúi mắt xuống, nhìn không rõ biểu tình, Minh Nhạc cũng rất yên tâm.

Có Thái Vi ở đây, lát nữa cần nói gì cũng không cần tự nàng đi nhiều lời với lão phu nhân nữa.

"Nô tỳ thay phu nhân cảm ơn Cửu tiểu thư!" Xuân Trúc khuy khuy gối cho có lệ, cầm hộp thức ăn của Minh Nhạc vào trong ngực, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng...

Tiến khách!

Vì thế Minh Nhạc không hề ở lâu, xoay người mang Thái Vi rời đi.

Vừa ra khỏi Hương Lan cư, Minh Nhạc quay đầu cười với Thái Vi: "Bên chỗ tổ mẫu không thiếu người được, chỗ ta cũng không còn việc gì nữa, người về trước đi"

"Vâng! Cửu tiểu thư!" Thái Vi cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp hành lễ với nàng một cái, sau đó đi về phía Hàn Mai quán.

Minh Nhạc quay đầu trái chiều ánh sáng nhìn tiêu lâu trong viện kia, ngoéo môi một cái, xoay người rời đi.

Kiếp trước Dịch Minh Lan mười bảy tuổi bước chân vào phủ Bình Dương Hầu, mười chín tuổi đã hương tiêu ngọc vãn, mà ba năm trước đó nữa, nàng luôn sống ở Liễu Hương chịu tang mẫu thân, vậy tính ra...

Nàng đã tám năm chưa dạo quanh nội viện phủ Vũ An Hầu.

Một người đi lang thang không có mục tiêu, không biết từ lúc nào trước mắt bỗng xuất hiện cửa một toà viện, Minh Nhạc ngẩng đầu híp mắt nhìn lên biển viện.

Ba chữ to "Thủy Nguyệt cư" bất ngờ đập vào mắt.

Thủy Nguyệt cư là tiểu viện của Dịch Minh Lan lúc chưa xuất giá, kế bên tiểu viện có xây một hồ sen, trồng hoa sen thật.

Ban đêm mùa hạ, đẩy cửa sổ nhìn ra, bên ngoài là một ao sen xanh mướt, đập vào mắt đều là màu phấn hồng xem kẽ ánh lục.

Qua giữa tháng, trên đầu là con trăng tròn vành vạch, ánh trắng trắng bạc đồ xuống, càng sẽ khiến người ta bình tĩnh, cảm giác như đang đặt mình giữa tiên cảnh.

Khi đó nàng tuổi còn nhỏ, sau giữa trưa sẽ rút vào trong đình hóng gió xa xa hồ sen đánh đàn.

Tiếng đàn êm ái xuôi tai, gió trời mang theo hơi lạnh từ hồ sen phát ngang qua da mặt, mỗi khi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú đang nghỉ chân ngồi nghe bên kia hồ sen, hết một khúc, hai người nhìn nhau cười, mỗi người lại đi một hướng.

Bành Tử Sở khi đó là học lí cùng trường với huynh trưởng Dịch Minh Phàm, lúc nào cũng thấy vào phủ tìm huynh trưởng của nàng đánh cờ, luận thơ.

Thiếu niên quân tử, khí chất thanh nhã như u lan, kì lạ là nụ cười của thiếu niên dù ngày ngộ cũng không làm thuyền giảm được hương vị sâu triền miên trên đôi mắt hay đuôi mày của hắn.

Bọn họ hiểu nhau, hai đứa trẻ vô tư vô lo, ai ngờ vào lúc hai nhà chuẩn bị lập hôn thư biến cố lại xảy ra....

Huynh trưởng và mẫu lần lượt qua đời, mười sáu sau khi bị thương nặng vẫn mê man chưa tỉnh.

Đêm trước ngày nàng hộ tống linh cửu mẫu thân trở lại quê nhà, Bành Tử Sở đứng ở ngoài phủ nói vọng vào viện nàng, giọng nói lồng theo tiếc thương tha thiết: A Lan, ta chờ nàng trở về!

Nay chuyện xưa như mây khói, giấc mộng phàm tục đã sớm bị dối lừa cùng máu tanh rột rửa sạch sẽ, chỉ còn lại rét lạnh đến tận cùng, khiến người ta phải nhớ mãi không quên.

Dấu vết quá khứ mạnh mẽ phát qua đầu óc, Minh Nhạc thất thần ngẩn ngơ, bỗng nhiên bị giọng nói sợ hãi của nha đầu nào đó gọi tỉnh, nha đầu kia nén lại tiếng khóc: "Tiểu thư, nô tỳ không có cố ý, nô tỳ giúp người lau sạch."

Tiểu viện kế bên có người mới vào ở sao?

Minh Nhạc cảm thấy tò mò liền bước ra ngoài xem thử, cùng lúc đó Dịch Minh Thanh ngồi trong đình hóng mát, mặt mày nghiêm khắc đang trách đánh một nha đầu nào đó.

"Một chút việc nhỏ như vậy cũng không làm được, ta còn cần ngươi làm cái gì? Tiện tỳ đáng chết, ngươi đây là muốn làm ta bồng chết sao?" Dịch Minh Thanh bèn nhón nói, nổi giận dưng dưng vừa nói vừa dùng sức càu véo lên hai cánh tay của nha đầu kia hai cái.

Trên bàn có một cái bát úp ngược, chất lỏng đặc sệt từ trong chén chảy ra, dính lên tay áo nàng ta không ít.

"Tiểu thư tha cho nô tỳ đi, nô tỳ thật sự không cố ý" Nha đầu kia khóc lóc thảm thiết, vừa lau chùi vừa xin tha.

Minh Nhạc chần chừ đứng ở cửa, bỗng nhiên một trận gió nhỏ nổi lên, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi nàng. Minh Nhạc nhẹ hít hít, bất ngờ nhận ra đây chính là mùi hương bản thân mình từng rất quen thuộc.

Năm nàng hoài thai Hạo Tâm bị khí hư, nên Bành Tử Sở đã tìm một thái y kê đơn cho nàng, pha bạch trạch với sa nhân, rất khó uống.

Là ——

Thuốc dưỡng thai!

Liếc mắt nhìn về mặt giận dữ cùng ngữ khí hung ác của Dịch Minh Thanh, trong tâm trí Minh Nhạc nhang chóng hiện lên bốn chữ...

Vụng trộm mang thai!

~

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mạc danh kỳ diệu

Chuyện của Dịch Minh Thanh vốn dĩ không liên quan tới nàng, nhưng nhớ tới sắc mặt nàng ta nhìn nàng vừa rồi ở cửa Lan Hương cư, Minh Nhạc liền đổi chủ ý, thẳng người tiêu sái bước vào cười nói: "Sao Bát tỷ tỷ lại giận dữ như vậy?"

Dịch Minh Thanh không ngờ sẽ có người đột nhiên xông tới, nàng ta cả kinh, trên mặt nhanh chóng xuất hiện cảm xúc hoảng loạn, cả giận thốt lên: "Làm sao ngươi vào được đây?"

Nói xong nàng ta đã vội đứng lên, trợn mắt nhìn Minh Nhạc đứng cách đình khoảng năm bước xa.

Nha đầu Đình Hương đang dọn dẹp lại chỗ bát thuốc lại càng kinh sợ hơn, tay không cẩn thận trượt một cái, nửa số thuốc còn lại đều đổ hết xuống đất.

Mùi thuốc trong khoan mũi càng thêm nồng hơn, Minh Nhạc lặng lẽ xác nhận lại lần nữa...

Chắc chắn không sai.

Sa nhân có tính âm, công hiệu chủ yếu là để ngăn nơn mưa, nói vậy đây chính là lý do Dịch Minh Thanh dùng nó.

Dịch Minh Thanh lớn hơn Minh Nhạc một tuổi, năm nay mới mười bốn tuổi, còn chưa đến tuổi cập kê là mười lăm.

"Nga, muội nghe Bạch di nương nói Bát tỷ tỷ không khỏe, ban nãy đi ngang qua đây trùng hợp nghe thấy tiếng tỷ nói chuyện nên ghé xem." Minh Nhạc chớp mắt mấy cái, trong đôi mắt vẫn mang theo ý cười thuần khiết, thân thiết nói: "Mùi thuốc này nồng quá, Bát tỷ tỷ bị bệnh gì vậy?"

Đình Hương còn nhỏ, vừa nghe nàng hỏi đã sợ tới mức tay chân mềm nhũn.

Dịch Minh Thanh mặt mày lại trắng thêm vài phần, quay đầu lại hung hăng kéo Đình Hương một cái, sau đó ra sức áp chế lo lắng trong lòng bước xuống bậc thang.

Bởi vì chột dạ nên sau đó nàng ta cũng không dám dùng cứng đối cứng với Minh Nhạc, vì thế lúc nói chuyện đành dịu xuống: "Chỉ là bệnh phong hàn mà thôi, uống mất bát thuốc sẽ khỏi, chờ tỷ tỷ hết bệnh sẽ đến tìm muội muội chơi, hôm nay không tiếp đón muội được rồi."

Không biết có phải do buổi sáng bước chân ra cửa đã quên thăm đáp lễ thần hay không, mà đến hai chỗ Tiêu thị và Dịch Minh Thanh đều bị hai chỗ đuổi đi, cái này cũng coi như là xuất môn bất lợi đi.

Minh Nhạc tự giễu mân mân môi, cười nói: "Vậy được rồi, đợi khi nào tỷ tỷ khỏe lên muội sẽ đến thăm tỷ lần nữa."

"Cảm ơn muội muội quan tâm!" Dịch Minh nói, tuy nàng ta đang miễn cưỡng cười, nhưng Minh Nhạc vẫn dễ dàng thấy được dịch ý kì lạ trong ánh mắt kia.

Minh Nhạc nhún nhún vai, làm như không có việc gì chậm rãi xoay người bước ra khỏi sân.

Đình Hương đứng tại chỗ hai đùi run rẩy, vừa thấy bóng người Minh Nhạc ra khỏi cửa viện, vội vàng chạy lên hai bước đỡ tay Dịch Minh Thanh kể về đình hóng gió: "Tiểu thư người thấy khỏe không? Người nhất định không được tức giận, thân thể người bây giờ..."

Dịch Minh Thanh hung hăng quay đầu trừng nàng ta một cái, Đình Hương tự biết mình lỡ lời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vội ngậm miệng lại.

Dịch Minh Thanh trong lòng có lửa, quay đầu nhìn cửa viện nơi Minh Nhạc vừa biến mất, giọng nói đầy căm giận hận thù: "Chẳng phải nàng ta luôn ý vào xuất thân đại phòng của mình sao? Nói trắng ra cũng chỉ là đã loại không cha không mẹ mà thôi, ở đó đặc ý cái gì chứ!"

Một câu nói, nàng ta mắng đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tiểu thư." Đình Hương cả kinh, sợ tới mức nước mắt tràn mi, vội vàng che miệng nàng ta lại: "Tiểu thư, không được nói mấy lời này, lỡ như vào đến tai của lão phu nhân..."

Ba năm trước, Tuyết di nương nói láo sau lưng Dịch Minh Tước bị lão phu nhân nghe được, bà liền nổi trận lôi đình, sau đó Tiêu thị vì bình ổn tức giận của lão phu nhân mà dám tự ý đưa người đến Tây viện tự sinh tự diệt. Lục thiếu gia Dịch Minh Hân cũng bị giận chó đánh mèo, không được đến gặp lão phu nhân.

"Nhưng..." Dịch Minh Thanh không cam lòng, nói đến một nửa đột nhiên nhớ tới sự kiện đó, sắc mặt đen xuống ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Minh Nhạc vừa ra cửa chưa đi được xa, tất nhiên nghe rất rõ đoạn đối thoại của chủ tớ hai người.

Giữa náo động mười ba năm trước, phụ thân cùng tổ phụ của nàng cùng chết trận sa trường.

Mẫu thân đang mang bụng bầu lại chịu nỗi đau mất trọng phụ, dưới đả kích lớn đó đã sinh non ra nàng và Minh Tước.

Bọn họ đều là những đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, vừa ra đời đã không được gặp phụ mẫu của mình.

Nhưng cái chết của phụ thân chỉ là điểm bắt đầu, mấy năm sau đó mới chân chính là ác mộng của đại phòng bọn họ.

Năm năm sau, ngày kế thừa tước vị của huynh trưởng Dịch Minh Phạm đã cận kề ngay trước mắt, thế nhưng lại ngoài ý muốn té ngựa chết ở khu sân bắn hoàng thất.

Chết chồng mất con, tin dữ truyền đến, mẫu thân sau khi sinh xong vẫn còn đang triển miên trên giường bệnh rốt cuộc không chịu nổi đả kích hộc máu mà chết.

Chớp mắt một cái lại đến phiên Dịch Minh Lan, ngay cả Hạo Tâm còn nằm trong tã lót cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Từng chuyện từng việc, người ngoài nhìn vào chỉ thấy thời vận đại phòng bọn họ không tốt, liên tục gặp tai họa, nhưng trên thực tế thì sao?

Trong mắt Minh Nhạc hiện lên một tia lạnh, chậm rãi nâng tay xoa vết sẹo cũ trên trán mình.

Kĩ thuật kỵ xạ của huynh trưởng giỏi như vậy, sao có thể chết? Vết sẹo trên đầu này của nàng, chính là bằng chứng muốn diệt manh mối của bọn người xấu kia!

Nếu huynh trưởng không chết, thì sao có chuyện mẫu thân chống đỡ không nổi ra đi? Nếu không mất đi che chở của thân nhân, chính nàng cùng Hạo Tâm sao có thể là đệm thịt cho người khác dẫm lên, tùy ý hành hạ đến chết?

Trận ác mộng kéo dài hơn mười năm kia qua rồi, hiện tại nàng đã tỉnh lại, nàng sẽ cho những kẻ đó nợ máu phải trả bằng máu, hối hận vì những gì bọn chúng đã làm!!

Sắc thái kiên nghị lãnh khốc trong mắt lại lần nữa bị ý cười che khuất đi, cước bộ nữ tử rất nhẹ nhàng, dáng người ung dung lướt qua khoảng sân có trăm hoa đang đua nở, vô cùng xinh đẹp, không bao lâu đã bay lạc vào trong Trúc Ý hiên.

Vừa mới hồi phủ, nên hôm nay Minh Tước chưa phải đến thư phòng hay mời giáo tập võ thuật vào phủ chỉ dạy hần công phu quyền cước, lúc Minh Nhạc đến, hần vẫn đang trong thư phòng với Trường An xem xét phần sổ sách hôm qua chưa kịp xem xong.

Nàng vừa bước vào sân Trường An đã nhận ra được tiếng bước chân của nàng.

Cho nên Trường An không nhúc nhích, để nàng mở cửa bước vào.

"Đến rồi sao?" Minh Tước từ bàn đọc sách ngẩng mặt lên.

Lúc hần xem sổ sách luôn rất chuyên chú, chỉ tùy ý đưa tay chỉ vào ghế dựa bên cạnh nói: "Tỷ tỷ ngồi đây một lát đi, đệ sắp xong rồi."

"Ừ, đệ làm việc của mình trước đi!" Minh Nhạc nói, vén váy ngồi vào ghế.

Trường An vụng trộm liếc nhìn nàng một cái, trong lòng liền sáng tỏ được vài phần, chủ động đi qua nói: "Tiểu thư có chuyện muốn phân phó thủ hạ đi làm sao?"

Đi theo bên cạnh nàng được hai năm, nam tử lạnh lùng như băng này có thể chính xác nhìn ra mỗi ý định trong lòng nàng, dù đó chỉ là một ý định cực kì mỏng manh.

"Ừ, cũng không phải việc gì lớn!" Minh Nhạc hiểu ý cười, tùy tay nhắc ấm trà trên bàn rót cho mình chén nước nói: "Bây giờ Dịch Minh Thanh đang ở Thủy Nguyệt cư, gần đây nàng ta có uống một loại thuốc, tìm cách lấy được phương thuốc kia đến cho ta. Sau đó những lúc rảnh rỗi thuận tiện theo dõi nàng ta một chút, xem nàng đang lui tới với ai ở sau lưng."

Đường đường là thiên kim Hầu phủ, Tiêu thị gia giáo nghiêm khắc như vậy, nàng ta sẽ cùng ai ngấm ngầm bí mật làm ra loại chuyện đó?

"Vâng!" Trường An đáp, không hỏi lí do.

Minh Nhạc thấy vậy cũng không nhắc lại, yên lặng uống hết chén nước, Minh Tước sau bàn cũng vừa vận dọn dẹp xong sổ sách đi đến.

"Mang về đi, tháng này bên Hầu phủ cần làm nhiều việc, bảo lão Cát giữ lại hai phần mười bạc cho ta, phần còn lại cứ xử trí theo kế hoạch như bình thường." Tùy tay đưa sổ sách cho Trường An, Minh Tước nhẹ phẩy ngoại y ngồi xuống ghế bên cạnh Minh Nhạc nói: "Dịch Minh Thanh làm sao vậy? Tỷ tỷ theo dõi nàng ta làm gì?"

"Tạm thời chỉ là tò mò mà thôi!" Minh Nhạc cười cười: "Mục sổ sách *tiền trang không có vấn đề gì chứ?"

(*tiền trang: ngân hàng tư nhân)

"Không tránh được những sơ hở nhỏ, nhưng đệ có cách giải quyết rồi, sẽ không xảy ra rắc rối gì đâu!" Minh nói xong, vừa mới nâng ấm trà lên định rót

nước, ngoài cửa đột nhiên truyền vào tiếng Tiêu Lục đập cửa: "Cửu tiểu thư, Thái Thanh tỷ tỷ trong viện lão phu nhân vừa đến truyền lời, nói là mời người lập tức sang đó."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lòng sinh oán hận

Minh Nhạc theo Thái Thanh đến Hàn Mai quán, lão phu nhân đang trò chuyện với Lý thị, giọng không lớn lắm, Minh Nhạc đi vào nhất thời cũng không chú ý các nàng ta đang nói gì.

Dịch Minh Thanh cúi đầu ngồi trên ghế, tay cầm tách trà, biểu tình trên mặt bình bình thường thường.

Bạch di nương đứng bên cạnh Dịch Minh Thanh, cười thân mật khiêm tốn, lập tức thi lễ với Minh Nhạc: "Cửu tiểu thư!"

"Gặp qua tổ mẫu, Tam thẩm!" Minh Nhạc mỉm cười đi vào, thi lễ với lão phu nhân ngồi trên chủ vị và Lý thị ngồi bên cạnh.

"Nha đầu, mọi người vừa nhắc đến con thì con đã tới rồi!" Lý thị cười chào đón nàng.

"Tam thẩm nói gì con vậy? Chả trách trên đường tới đây con luôn muốn hát xì!" Minh Nhạc đi đến để nàng ta nắm tay mình.

"Nha đầu này, bảo sao Tước Nhi lại nói miệng con gian trá như vậy!" Lý thị giả giận liếc nàng một cái, kéo nàng ngồi xuống ghế bên cạnh mình: "Tự nói với tổ mẫu con đi, sáng sớm hôm kia thẩm đến chỗ Nhị thẩm con hỏi, Nhị thẩm nói sẽ an bài con vào Thủy Nguyệt cư."

Thủy Nguyệt cư? Minh Nhạc rốt cuộc cũng hiểu, bảo sao buổi sáng ở chỗ Tiêu thị Dịch Minh Thanh lại nhìn mình như vậy, thì ra là vì chuyện này sao?

Minh Nhạc nhanh chóng nhìn sang Dịch Minh Thanh ngồi đằng xa, Dịch Minh Thanh vẫn luôn cúi đầu, các ngón tay cầm tách trà đã bắt đầu hơi trắng bệch.

Lão phu nhân chính là người có uy quyền tối cao trong phủ, trước mặt lão phu nhân nàng ta tuyệt đối không dám làm ra chuyện gì lỗ mãng.

"Nhưng chẳng phải con nghe nói hiện giờ Bát tỷ tỷ đang ở Thủy Nguyệt cư rồi sao?" Minh Nhạc chớp mắt, tỏ ra rất khó hiểu, thân nhiên nói.

Dịch Minh Thanh càng ra sức cúi đầu, cố gắng mím môi đè nén cảm xúc, nhưng rốt cuộc không khống chế được lực cầm tách trà trong tay, khiến nắp đập chạm vào tách trà phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lão phu nhân không vui liếc qua, Bạch di nương hoảng hốt vội lên tiếng che giấu thay nàng ta: "Cửu tiểu thư nói gì vậy, tiểu viện kia vốn là chỗ của Ngũ tiểu thư, bây giờ người trở về rồi thì tất nhiên Bát tiểu thư phải dời ra chứ..."

Bạch di nương nói xong, không tự nhiên ngừng lại một chút, mới mỉm cười nói tiếp: "Phu nhân đã sắp xếp bên Thụy Ngọc trai cho Bát tiểu thư, nên lát nữa trở về người có thể dọn vào Thụy Nguyệt cư rồi."

Thụy Ngọc trai nằm chỗ hẻo lánh, gần những căn phòng rách Tây viện, mấy năm nay, chỉ cần là chủ tử có chút xúi quẩy sẽ không đến đó ở, cho nên đã để trống một thời gian.

Minh Nhạc nhú nhú mày: "Sao có thể chứ? Làm vậy chẳng phải sẽ khiến Bát tỷ tỷ ủy khuất sao?"

Nàng không muốn ở Thủy Nguyệt cư, chỗ đó lưu giữ rất nhiều kí ức về Dịch Minh Lan kiếp trước, nàng không muốn đụng đến.

Thật ra lúc trên đường trở về nàng đã tính rồi, muốn tìm cơ hội xin lão phu nhân cho nàng ở chỗ phụ mẫu ở lúc trước.

Nhưng Dịch Minh Thanh nghe nàng nói, càng cảm thấy nàng giả tạo.

Bạch di nương trong lòng bàn tay thăm đồ mồ hôi, sợ Dịch Minh Thanh làm lão phu nhân mất hứng, vội đi vòng ra sau huyếch lưng nàng ta một cái, cười hiền lành: "Đó là việc Bát tiểu thư nên làm cho người."

Dịch Minh Thanh bị cái huyếch của Bạch di nương làm bưng tỉnh, ngẩng đầu miễn cưỡng gằn ra nụ cười yếu ớt, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy.... đương nhiên tỷ tỷ... là tự nguyện."

Ba chữ cuối cùng thốt ra đầy gượng gạo.

Đến cái chỗ Thụy Ngọc trai quý quái kia có khác nào bị lưu đầy đây.

Nhưng nếu nàng không đi thì sẽ phải ở chung Phù Dung quán với Bạch di nương và Hồng di nương.

Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì phải như vậy? Bản thân nén giận ở trong phủ nhiều năm như thế, thật vất vả và nịnh bợ Nhị phu nhân mới được ban cho một tiểu viện đằng hoàng, còn chưa ở được hai năm đã phải chuyển qua nơi hoang vắng, nhường lại cho nha đầu Dịch Minh Nhạc chết tiệt kia.

Dịch Minh Thanh càng nghĩ càng giận, nhưng dù nàng ta có oán hận lớn cỡ nào cũng không dám biểu hiện ra trước mặt lão phu nhân, chỉ là cái tay cầm bát trà đã có hơi run rẩy.

Minh Nhạc không làm gì cũng được hưởng lợi trong phủ, còn Dịch Minh Thanh nàng....

Trước đây Dịch Minh Thanh chưa từng đụng chạm với nàng, nàng cũng lười phí tâm với nàng ta.

"Tổ mẫu!" Minh Nhạc xoay người đến cạnh lão phu nhân đang nằm nghiêng trên giường sưởi, ôm tay bà, cười vô cùng xinh đẹp: "Tôn nữ rời phủ rất lâu mới vừa trở về, hôm qua là đại thọ của người nên con không dám mở miệng xin xỏ, bây giờ ở đây không có người ngoài rồi, cô phải người muốn ban tặng cho con cái gì không?"

Lão phu nhân có thiện cảm với phụ mẫu mất sớm của nàng, cho nên rất dung túng yêu thương nàng cùng Minh Tuyết.

Điểm đó là món lợi lớn nhất của bọn họ trong phủ này, thật sự không cần phải chống chọi với bên ngoài.

Ở Hâu phủ này, người dám nói chuyện như vậy với lão phu nhân sợ là cũng chỉ có mỗi mình nàng.

Dịch Minh Thanh xa xa nhìn đến, vẻ oán độc chột lơ qua trong mắt.

"Nha đầu con nha!" Lão phu nhân quả nhiên không giận mà còn cười, giọng tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại bóng mượt sau ót nàng: "Mấy năm bên ngoài, tổ mẫu đã ủy khuất hai tỷ đệ con rồi, nói đi, chỗ này của lão bà tử ta có thứ gì lọt vào mắt con không?!"

"Con muốn...." Minh Nhạc cắn cắn môi, ý cười ngập tràn trong mắt, sau đó chậm rãi nói: "Con muốn hỏi tổ mẫu người có thể cho con chuyển đến Cúc Hoa uyển không?"

Lời vừa dứt, cả phòng đột nhiên trở nên yên lặng.

Sau khi người đại phòng liên tiếp ra đi, chủ viện Cúc Hoa uyển của đại phòng cũng bị người khác xem như không tồn tại, ai đi ngang qua cửa đều hận không thể đi đường vòng, càng miễn bàn tới việc vào ở.

Đối với khu viện kia, lão phu nhân cũng luyến tiếc nên không muốn cho ai vào ở.

Hơn nữa tuổi tác bà lớn rồi, sợ thấy cảnh cũ xúc động, nên không cho phép ai nhắc đến nơi đó. Tệ hơn, ma ma đảm đương việc quét tước bên trong cũng chẳng biết đã đi đâu rồi.

Nét mặt già nua của lão phu nhân đại biến, Minh Nhạc tiếp tục nói: "Dù sao bây giờ viện kia cũng còn để trống, tổ mẫu thương con thì cho con chỗ đó đi, coi như để con chăm sóc thay phụ mẫu. Hơn nữa Bát tỷ tỷ rất thích ở lại Thủy Nguyệt cư bên đó, bắt nàng chuyển ra chuyển vào rất phiền toái."

Lão phu nhân tay cầm chuỗi Phật châu Bích Tỳ ngăn người thất thần, yên lặng một chút, nở nụ cười: "Hiếm khi con có lòng, vậy cứ theo ý con!"

"Tạ ơn tổ mẫu!" Minh Nhạc bước xuống trang trọng dập đầu tạ ơn.

Lão phu cười, nếp nhăn trên mặt càng hiện ra rõ hơn, Minh Nhạc cười nói tự nhiên cũng nhận thấy mắt bà chột trở nên hơi ướt át.

Nếu không đụng tới viện kia, mẫu nữ Dịch Minh Thanh sẽ không có chuyện gì.

Lão phu nhân khoát tay, hai người bên nhị phòng lập tức thức thời lui ra ngoài

Vừa bước ra cửa, Dịch Minh Thanh nhìn không được quay đầu lại nhìn Minh Nhạc miệng cười tươi như hoa đang tựa vào bên người lão phu nhân, lòng bàn tay ra sức siết chặt.

Ra khỏi Hàn Mai quán, Bạch di nương như trút được gánh nặng thở ra một hơi, lại dặn dò Dịch Minh Thanh hai câu, liền đi trước.

Đinh Hương đỡ tay Dịch Minh Thanh trở về, thấy sắc mặt nàng vẫn không tốt hơn, khó hiểu hỏi: "Cũng may *hữu kinh vô hiểm, chúng ta không phải chuyển đi nữa rồi, nhưng sao trông tiểu thư không vui vậy?!"

(*hữu kinh vô hiểm: có sợ chứ không có nguy hiểm gì)

"Ai muốn sự bố thí giả tạo của nàng ta chứ? Chẳng phải tiện nhân đó luôn khoe khoang trước mặt ta, muốn đuổi ta đi sao?" Dịch Minh Thanh âm hiểm cười lạnh: "Gây khó dễ ta sao! Chờ xem, sau này ta sẽ khiến nàng ta đập mặt!"

Đinh Hương nhìn biểu tình độc ác hung dữ như ma quỷ trên mặt Dịch Minh Thanh, sợ hãi rùng mình một cái.

...

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cổ nhân trở về

Lão phu nhân tâm rõ như gương soi, Tiêu thị nhường Thủy Nguyệt cư ra là để sắp đặt cái gì, lòng bà hiểu rõ.

Nhưng ban đầu bà vốn cũng có ý trả lại tiểu viện của Dịch Minh Lan cho người đại phòng, thế nên mới thuận nước đẩy thuyền.

Đuổi xong mẫu nữ Dịch Minh Thanh đi, tươi cười trên mặt lão phu nhân dần dần ảm đạm.

Lý thị phía sau thấy vậy không muốn ở lại nhận xui xẻo, vội vàng đứng dậy cáo từ nói: "Mẫu thân, người nghỉ ngơi đi, Nhị tẩu bên kia không tiện đi lại, bây giờ nhĩ tức qua Cúc Hoa uyển xem có cần phải mua thêm gì không."

"Chẳng phải những dụng cụ mẫu thân con từng dùng đều còn ở đó sao? Tam thẩm không cần thay mới phiền phức." Minh Nhạc nói.

Lý thị nhìn sang lão phu nhân một cái, thấy lão phu nhân không có ý phản đối mới gật đầu nói: "Phải chứ, ít nhất thẩm phải thay mới chần đệm lại cho con, nhĩ tức đi trước."

"Ừa!" Lão phu nhân gật đầu, nghĩ tới gì đó lại gọi Thái Vi ngoài gian chờ vào nói: "Sau này người đi theo Cửu nha đầu đi, nàng vừa trở về, bên cạnh vẫn chưa có ai phù hợp hầu hạ, ta lo lắng!"

"Vâng, lão phu nhân!" Thái Vi thần sắc như thường nhẹ giọng đáp, sau đó đi đến giữa phòng dập đầu với bà một cái, đứng lên, lại đến trước mặt Minh Nhạc uốn gối thi lễ: "Cửu tiểu thư!"

Cứ như vậy, xem như đã nhận chủ mới.

"Có nha đầu Thái Vi này bên cạnh, đây là chuyện không còn gì tốt hơn." Lý thị vui mừng cười cười, quay đầu nói với Minh Nhạc: "Còn nhị đẳng nha đầu và hạ nhân phía dưới, trở về thăm với Nhị thẩm con thương lượng xong sẽ đưa qua cho con."

"Lui xuống đi!" Lão phu nhân vẫy vẫy tay.

"Nhĩ tức cáo lui!" Lý thị ra ngoài với Chu ma ma bên người, hai người đi về phía Cúc Hoa uyển.

Bên cạnh lão phu nhân có bốn đại a đầu, lần lượt là Thái Thanh, Thái Hà, Thái Lan và Thái Vi. Cả bốn người đều nhu thuận hiểu biết, nhưng người đáng nhắc đến nhất phải nói tới Thái Vi, làm người tinh tế giỏi giang, nói cũng không nhiều, hơn nữa còn giúp Hoàng ma ma quản lý ít việc vặt trong viện.

Lão phu nhân giao nha đầu tiếp thân như vậy cho nàng, xem như là giúp đỡ.

Đó là một phần ân điển, đồng thời cũng là cảnh báo mọi người trong phủ...

Người đại phòng, bà xem trọng!

Minh Nhạc trước nay vẫn luôn cảm kích lão phu nhân.

Dù là năm đó khi phụ mẫu song vong, bà luôn chiều cố Minh Tước, hay lúc chính nàng chết, bà trở mặt vô tình với người Bành gia.

Tuy rằng sau cùng chuyện đó cũng không giải quyết được gì, nhưng có một số việc nàng cũng không đòi hỏi nhiều, lão phu nhân cũng có bản khoan và nể khổ của riêng mình.

Vừa mang tâm sự vừa trò chuyện gia sự với lão phu nhân một lát, đến giờ ngủ trưa của bà, Minh Nhạc liền cáo từ đi đến chỗ Minh Tước.

Trời vào chạng vạng, Lý thị gọi đại nha hoàn Thính Dung qua tìm nàng, báo đã quét tước thoả đáng, mời nàng qua xem còn cần mua thêm gì không.

Minh Nhạc theo Thính Dung đến Cúc Hoa uyển, Lý thị đã chờ sẵn ở đó, thấy nàng đến liền mỉm cười tiếp đón: "Cửu nha đầu, đến đây!"

"Tam thẩm!" Minh Nhạc uốn gối chào hỏi.

Lý thị lần lượt kéo nàng qua chính sảnh, phòng khách và phòng ngủ, Minh Nhạc tỏ ra cảm kích nói cảm ơn.

Hai người đi một vòng quanh viện, trùng hợp Chu ma ma cũng vừa mang hạ nhân của nàng đến.

Bốn thủ vệ gã sai vặt, hai ma ma thô sù, đại nha đầu có Thái Vi của lão phu nhân thượng, hai nhị đẳng nha đầu: Chi Văn và Chi Ngọc, mặt khác còn có ba tiểu nha đầu chạy việc vặt: Bán Song, Liễu Nhi cùng Tiểu Bình.

Mọi người đồng loạt tiến lên nhận chủ tử, Minh Nhạc chỉ nhìn thoáng qua từng khuôn mặt để nhớ, để Thái Vi sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, sau đó tự lui ra.

Bởi vì Trường An không tiện đi lại trong viện nàng, cho nên tạm thời còn ở lại Trúc Ý hiên.

"Tiểu thư!" Buổi chiều, Trường An đến, để tránh tai mắt người ngoài nên vào bằng đường cửa sổ, không nói không rằng móc giấy ghi phương thuốc đây những con chữ rồng bay phượng múa từ trong lòng ra: "Đồ người muốn ta lấy!"

"Ừ!" Minh Nhạc cầm phương thuốc quét mắt qua một lần, cũng không buồn hỏi Trường An làm sao có được phương thuốc này.

Nàng luôn luôn an tâm cách làm việc của Trường An.

"Lúc chàng vạng, thuốc hạ theo đuôi tiểu nha đầu bên Thủy Nguyệt cư kia đến một tiệm thuốc bắc ở thành tây, cái này lấy từ tay chương quỳ" Trường An nói tiếp: "Thuốc hạ thuận tiện hỏi thì biết đây là phương thuốc an thai của phụ nhân."

Vũ An Hạo có hai tiệm thuốc bắc ở Thịnh Kinh, nằm tại thành đông và thành bắc, Dịch Minh Thanh muốn giấu người khác, tất nhiên sẽ không dám đến hai chỗ đó.

"Biết rồi!" Minh Nhạc gật đầu, thuận tay nhét phương thuốc kia xuống tá sách vở trên bàn, sau đó dời đề tài: "Đám người bọn họ đưa đến cho ta hôm nay chắc chắn có người của Tiểu thị, bọn họ có lai lịch gì?!"

"Hai ma ma là Nhị phu nhân đề cử, gã sai vặt và ba tiểu nha đầu là do tổng quản chọn ngẫu nhiên, tạm thời hẳn không có vấn đề gì. Nhưng hai nha đầu Chi Ngọc và Chi Văn trước kia là người của Nhã Trúc hiên." Trường An trả lời.

"Hừm?" Minh Nhạc nhẹ ngâm một tiếng, như có hơi kinh ngạc.

Trường An hiểu ý, lập tức giải thích: "Bọn họ có ngây ngốc ở chỗ Tam phu nhân một thời gian, nhưng đã là chuyện của hai năm trước đó."

"Thú vị vậy sao!" Minh Nhạc cười nghiêng ngả, cũng không quá quan tâm.

Trường An nghĩ bất giác hơi lo lắng nói: "Để những người ở chỗ của người có chút vướng chân vướng tay, tiểu thư có muốn tìm vài người đáng tin bên người không?"

Hạ nhân lão phu nhân thượng là không thể động, về phần người nhị phòng và tam phòng cài vào... nếu bây giờ nàng lập tức trả trở về, chắc chắn sẽ làm những người đó nổi lên phòng bị.

"Vài cái hạ nhân mà thôi, mặc bọn họ đi, chuyện của ta, bọn họ không quản được!" Minh Nhạc khoát tay, chặt ngang mấy lời chưa nói hết của hắn.

Trường An thấy nàng trầm tư, biết nàng đang tính toán, vẫn đứng yên canh giữ, chờ nàng lấy lại tinh thần xong mới mở miệng nói: "Tiểu thư, còn một chuyện nữa, người nọ đã trở về!"

Minh Nhạc có chút ngẩn ra, lập tức phản ứng lại.

Người nọ? Bành Từ Sở?

"Ừ!" Nàng thần nhiên đáp, bụng bát trà lên, cúi mắt nhấp một ngụm, không để ý hỏi: "Khi nào?"

"Cũng là chàng vạng hôm nay, nói là được trong cung truyền triệu nên gấp hồi kinh, lúc thuốc hạ trở về từ tiệm thuốc bắc trùng hợp gặp hắn trên đường" Trường An nói.

"Đã biết!" Minh Nhạc gật đầu: "Trở về nói với Minh Tước chuẩn bị lễ vật, sáng sớm ngày mai theo ta đến Lan Hương cư một chuyến."

"Vâng!" Trường An đáp, vẫn là bóng người nhoáng lên một cái qua cửa sổ, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

Bành Từ Sở hồi kinh, trước mắt Dịch Minh Tâm còn ở trong phủ. Về chuyện Mai Hương, dù chỉ muốn làm dáng, ngày mai hẳn nhất định vẫn phải vội vàng đến đây thỉnh tội với Dịch Minh Tâm.

Người đó, từ biệt đã ba năm, ngày mai gặp lại chắc sẽ rất phản kích đây.

Một tháng bên cửa sổ như trôi đưa, Minh Nhạc ngược mắt thần nhiên liếc qua một cái, khoé môi nhẹ cong, chậm rãi kéo ra đường cung gần như yêu đã.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thu hoạch bất ngờ

Ngày tiếp theo Minh Nhạc cố ý dậy sớm đến vãn an lão phu nhân, vừa bước ra khỏi Hàn Mai quán tức khắc dẫn Thái Vi đi thẳng hướng Trúc Ý hiên.

Chủ tớ hai người không nhanh không chậm tiêu sái bước đi, đến cửa Trúc Ý hiên lấy hộp đồ ăn Minh Tước đưa xong liền đi.

"Đến rồi? Đệ vừa định chuẩn bị đi tìm tỷ!" Minh Tước cười cười, bước lên hai bước chào đón.

Thái Vi tiến lên, không cần Minh Nhạc phân phó đã tự chủ động nhận lấy hộp thức ăn trong tay hắn.

"Đều chuẩn bị tốt?" Minh Nhạc tiện tay mở nắp, là mấy món ăn vặt chiều bài của tiệm điểm tâm Hi Trai nổi danh Thịnh Kinh.

Tiêu thị thích ăn đồ ngọt, vậy đã gói đúng chỗ ngựa rồi, tuy thứ tỷ đệ bọn mang đến...

Người nọ ăn vào miệng nhất định sẽ không có tư vị gì.

Hai tỷ đệ hiểu ý nhìn nhau cười, quay lưng một trước một sau đi về phía Hương Lan cư.

- - - - -

Dịch Vinh Quần và Dịch Minh Phong sáng sớm vào triều chưa về, khi hai tỷ đệ đến, người nhị phòng đều đã đông đủ.

Mọi người vừa dùng xong cơm, hay nói trắng ra chính là ba mẫu nữ Tiêu thị vừa dùng xong cơm...

Bởi vì có Dịch Minh Tâm ở đây, nên ngoại trừ Tiêu thị và Dịch Minh Chân ra, toàn bộ người còn lại chưa thể lên bàn, đều mang bụng đói đứng hầu hạ bên cạnh.

"Thình an Minh phi nương nương!" Hai tỷ đệ vừa đến, trước tiên thi lễ với Dịch Minh Tâm trên chủ vị.

Tuy là tỷ tỷ nhà mình, nhưng dáng điệu vị Đại tiểu thư Dịch gia này luôn hết sức trang nghiêm, chỉ nhìn thái độ nàng ta đối với lão phu nhân lúc mới về phủ là có thể thấy được.

"Miễn, trong viện nhà mình không cần mấy lễ nghi chào hỏi đó." Dịch Minh Tâm miễn cưỡng tắt cả, lúc đó nhóm nha hoàn bà tử đã sắp dọn bàn ăn trước mặt xuống, lập tức có người bưng nước trà lên.

"Tạ ơn Minh phi nương nương!" Minh Nhạc phép tắc nói, trong hành động cử chỉ cũng vô cùng cẩn thận, không chậm trễ nửa phần.

Dịch Minh Tâm thấy nàng thông minh, nhất thời không tìm ra chỗ nào sai trái, chỉ thần nhiên ừ một tiếng.

Hai tỷ đệ đứng thẳng người, Minh Nhạc lại chào hỏi Tiêu thị ngồi một bên: "Gặp qua thăm."

"Ừ!" Tiêu thị đang cúi đầu uống trà, thái độ không nóng không lạnh, nhưng rõ ràng là không còn kinh sợ của ngày đó nữa.

"Trước kia là chất nữ không tốt, hôm đó trên đường đột nhiên gặp chuyện xấu, bị kinh hách nên mới lỗ mãng chạy về phủ như vậy, khiến thảm bị thương, trong lòng chất nữ thật sự rất áy náy." Minh Nhạc không quan tâm thái độ lãnh đạm của nàng ta, xoay người nhận hộp thức ăn trong tay Thái Vi, hơi có ý lấy lòng, cúi mắt nói: "Chỗ chất nữ không có gì đáng giá có thể mang đến nhận lỗi, biết phẩm thích hạnh nhân xộp của Hi Trai nên chất nữ mua một ít đến nhận lỗi với thăm."

"Nói gì mà nhận lỗi với không nhận lỗi chứ, phải xa lạ như vậy à?" Tiêu thị miễn cưỡng cười một cái, dùng ánh mắt sai sử hạ nhân nhận lấy hộp đồ ăn.

Nay sự tồn tại của tỷ đệ Minh Nhạc đối với nàng ấy mà nói giống như là mũi nhọn ở lưng. Phụ nhân này bình thường giỏi giang mạnh mẽ thế nào, bây giờ đối mặt với bọn họ, cho dù đang giả vờ nhưng trong ánh mắt vẫn không thấy được chút vui vẻ nào.

"Cảm ơn thăm không trách tội." Minh Nhạc rũ mi mắt xuống giả bộ không bắt bẻ, Dịch Minh Chân bên cạnh không quen nhìn Tiêu thị diễn trò với bọn họ, âm thanh thiếu kiên nhẫn lạnh lùng nói: "Mẫu thân, hai ngày nay không phải Đại tỷ đau đầu sao? Vẫn nên đừng để người khác đến làm phiền."

Lời này ngoài mặt là nói đám người Bạch di nương, Minh Nhạc không chờ nàng ta chỉ thẳng ra mình, mỉm cười nói: "Nếu nương nương không thoải mái chúng ta sẽ không quấy rầy nữa, thăm chuyên tâm dưỡng thương, khi nào rảnh rồi chất nữ sẽ lại đến thăm người."

"Được!" Tiêu thị gạt đầu, liếc mắt qua nhóm di nương cùng từ nữ thứ xuất đang đứng hầu hạ bên hông: "Các người cũng đều lui xuống đi!"

"Vâng!" Mọi người như được đại xá, vội hành lễ xoay người thối lui.

Thấy tất cả mọi người đã rời đi, Dịch Minh Chân lạnh lùng đặt tách trà xuống bàn, bất mãn nói: "Đại tỷ, tỷ cũng thật biết cam chịu! Muội thấy lần này nàng ta là cố ý hại mẫu thân bị thương."

Vì sốt ruột, ngữ khí Dịch Minh Chân có chút nóng nảy.

Tiêu thị rất rõ tính cách chuyên quyền độc đoán của đại nữ nhi, mặt biến sắc, thấp giọng trách mắng: "Chân Nhi, sao lại nói chuyện với Đại tỷ con như vậy?"

"Con..." Dịch Minh Chân quýnh lên, lập tức phản bác.

"Người nói mà không biết xấu hổ!" Dịch Minh Tâm không vui lòng liếc nàng ta một cái: "Nếu chẳng phải đám các người hành động ngu ngốc, thì hiện tại ta phải ở đây dọn dẹp cục diện rồi rầm này sao?"

Một câu này của nàng ta, chính là mắg cả Tiêu thị.

Tiêu thị vốn nghĩ phải nhanh chóng khuyên Dịch Minh Chân hoà giải, lại bị một câu nói của Dịch Minh Tâm đâm thẳng vào ngực, rốt cuộc ngất ra nói không nên lời.

Dịch Minh Tâm uống ngụm trà, ngược mắt nhìn về mặt gương ngừng của mẫu nữ đối diện, thấy vậy chịu mới mềm giọng xuống: "Được rồi, nếu đã đến đây rồi, tháng này không tệ, tất cả đều đợi đến ngày sinh thần Hoàng thượng rồi nói sau. Đến lúc đó con nhất định giúp các người chặt đứt mối hoạ ngầm này."

Ở trong phủ lão phu nhân rõ ràng rất che chở hai đứa nhỏ đó, không thể tùy tiện động vào bọn họ.

Nhưng nếu bọn họ phạm sai trong cung nghiêm, đến lúc đó ai cũng không thể bảo vệ nổi!

"Mẫu thân cũng biết bây giờ không phải thời điểm hành động thiếu suy nghĩ, nhưng sợ đêm dài lắm mộng." Tiêu thị phiền chán thờ dài, thần sắc lúc sáng lúc tối trong mắt bỗng nhoáng lên một cái.

Dịch Minh Tâm không bàn luận nữa, bỗng nhớ tới chuyện gì đó liền đảo mắt phượng sắc bèn về phía Dịch Minh Chân: "Chẳng phải nói phu quân bảo bối của người đã hồi kinh ngày hôm qua rồi sao? Sao còn chưa thấy hấn đến gặp ta?"

Hôm qua Bành Từ Sở vừa hồi phủ, thân tín của Dịch Minh Chân ở phủ Bình Dương Hầu lập tức truyền tin đến.

Trong phủ xảy ra sự kiện gièm pha lớn như thế, theo lý thuyết dù hôm qua hấn phải tiến cung diện thánh thì hôm nay cũng nên tới cửa nhận tội chứ, nhưng bây giờ đã là giờ nào rồi vẫn chưa thấy người đến, rõ ràng là đang cố ý chậm trễ Dịch Minh Tâm nàng.

Dịch Minh Chân lên nhìn sắc mặt Đại tỷ mình một cái, trong lòng không ngừng kêu khổ, ngoài mặt lại chỉ có thể cẩn thận giải vây thay Bành Từ Sở: "Có lẽ hấn còn công sự phải làm."

"Nội bộ nhà mình xảy ra loại chuyện đòi phong bại tục đáng gièm pha như vậy, còn nói tới cái gì công sự!" Dịch Minh Tâm khinh miệt cười lạnh, Dịch Minh Chân vội vàng cúi đầu xuống không dám nói tiếp nữa.

- - - - -

Minh Nhạc vừa trở lại Cúc Hoa uyển, Trường An đã từ cửa sổ bay vào, cúi đầu nói: "Tiểu thư!"

Hiển nhiên chờ đã lâu.

"Thế nào? Đồ phùng bên kia xảy ra chuyện?" Ban ngày ban mặt hấn lại vội vàng đến đây như vậy, Minh Nhạc có hơi bất ngờ.

"Không phải!" Trường An nói: "Là chuyện ngài kêu ta theo dõi Bát tiểu thư, có động."

"Ồ!" Minh Nhạc nghe vậy mới thả lỏng, đến bàn rót một tách nước cho mình.

"Sáng sớm nha đầu mang thư của Bát tiểu thư ra ngoài, hẹn người kia buổi trưa giờ Ngọ gặp mặt ở Vân Tước lâu." Trường An tiếp tục nói, ngữ khí lạnh lẽo có chút dừng lại: "Tiểu thư, đến xem thư không?"

Ngồi góc tường nghe chuyện người ta, Minh Nhạc tự nhận không có đam mê loại đó, chỉ khoát tay nói: "Không cần đâu, nếu người không có việc gì, tiếp tục theo dõi."

Trường An không trả lời, đứng yên bất động.

Minh Nhạc phát hiện khác thường, ngừng đầu đưa cho hấn một ánh mắt nghi vấn: "Thế nào?"

"Chỗ Vân Tước lâu bên đó.... tiểu thư có muốn tự mình đi một chuyến không?" Trường An nói, hiển nhiên không quen với cách nói chuyện tự tiện làm chủ vừa rồi của mình, nói xong vội rũ mắt xuống: "Người nọ... người hấn sẽ có hứng thú."

Minh Nhạc hơi hơi ngó ra.

Người nàng thấy hứng thú?

Như vậy là --

Về thời gian (canh/thời và khắc): 1 ngày chia làm 12 canh/thời và 100 khắc.

1 canh = 2 tiếng

1 khắc = 15"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ngồi góc tường nghe chuyện người ta

Người nàng cảm thấy hứng thú sao?

Trong Thịnh Kinh này, có thể khiến nàng thấy hứng thú, trừ bỏ những người trong phủ Vũ An Hầu, vậy còn sót lại một người.

Minh Nhạc mỉm môi như cười như không, ngón tay trắng nõn mịn màng như ngọc gõ gõ lên mặt bàn.

Sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu nhìn Trường An vẫn đứng yên bên hông chờ đáp án, chậm rãi gật đầu: "Đi an bài đi!"

Trường An cúi đầu: "Cái đó... người có muốn thông tri cho tiểu thiếu gia không?"

"Không cần!" Minh Nhạc quyết đoán giơ tay ngăn hấn lại: "Mấy chuyện tư lợi nhỏ nhặt này không cần nó nhúng tay."

"Vâng!" Trường An thấp giọng đáp ứng, thân mình biến mất khỏi cửa sổ.

Mấy ngày nay bên chỗ Tiêu thị luôn lấy lý do dưỡng bệnh, trừ bỏ tỷ muội Dịch Minh Tâm ra ai cũng không gặp.

Nên Minh Nhạc muốn ra khỏi phủ tự nhiên không cần xin phép nàng, chỉ đến Nhã Trúc hiên nói qua với Lý thị một tiếng, nói là muốn đến Mặc Ngọc hiên xem *văn phòng tứ bảo cho Minh Tước.

(*văn phòng tứ bảo: bút mực, giấy, nghiên)

Lý thị không nói hai lời, an bài xe ngựa, lại như vô tình chọn hai người Thái Vi và Chỉ Văn theo hầu hạ.

Minh Nhạc không tỏ vẻ dị nghị, chỉ cười cười dẫn hai người rời phủ.

Trường An đi theo, cười ngựa hộ vệ bên ngoài xe ngựa.

Người trong phủ ai cũng biết từ hồi gặp chuyện trên đường hồi phủ về sau, hai tỷ đệ Minh Nhạc và Minh Tước rất ý lại vào ân nhân cứu mạng Trường An này, cho nên hẳn đi theo cũng không thấy có gì không ổn.

Xe ngựa chạy hơn nửa canh giờ, đơn giản xóc nảy một cái liền ngừng lại.

"Tiểu thư, đến rồi!" Bên ngoài vọng vào tiếng nói phập phồng không có thanh bằng trắc của Trường An.

Phong tục Đại Nghiệp triều có chút nói ra, không kiêng kị nữ tử xuất đầu lộ diện đi tới lui trên phố. Chẳng qua vì thân phận có phần hiển hách, thông thường khi tiểu thư hào gia rảnh rồi muốn xuất môn sẽ đeo lụa che mặt ẩn giấu dung nhan.

Minh Nhạc thường không quan tâm mấy cái nghi thức lễ tiết đó, nhưng tình huống hôm nay đặc biệt, đó là Thái Vi phép tắc đeo lụa che mặt lên cho nàng.

Chủ tớ ba người xuống xe, Minh Nhạc đứng cạnh xe ngựa nhìn nhìn xung quanh, bộ dáng như vô cùng tò mò để đô phồn hoa đã xa cách nhiều năm này.

Chỉ Văn cười bước lên nói: "Tiểu thư làm sao vậy? Không vào sao?"

Minh Nhạc không nói, ánh mắt dừng lại ở tiệm son phấn kế bên Mặc Ngọc hiền, sau đó vỗ trán một cái nhẹ giọng thì thầm: "Xem trí nhớ của ta này, từ lúc các người vào viện của ta, ta vẫn chưa thưởng các người cái gì cả. Vừa vận hôm nay có dịp, Thái Vi, người giúp ta đến tiệm đó chọn mấy hộp son về chia cho bọn nha đầu đi."

Tuy Minh Nhạc vừa hời phủ, nhưng lão phu nhân yêu thích nàng, sau lưng có trợ cấp cho nàng một ít ngân lượng, điểm này Thái Vi biết.

Thông thường chủ tử các phòng khác chỉ thưởng chút y phục hoặc trang sức cũ xuống cho hạ nhân đã đủ làm lung lạc lòng người, Minh Nhạc không cần phải cố ý đến tiệm son phấn số một số hai toàn bộ kinh thành mua cho bọn họ, thật sự không đáng, thưởng chút bạc vụn cũng tốt rồi.

Thái Vi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Minh Nhạc một thoáng, lập tức dời mắt, chối từ: "Tiểu thư cũng biết nô tỳ ở trong viện lão phu nhân đã lâu, lão phu nhân không hay dùng mấy thứ đồ đó, nên nô tỳ thật sự cũng không biết loại nào mới tốt, hay là.... để Chi Văn đi với nô tỳ đi, tuổi nàng nhỏ, chắc chắn rõ sở thích của bọn nha đầu hơn nô tỳ."

Tâm tư Thái Vi này còn lạnh lợi hơn nàng tưởng rất nhiều.

"Như vậy..." Minh Nhạc suy nghĩ một hồi, ung dung thân nhiên quay đầu nhìn Chi Văn nói: "Vậy người cũng đi cùng đi, chọn xong đến Mặc Ngọc hiền tìm ta."

Chi Văn hơi do dự, quả thật không biết vị Cửu tiểu thư tính tình trẻ con hay cười tùm tùm này có gì đáng giá để theo dõi, nghĩ vậy, mặt lập tức lộ ra vui mừng gật đầu đồng ý: "Vâng ạ!"

Hai nha hoàn vui vui vẻ vẻ cùng bước vào tiệm bên cạnh, Minh Nhạc quay đầu phân phó Trường An đứng tại chỗ quan sát bọn họ một tiếng, sau đó tự mình đi vào Mặc Ngọc hiền.

Mặc Ngọc hiền là lão điểm trăm năm, mặt tiền cửa tiệm cực kì rộng rãi, trước sau đều có cửa thông với hai con phố, thường ngày lúc buôn bán đều mở ra hai cửa.

Người trong thành phàm là người có chút của cải đều thích mua văn phòng tứ bảo ở đây, cho nên trong điểm xưa nay luôn đông đúc người ra vào.

Hôm nay nàng cố ý mặc một kiện y phục trơn có kiểu dáng vô cùng đơn giản, xiêm y màu nhạt mộc mạc bình thường. Đứng giữa đám khách nhân nối liền không dứt cơ hồ không khiến bất kì ai chú ý, dễ dàng đi qua đại sảnh nhập vào con phố thông với cửa sau.

Vừa bước ra khỏi cửa, nàng đơn giản lược tóc qua nửa đầu, động tác mau lẹ tháo khăn che mặt xuống, chậm rãi đi qua ngã tư tiến vào tửu lâu đối diện.

Tiểu nhị thấy bộ dáng tiểu thư khuê các của nàng có hơi kinh ngạc chào đón: "Vị tiểu thư này, tiểu điểm..."

"Ta đợi người!" Minh Nhạc quyết đoán chặn nửa câu sau của hắn, từ trong tay áo lấy ra một thẻ phòng nhã gian mà Trường An đã chuẩn bị tốt đưa cho tiểu nhị.

Sáng sớm Dịch Minh Thanh lấy cớ đến xem tranh thêu của Thái Diệp hiền để ra cửa, hôm qua nha hoàn Đình Hương đưa thư tín xong đã trực tiếp đến đây đặt phòng cho nàng ta và người nọ. Trường An đặt phòng cách vách.

Minh Nhạc đã nắm tốt thời gian, vì tránh lãng phí thời gian không cần thiết nên nàng cố ý tới trễ nửa khắc, nhưng phòng đối diện hiển nhiên vẫn chưa đến đủ người.

Tiểu nhị bưng trà, bánh dưa và trái cây vào phòng, vừa bày ra bàn vừa dong dài không ngưng miệng. Minh Nhạc nghe rất phiền, thoáng nâng mắt đen nhìn về phía cửa. Nàng đang nhìn khe hở của cánh cửa, bỗng nhiên một góc áo bào xanh ngọc lịch sự tao nhã nhanh nhẹn lướt qua.

Minh Nhạc cơ hồ thấy tâm trí mình như trống rỗng, cước bộ người nọ rất ổn định bình thản, một bóng dáng ánh vào trong mắt chưa đến mấy giây, nghiêng người một cái đã biến mất ngay trước mắt.

Phòng cách vách phát ra tiếng mở cửa, sau đó là tiếng Đình Hương thỉnh an và tiếng bước chân rời khỏi phòng. Bên này tiểu nhị cũng dọn xong trà bánh, bước ra ngoài.

Phòng ở đây cách âm không tốt cũng không sao, Minh Nhạc ngồi dựa lưng với mặt tường, tập trung lắng nghe tình huống vừa phân biệt được trong phòng bên cạnh.

"Hầu gia!" Giọng Dịch Minh Thanh trong veo yếu ớt, mang theo kinh hãi cùng chào đón, ôn nhu như những giọt mật ong nhỏ vào lòng người.

"Thế nào, mới mấy ngày không gặp đã chịu không nổi muốn tìm ta đến vậy?" Giọng nói nam tử lọt vào tai đầy ôn nhuận, còn mang theo cả ý cười nhân nhật, khiến người ta cảm thấy ngả ngớn, lạnh lẽo cùng xa lạ.

Ngay sau đó là tiếng y phục ma sát ngày càng nhanh, tiếng thở ngượng ngùng đan xen tiếng cười duyên của nữ tử, dần dần liền có phần gọi tình khi tiếng thở hổn hển nhỏ nhẹ vang lên.

Nam nhân tựa hồ không nhận nổi xả y phục nàng kia, ngay sau đó là âm thanh ván giường kịch liệt va chạm rất lớn.

"Hầu gia!" Dịch Minh Thanh ưm một tiếng, dồn dập thở gấp.

"Hừ, đừng nói nữa!" Giọng nam tử nhẹ nhàng chậm chạp mà đầy mê hoặc, dưới tay nhanh chóng lột y phục của đối phương xuống.

Động tĩnh đối diện quả thật có hơi lớn, bất quá mới vừa vào cửa mà thôi, giường lớn đã vội rung lắc lạch cạch như vậy.

Minh Nhạc hờ hững nghe, cũng không thấy nhú mày....

"Hầu gia.... đừng.... nhẹ chút!" Tiếng Dịch Minh Thanh dần dần hơi mông lung kiêu mị, rốt cuộc vẫn còn sót lại được một chút lí trí cười duyên nói: "Đừng.... đừng làm đứa nhỏ bị thương!"

Dịch Minh Thanh vừa dứt lời, tiếng ván giường lay động mạnh mẽ gấp rút ở đối diện chợt ngừng lại, yên lặng đến làm người ta kinh hãi.

Minh Nhạc lập tức dồn hết tập trung lắng nghe, hôm nay nàng đến đây, kì thật trước nhất là muốn nghe phản ứng của Bành Tử Sở sau khi nghe được tin tức này.

Lặng im. Yên ắng.

Lặng im hoàn toàn vượt qua phạm vi dự đoán của nàng!

"Hầu gia, người làm sao vậy?" Sau một hồi lâu lại nghe thấy giọng nói thẹn thùng vô cùng nhỏ của Dịch Minh Thanh: "Thanh Nhi hoài đứa bé của người, người không vui hay sao?"

Tiếng ván giường đã im lặng thật lâu rốt cuộc nhẹ nhàng vang lên lần nữa, tiếp theo ba chữ lãnh miệt mà kiên quyết của nam nhân kia xuyên thấu qua vách tường bay đến....

"Tìm cách bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bạc bẽo lãnh khốc

Ba chữ thốt ra rất lạnh lùng nhẹ nhàng, nhưng vẫn mang theo hương vị quân tử lạnh nhạt bình thân của riêng Bành Tử Sở.

Minh Nhạc giật mình, nhất thời cảm thấy xa cách ba năm, ngay cả nàng cũng có chút không nhận ra người này. Nhưng ngẫm lại, kỳ thật....

Có lẽ ngay từ đầu nàng vốn đã không thể nhận thức được hắn rồi.

Hắn diễn với nàng hơn mười năm, nàng tin tưởng hắn không chút nghi ngờ hơn mười năm, còn vui vẻ nhẫn nhục. Thì ra tới tận bây giờ nàng cũng chưa từng chân chính hiểu rõ được nam nhân kia.

Cái gọi là yêu, cái gọi là bất đắc dĩ, là mãi cho đến khi mất mạng dưới mưa gậy nàng mới bất ngờ phát hiện thứ mà nàng tự gọi là "tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" vĩ đại vốn chỉ là một đoạn tấu hài buồn cười.

Khắp thiên hạ người nào cũng biết đêm đó Bành Tử Sở theo phụ thân ra kinh làm việc không có trong phủ, đêm đó hắn đột nhiên trở về, nàng vô cùng vui mừng, chưa từng nghĩ đôi tay ôn nhu kia của hắn lại tự đào ra hố chôn cho nàng...

Vì muốn nàng vạn kiếp bất phục.

(*vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Nàng phải làm như thế nào mới có thể chứng minh với những người đó nam nhân lưu luyến quân quýt si mê với nàng cả một đêm, nam nhân để lại những dấu vết si nhục nữa cũng không sạch trên cơ thể nàng, không phải ai khác, chính là phu quân Bành Tử Sở mà nàng vẫn luôn ý lại?

Không thể! Hắn tính kế rất cẩn thận, bố cục kín đáo, vốn khiến nàng hết đường chối cãi!

Âm mưu hoàn hảo như vậy, thậm chí nếu không phải Bành Tử Sở tự thân ra tay mà là ai khác, ngay cả bản thân nàng cũng sẽ tin mình thật sự trong lúc tinh thần hỗn loạn đã nhận lầm người, do đó làm chuyện có lỗi với hắn.

Nhưng người kia là Bành Tử Sở, là nam tử thanh mai trúc mã cùng lớn lên với nàng hơn mười năm, là nam tử từng thề non hẹn biển muốn cùng nàng bạch đầu giai lão, là nam tử sớm chiều tâm ý tương thông với nàng trong suốt hai năm, là vị hôn phu nàng vô cùng ý lại, hơn nữa còn một mực yêu hắn đến tận xương tận tủy, thề quyết không thay đổi!

Nghĩ cũng phải, Bành Tử Sở vẫn luôn là nam nhân tài giỏi mạnh mẽ, khi nàng còn sống hoàn toàn bị hấn nắm trong lòng bàn tay, dù kết quả tệ đến mấy hấn cũng tuyệt đối không cho phép người khác chạm vào thân thể nàng!

Hắn bạc bẽo cùng lãnh khốc thế nào, chẳng phải lúc đó nàng đã biết rồi sao?

Trong phòng cách vách, Dịch Minh Thanh đang nồng đậm tình ý cũng bị ba chữ thành linh xuất hiện kia làm cho choáng váng.

Đỏ ửng rút đi, sắc mặt nàng ta hơi trắng bệch, ngẩng ngốc nhìn chằm chằm Bành Tử Sở đã bước xuống giường chuẩn bị mặc lại y phục, không thể tin nói: "Hầu gia, người... nói gì?"

"Người đã nghe lời nói của ta, đừng để ta lặp lại lần thứ hai!" Nam tử lạnh lùng nói, dù chỉ đối mặt với bóng lưng của hấn, Dịch Minh Thanh cũng đủ thấy lòng mình phát lạnh.

Nàng ta đột nhiên thấy buồn cười, nhưng còn chưa kịp cười ra miệng, nước mắt đã trào ra trước.

Còn Bành Tử Sở như chán ghét hết mọi thứ trong căn phòng này, vừa chỉnh chu lại y phục đã vội mang hài vào.

Mất thấy hấn sắp rời đi, Dịch Minh Thanh mới như bừng tỉnh từ trong mộng, mạnh mẽ phục hồi lại tinh thần, sợ hãi xốc chân lên bước đến ôm lấy eo hấn từ phía sau, cầu xin: "Đừng! Hầu gia đừng đi! Đừng bỏ lại ta!"

Bành Tử Sở cúi đầu nhìn nửa cánh tay tuyết trắng dưới hông hấn, phiền chán nhíu mày.

Hắn không thích nữ nhân dây dưa cũng không thích nghe nữ nhân khóc.

Thấy hấn bất động không nói, Dịch Minh Thanh lập tức nhận ra khác thường, vội vàng lau nước mắt đột nhiên đến trước mặt hấn quỳ xuống, tay nắm vào tà áo bào, mở mắt ngửa đầu nhìn hấn: "Có phải Thanh Nhi đã làm gì khiến người không vui không? Ta sẽ sửa, ta nhất định sửa, chỉ cần chàng đừng bỏ rơi ta, không cần bỏ rơi ta!"

Bành Tử Sở cúi mắt nhìn nàng ta, từ trong ra ngoài đều lộ ra lạnh lùng: "Vậy người muốn thế nào?"

"Thanh Nhi..." Dịch Minh Thanh cứng lại, suy nghĩ một chút mới e lệ cúi đầu xuống, bi thương nói: "Thanh Nhi chỉ muốn theo người chứ không có tâm tư nào khác, tâm ý Thanh Nhi thế nào, tự nhiên Hầu gia cũng hiểu được!"

Nàng từng nghĩ cứ chờ tới thời điểm chín mùi, không cần nàng nhiều lời hấn cũng sẽ tự chủ động mở miệng. Nay Bành Tử Sở vừa hỏi như vậy, trái lại khiến nàng thấy xấu hổ vô cùng.

Vì chạy đến quá vội, y phục trên người nàng còn chưa kịp chỉnh lại, thân thể nồn nà giữa y phục lộn xộn tất nhiên càng xinh đẹp khôn cùng, hơn nữa bộ dáng khóc cũng rất đáng yêu, dù là nam nhân nào nhìn thấy cũng rất khó thờ ơ.

Đôi mắt Bành Tử Sở có chút dần ra, chậm rãi nửa ngồi xỏm xuống, hai ngón tay núm lấy cằm nàng giơ lên trước mặt, cẩn thận nhìn ngắm.

Mặt phấn của nữ tử có hơi xấu hổ, dung nhan thanh tú, đôi mắt ngân ngấn nước lén lút đưa tình nhìn hấn.

Bành Tử Sở trời sinh có vẻ ngoài nho nhã tuấn tú, qua hai năm được bão cát chiến trường mài dũa, ánh mắt đã tăng thêm vài phần anh khí.

Dịch Minh Thanh thừa nhận lý do chân chính nàng coi trọng hấn chính là thân phận của hấn, nếu có thể bước chân vào phủ Bình Dương Hầu, dù chỉ làm thiếp thôi cũng còn hơn bị Tiêu thị tùy tiện gả cho ai đó.

Nhưng nam nhân này, bản về cốt cách lịch sự hay là khí độ cũng đều khiến người ta ái mộ!

"Hầu gia!" Dịch Minh Chân nhân lúc hấn đang có lòng thương hương tiếc ngọc, cắn môi mềm mại gọi một tiếng.

Bành Tử Sở cau mày cẩn thận quan sát nàng ta, chậm rãi nói: "Người muốn vào phủ Bình Dương Hầu?"

Nàng không tiếc hủy thanh danh chính mình để giao thân cho hấn, hơn nữa bây giờ cũng có thai rồi, con đường duy nhất có thể đi chính là con đường đó.

"Thanh Nhi nguyện ý theo hầu hạ người!" Dịch Minh Tâm đỏ mặt, rũ cánh mi xuống.

Bành Tử Sở từ tốn nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, đột nhiên hỏi: "Chẳng phải hôm nay Tứ tỷ người còn ở lại phủ Vũ An Hầu sao?"

Dịch Minh Thanh sững sốt, lập tức vui sướng nhẹ giọng trả lời: "Vâng!"

"Vậy thì vừa lúc!" Bành Tử Sở gạt đầu, nói xong liền thả ngón tay giữ cằm nàng ta ra, phui áo choàng đứng dậy: "Người trở về thông báo với nàng ta một tiếng đi, để ngày mai nàng ta hồi phủ an bài cho người!"

Trái tim vừa bay lên chín tầng mây nháy mắt ngã xuống đáy vực, Dịch Minh Thanh chân mềm nhũn trực tiếp ngồi xuống đất.

Nàng sợ hãi nhìn gương mặt nam nhân đã lần nữa khôi phục lại lãnh đạm, bật thốt nên lời: "Ta đi nói?"

Dịch Minh Chân là ai? Nếu biết nàng vụng trộm lên giường Bành Từ Sở, nàng ta không lột da nàng mới lạ.

Hơn nữa một khi chuyện này truyền ra ngoài, nếu không có Bành Từ Sở che chở, Tiêu thị cũng không tha cho nàng, làm sao nàng dám tự mình đi nói với Dịch Minh Chân?

Dịch Minh Thanh run lên, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại tuyệt vọng chưa từng có....

Nam nhân này muốn vứt bỏ nàng thế này, mặc kệ nàng sống chết sao? Nhưng tại sao? Lúc mới vào phòng vẫn luôn nồng tình mật ý, như thế nào vừa quay lưng lại liền thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế.

"Sao chàng có thể đối xử với ta như vậy?" Dịch Minh Thanh run run, sợ hãi hỏi: "Ta đã hoài hài tử của chàng mà!"

Bành Từ Sở sửa sang lại nốt cổ áo, trước khi đẩy cửa ra ngoài còn như ban ân huệ cuối quay đầu nhìn thoáng qua nàng ta một cái, mĩa mai nói: "Trước kia cũng đâu phải ta ép ngươi lên giường?"

Nói xong, vén tà áo bào lên, bước nhanh khỏi cửa.

Tiếng bước chân Bành Từ Sở rời đi hồi lâu, căn phòng cách vách chỉ còn lại tiếng khóc thảm thiết của Dịch Minh Thanh không dứt bên tai.

Minh Nhạc ngồi bên bàn mặt không thay đổi lắng nghe, dần dần cảm thấy không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Nàng gơ tay đẩy cửa sổ sát bên đường ra cho thông khí, ngược mắt, vừa vận chạm phải đôi mắt trong suốt xa xăm ở con phố đối diện.

***Vì tuần này mình phải tập quốc phòng, nên đây là chap cuối của tuần này.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giai nhân bên cạnh

Chỉ nhìn thoáng qua một cái Minh Nhạc đã nhận ra hắc, trên đời này chỉ có người đó mới có đôi mắt âm u sâu thẳm mênh mông như vậy.

*Một thoáng kinh hồng, giống như chỉ lướt qua mắt Minh Nhạc vài giây, khe hở mỏng manh giữa hai cánh cửa sổ đã sắp đóng kín hoàn toàn.

(*một thoáng kinh hồng: chỉ liếc mắt một cái đã để lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt)

Theo sát sau đó là vài tiếng nặng nề, vì cách một con phố nên rất khó phân biệt rõ cụ thể là âm thanh gì, hình như là tiếng đánh vật nặng ngã xuống đất, cũng có chút giống tiếng chuông phong đập vào nhau của hai người luyện võ.

Một bóng người màu tro đột nhiên phá nóc khách sạn tên Tứ Hi cư đối diện bay ra, gạch ngói vỡ vụn nện xuống người đi đường bên dưới ngã tư, khơi dậy tiếng kêu sợ hãi khắp một vùng, dẫn tới ánh mắt của nhiều khách nhân nghỉ chân.

Bóng người màu tro chuyển động rất nhanh, lên xuống vài cái đã sắp lướt qua ba cái nóc nhà.

Theo sát sau đó là hai người áo xám phá ngói xông ra, đuổi theo bóng người tro bào đã sớm mất tung tích trên nóc nhà lầu các.

Bốn năm người mặc tro bào lao xuống cổng lớn dưới lầu Tứ Hi cư, cơ hồ là cùng lúc đó, một đội Ngự Lâm quân khoảng hàng trăm người gào thét kéo đến che kín cả một góc đường.

Nơi này xảy ra rắc rối, Minh Nhạc không dám ở lâu, gơ tay định khép lại cửa sổ, năm ngón tay của nàng thỉnh thoảng bị một bàn tay xinh đẹp nào đó áp lên ngăn cản.

Vết thương dưới xương bả vai tựa hồ lại nhói lên, Minh Nhạc vốn không vui, lúc này thậm chí mình không để lại chút tình cảm cho hắc, tay vẫn ra sức kéo cửa sổ vào.

Khí lực của nàng tất nhiên không so được với Tống Hạo, tiếng động lôi kéo như vậy đã bị đám tro nhân dưới đường phát hiện.

Những người đó đều là cao thủ hàng đầu, nghe tiếng tranh cãi, không cần nhìn qua đã có người giương tay áo lên, bắn hai ám khí màu xanh đen về hướng nửa khuôn mặt Tống Hạo đang lộ ra ở cửa sổ.

Những người kia vốn không thèm phân biệt người nào, vừa ra tay là dùng sát chiêu, hiển nhiên mặc kệ phải trái muốn đẩy đối phương vào con đường chết.

Minh Nhạc âm thầm cả kinh trong lòng, chưa kịp thì thầm "cẩn thận", chợt nghe hai tiếng chói tai vang lên, tay trái Tống Hạo không biết từ bao giờ đã bung *chiết phiến ra, ám khí đánh lên chiết phiến của hắn đều bị văng ra ngoài, "leng keng" hai tiếng đã rơi xuống.

(*chiết phiến: quạt gấp)

Từ lúc bọn tro nhân ra tay cho đến hần giờ tay ngăn cản, toàn bộ động tác liền mạch tự nhiên, cơ hồ chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Lúc này cảm bào nam tử dẫn đầu đội Ngự Lâm quân vội vã ngẩng đầu lên, vừa vận chạm phải ánh mắt với Tống Hạo vừa nhìn xuống.

"Sao lại là Ngũ đệ? Mới vừa rồi thị vệ ra tay lỗ mãng, không thương tổn đến đệ chứ?" Người nọ cười, mắt xéch hẹp dài hơi nheo lại, có vài phần thân mật.

"Tam ca!" Tống Hạo gật đầu, năm ngón tay thon dài vẫn đặt trên bàn tay Minh Nhạc không di dời, thân nhiên nói: "Làm ra thanh thế lớn như vậy, Tam ca đang tìm người sao?"

Tuy hắn nói chuyện nho nhã lễ độ không để người ta bắt được lỗi sai, nhưng Minh Nhạc có thể cảm nhận được một loại xa cách thanh lãnh lộ ra từ biểu cảm, giống như lần nâng gập hắn ở trước công phủ Vũ An Hầu ngày ấy...

Khuôn mặt này hắn là khuôn mặt hắn thường lộ ra trước mặt người khác, mang theo một chút tôn quý lãnh diễm, bên trong bình thản ẩn chứa thái độ xa cách mọi người.

"À, có hai tên trọng phạm vừa trốn thoát khỏi đại lao Hình Bộ, hoàng huynh lệnh ta dẫn người đi truy bắt khắp mọi nơi." Huệ vương Tống Trạch thông dong trả lời, khi nói chuyện ánh mắt bất giác nhìn sang hai bàn tay ngọc đang đặt chồng lên nhau trên cửa sổ, cười ẩn ý.

Hắn không hỏi Tống Hạo vì sao lại ở đây, cũng không nói rõ hai tên gọi là trọng phạm kia đã đắc tội gì.

Đồng dạng, Tống Hạo cũng không chất vấn tới việc người áo xám vừa rồi ra tay lỗ mãng với hắn.

Khi này đánh nhau ở toà Tứ Hi cư trên con phố đối diện, mọi người chính mắt nhìn thấy hai tên áo xám truy đuổi người, nhưng hiển nhiên, hai huynh đệ này đã rõ ràng về hành động của nhau, chỉ là không mở miệng vạch trần mà thôi.

"Nếu Tam ca còn có công vụ trong người, thần đệ không làm chậm trễ huynh nữa." Phát hiện ánh mắt Tống Trạch nhìn ở đâu, Tống Hạo nhẹ nhàng dùng bàn tay mình nắm kín năm ngón tay Minh Nhạc đè xuống dưới.

"Được! Ngũ đệ vừa hồi kinh, ngày khác ta sẽ mở tiệc đón gió cho đệ ở phủ!" Tống Trạch nói, ánh mắt vội lướt qua mạng che mặt trên mặt Minh Nhạc ngồi đối diện, bỗng nhiên chuyển chủ đề, lại cười nói: "Không biết giai nhân bên cạnh Ngũ đệ là khuê tú nhà ai, sao không giới thiệu cho bổn vương cùng biết?"

Hắn đứng trên triều đình nhiều năm, tự nhiên rất am hiểu cách phân biệt người, Tống Hạo vốn đang ở Tứ Hi cư đột nhiên xuất hiện ở Vân Tước lâu ở con phố đối diện đã muốn khiến hắn tức giận học máu, hắn theo trực giác cứ nghĩ nữ tử này chỉ là con hát Tống Hạo tìm đến để giúp hắn che giấu, nhưng nhìn đến đôi mắt sáng long lanh trong veo bên trên mạng che mặt, lại cảm thấy chuyện không phải vậy.

Bây giờ không phải lúc nàng nên lộ ra bộ dạng của mình.

Minh Nhạc nghe vậy, thầm thấy căng thẳng, lần đầu tiên ngước mắt nhìn Tống Hạo.

Người nọ ngồi đối diện, mắt nhìn qua nàng, con ngươi sâu không thấy đáy cứ nhiên lơ mơ lộ ra một tia ý cười không dễ phát hiện.

Sau lần gặp gỡ ngẫu nhiên ở Liễu Hương, nàng chính là cái gai nhọn trong mắt người này, hắn đây là đang uy hiếp nàng?

Minh Nhạc mặt lạnh, lặng yên quay mặt qua chỗ khác.

Dù sao hai người đều nắm trong tay nhược điểm của đối phương, đoán là Tống Hạo cũng biết nàng thế nào, nếu hắn thật sự muốn giết nàng thì phải ra ám chiêu, dưới tình cảnh này chắc chắn không dám ngang nhiên đẩy nàng ra.

Tống Hạo ánh mắt hơi động, hiển nhiên nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hắn bỗng nghiêng người sát lại gần, thì thầm bên tai đối phương: "Người nghĩ ta không dám?"

Minh Nhạc ngồi ngay ngắn trước cửa sổ, hắn nghiêng người một cái, vừa che mắt người nàng vừa cho người ngoài cửa sổ nhìn thấy góc độ ái muội, gần sát đến tóc mai chạm vành tai của hai người.

"Vương gia không ngại thì thử một lần đi!" Minh Nhạc chuyển mắt, bình tĩnh nhìn nhau với hắn.

Tuy cách tấm khăn che mặt, nhưng hơi thở thanh lãnh phớt nhẹ của người đối diện vẫn khiến nàng sinh ra một chút cảm giác không được tự nhiên.

Không được tự nhiên, nhưng nàng cũng không trốn tránh.

Bởi vì đối với nam nhân này, người lùi một bước sẽ bị hấn bắt bí bức tử nhiều thêm một tác.

Hai người, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc có qua có lại này, đã sắp bắn ra cả mũi tên sắc bén lạnh lẽo.

Một lát sau, Tống Hạo lui người ngồi lại ghế, sắc mặt vẫn không chút sợ hãi, tự nhiên nhàn nhã dời ánh mắt nhìn sang Tống Trạch dưới lầu, dịu dàng từ chối: "Hôm nay không tiện, ngày sau đệ sẽ dẫn theo nàng đến quý phủ của Tam ca làm khách."

Nói xong, ánh mắt hấn nhìn lướt qua cấm vệ quân cùng dân chung vây xem bên dưới.

Ánh mắt Tống Trạch nhìn thẳng hai người, cư nhiên không phát hiện được có gì bất thường.

"Vậy cũng được!" Tống Trạch vỗ tay cười, cũng không còn tâm tư hàn huyên tiếp, trầm giọng nói: "Đi!"

Nói xong, giục ngựa dẫn đội cấm vệ quân tiếp tục đi về phía trước.

Minh Nhạc nhìn theo bóng dáng Tống Trạch, mãi đến khi hắn ta đi tới góc đường mới nhẹ nhếch khoé môi, lộ ra biểu tình "quả nhiên là vậy".

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Chính Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.